

dokumenter fra

Oktober

Kinas Kommunistiske Partis 11. nasjonale kongress

12. - 18. august - 1977

中国共产党第十一次全国代表大会

dokumenter fra
Kinas Kommunistiske Partis
11. nasjonale kongress
12—18. august 1977

Forlaget Oktober A/S
Oslo 1977

dokumenter fra
Kinas Kommunistiske Partis
11. nasjonale kongress
12—18. august 1977

© Forlaget Oktober, Oslo 1977

1. opplag, oktober 1977, 3000
Trykt hos A/S Duplotrykk, Oslo 1977

ISBN 82-7094-952-3

Innhold

Politisk rapport til Kinas Kommunistiske Partis 11. nasjonale kongress <i>(lagt fram 12. august og vedtatt 18. august 1977)</i>	
Hua Kuo-feng.	9
Resolusjon fra Kinas Kommunistiske Partis 11. nasjonale kongress om den politiske rapporten <i>(vedtatt av Kinas Kommunistiske Partis 11. na- sjonale kongress 18. august 1977)</i>	79
Statutter for Kinas Kommunistiske Parti <i>(vedtatt av Kinas Kommunistiske Partis 11. na- sjonale kongress 18. august 1977)</i>	81
Beretning til Kinas Kommunistiske Partis 11. na- sjonale kongress om revidering av statuttene <i>(lagt fram 13. august og vedtatt 18. august 1977)</i>	
Yeh Chien-ying.	96
Avslutningstale til Kinas Kommunistiske Partis 11. nasjonale kongress <i>(18. august 1977)</i>	126
Teng Hsiao-ping.	126
Pressemelding om Kinas Kommunistiske Partis 11. nasjonale kongress <i>(18. august 1977)</i>	130
Bilder fra kongressen	145
Liste over medlemmene av presidiet til Kinas Kommunistiske Partis 11. nasjonale kongress ...	154
Liste over de 333 medlemmene og varamedlem- mene til Kinas Kommunistiske Partis 11. na- sjonale kongress	157
Pressemelding om den første plenums-sesjonen til Kinas Kommunistiske Partis 11. sentralkomite. <i>(19. august 1977)</i>	160
AKP(m-l) hilser KKP's 11. kongress.	161

Hua Kuo-feng

Politisk beretning til Kinas Kommunistiske Partis 11. nasjonale kongress

(lagt fram 12. august og vedtatt 18. august 1977)

Hua Kuo-feng

Det følgende er den fullstendige ordlyden av den politiske beretningen fra Hua Kuo-feng, Formann i Sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti, ved Den ellefte nasjonale kongress i Kinas Kommunistiske Parti (lagt fram 12. august og vedtatt 18. august, 1977:

Kamerater,

Den ellefte nasjonale kongress i Kinas Kommunistiske Parti er nå erklært åpna.

Først foreslår jeg at vi alle reiser oss i taus ærbødighet:

Til minne om Formann Mao Tsetung, stifteren av partiet vårt, hæren vår og vår Folkerepublikk, og den store leder og lærer for proletariatet og folket av alle nasjonaliteter i landet vårt, som gikk bort i fjor;

til minne om vår aktede og elskede statsminister Chou En-lai og formann Chu Teh i det faste utvalget i Den nasjonale Folkekongressen, store proletariske revolusjonære sønner av det kinesiske folket og Formann Maos velprøvde, nære kampfeller, som gikk bort i fjor;

til minne om Kamerat Kang Sheng, Kamerat Tung Pi-wu, Kamerat Li Fu-chun, Kamerat Chen Yi og Kamerat Ho Lung, proletariske revolusjonære som ytte framifrå tjenester til den revolusjonære saka til det kinesiske folket, og som gikk bort i løpet av åra forut for og etter den tiende kongress; og til minne om med-

lemmer av Sentralkomiteen og alle andre kamerater som ytte viktige bidrag til partiet og revolusjonen, og gikk bort i løpet av den samme perioden.

Kamerater! Det er nesten et år siden vår store leder og lærer Formann Mao forlot oss. I mer enn et halvt hundreår, mens han førte skarpe og kompliserte kamper om linja mot høyre- og «venstre»opportunistene innfor partiet, ledet Formann Mao partiet vårt, hæren vår og folket av alle nasjonaliteter i landet vårt fram til fullstendig seier i den ny-demokratiske revolusjonen gjennom revolusjonære kriger med hard strid mot imperialismen, godseierklassen og komprador-borgerskapet, og så fram til våre store seirer i den sosialistiske revolusjonen og sosialistiske oppbygginga gjennom gjentatte og skarpe styrkeprøver mellom proletariatet og borgerskapet og gjennom Den store proletariske Kulturrevolusjonen. Formann Mao stiftet og fostrer det store, ærerike og korrekte Kinas Kommunistiske Parti, skapte og herdet den heltedige Folkets Frigjøringshær og grunnla og bygde det sosialistiske nye Kina med dets proletariske diktatur. Historia til den kinesiske revolusjonen i mer enn et halvt hundreår viser at alle seirene våre skyldes Formann Maos ledelse og rettledningen fra den revolusjonære linja hans. Formann Maos fane er seiersfana i det kinesiske folkets revolusjon.

I samtidas internasjonale kommunistiske rørsle innledet Formann Mao med den revolusjonære dristigheten til en grundig materialist den store kampen mot den moderne revisjonismen med den sovjet-revisjonistiske overløperklikken som sentrum. Med dette ga han støtte til den kraftige utviklinga av den revolusjonære saka til verdensproletariatet og saka til folket i alle land i kampen deres mot imperialismen og hegemonismen. Følgelig vant han aktelse og kjærlighet hos ekte marxist-leninister og revolusjonære folk over hele verden. Fana til

Mao Tsetungs Tenkning er således seiersfana for revolusjonen til verdens folk.

Formann Mao var den største marxist i vår tid. Idet han forente marxismen-leninismens allmenngyldige sannhet med den konkrete praksis i den kinesiske revolusjonen og verdensrevolusjonen, tok han i arv, forsvarte og utvikla marxismen-leninismen på områdene filosofi, politisk økonomi og vitenskapelig sosialisme. I sosialismens tidsalder var Formann Maos største bidrag den systematiske teorien hans om å fortsette revolusjonen under proletariatets diktatur. Mao Tsetungs Tenkning har vært og er det kinesiske folkets ledestjerne i den ny-demokratiske revolusjonen og i den sosialistiske revolusjonen og den sosialistiske oppbygginga. Den er et mektig ideologisk våpen for verdens folk i deres kamp mot imperialismen, sosialimperialismen og alle reaksjonære. Den er et mektig våpen for kommunistene i deres kamp mot revisjonisme, dogmatikk og empirisme. Mao Tsetungs Tenkning er en ny tilvekst som beriker den marxist-leninistiske teoriens skattkammer, og er Formann Maos mest verdifulle arv til vår tidsalder.

Formann Maos storslåtte bidrag til revolusjonens teori og praksis, som blei gitt til gagn for det kinesiske folket og proletariatet og verdens revolusjonære folk, er udødelige.

Vi må holde Formann Maos store fane høyt og besluttomt forsvare den. Dette er ei hellig plikt for hele paritet, hele hæren og folket av alle nasjonaliteter i landet vårt, det politiske grunnlaget vi kjemper i enhet på og fortsetter revolusjonen, og garantien for den seierrike frammarsjen for den sosialistiske saka vår og den revolusjonære saka til det internasjonale proletariatet. Vi må ikke bare sjøl påta oss denne plikta, vi må lære de kommende generasjoner å gjøre det samme. Vi må verne Formann Maos store fane som vår mest verdifulle arv og gi den videre fra generasjon til generasjon. La

glansen fra Formann Maos store fane opplyse de kommende tider!

Kamerater! Vår nåværende kongress trer sammen før tida under de omstendighetene at partiet vårt har mista vår store leder og lærer Formann Mao, og at vi har vunnet en stor seier i kampen for å knuse den parti-fiendtlige klikken til Wang Hung-wen, Chang Chun-chiao, Chiang Ching og Yao Wen-yuan. Den tredje plenumssesjonen i Den tiende Sentralkomiteen i juli dette året var et enhetens møte, et seierens møte. Det vedtok de fire resolusjonene som er av avgjørende betydning i historia til partiet vårt, konsoliderte og utvikla vår store seier med å knuse «firer-banden» og gjorde fullstendige forberedelser politisk, ideologisk og organisatorisk til å innkalle den nåværende kongressen.

Vi står nå ved et viktig avgjørende tidspunkt i historia. Vår nåværende kongress er pålagt ei historisk oppgave. Det er å holde Formann Maos store fane høyt og utføre hans befalinger, oppsummere erfaringa fra kampen vår mot «firer-banden» Wang—Chang—Chiang—Yao, følge den grunnleggende linja til partiet, drive på med å fortsette revolusjonen under proletariatets diktatur, gi spillerom for alle positive faktorer innafor og utafor partiet og hjemme og i utlandet, forene oss med alle krefter det er mulig å forene seg med, stri for å sette ut i livet den strategiske beslutningen, «ta grep om nøkkel-leddet med klassekamp og skape stor orden over hele landet», og gjøre Kina til et stort, mektig og moderne sosialistisk land før slutten av dette hundreåret.

Den ellefte kampen mellom de to linjene i partiet vårt

Kampen mellom partiet vårt og den parti-fiendtlige «firer-banden» Wang—Chang—Chiang—Yao er den ellefte store kampen mellom de to linjene i historia til

partiet vårt. Det er en kamp på liv og død mellom proletariatet og borgerskapet, og framtida og skjebnen til partiet og landet vårt avhenger av utfallet av denne kampen. Den kolossale seieren som en har vunnet i denne kampen mellom de to linjene, bør tilskrives vår store leder Formann Mao, storheten i Mao Tsetungs Tenkning, den revolusjonære linja til Formann Mao og vårt store parti, hær og folk.

For fire år siden presiderte vår store leder Formann Mao ved Den tiende nasjonale kongressen i partiet vårt. Linja til Den tiende kongressen har vært korrekt både politisk og organisatorisk. Allerede tidlig i Den store proletariske Kulturrevolusjonen samarbeidet «firerbanden» i hemmelighet med den parti-fiendtlige klikken til Lin Piao for å undergrave Kulturrevolusjonen. Etter Den tiende kongressen kjørte «firerbanden» ut ei ultra-høyre kontra-revolusjonær revisjonistisk linje som sto i strid med kongressens. De er en kontra-revolusjonær klikk. De gikk inn for revisjonisme, splittelsesvirksomhet og konspirasjon, stikk i strid med de grunnleggende prinsippene: **«Praktiser marxisme og ikke revisjonisme. Foren og ikke splitt. Vær åpne og likeframme og driv ikke med intriger og konspirasjoner.»** Alle politiske rørsler som blei satt i gang av Formann Mao, utnytta de til å gjøre noe annet, i et forgjeves håp om å om dirigere kursen for hver rørsle og styrte partiet, hæren og landet ut i kaos. De brukte alle mulige skumle metoder for å kjempe mot Formann Mao, Sentralkomiteen han sto i spissen for og den revolusjonære linja hans, i forsøket sitt på å rane den øverste makta i partiet og staten, gjøre det marxistiske Kinas Kommunistiske Parti til et revisjonistisk parti, gjøre vårt proletariatets diktatur til et fascistisk diktatur for borgerskapet og føre det sosialistiske Kina tilbake til den tidligere stillinga som et halv-kolonialt og halv-føydalt land.

Vår kloke og store Formann Mao blei for lenge siden oppmerksom på den parti-fiendtlige virksomheten til

«firer-banden». Han kritiserte og formante dem strengt ved flere høve og påtok seg å lede partiet i gjentatte kamper mot dem.

Bak ryggen på Formann Mao og uten drøfting forut i det politiske byrået smugla «firer-banden» i januar 1974 kritikken av å «gå inn bakdøra» inn i kampanjen for kritikk av Lin Piao og Konfutse. De skjøt tre piler på samme tid i et overrumplingsangrep som hadde som mål å ødelegge Formann Maos strategiske plan for denne kampanjen. Formann Mao ga «firer-banden» en reprimande i rette tid, idet han sa: «**Metafysikken herjer.**» Og han undertegna et dokument som skulle sendes rundt i hele partiet for å rette på feilgrepet deres. «Firer-banden» trassa denne reprimanden og kritiserte ikke Lin Piao, lot bare som om den kritiserte Konfutse, og satte i gang en uhemma kritikk av «hertugen av Chou», «vår tids store Konfutse-tilhenger» og «dagens elever av Konfutse». Og de var travelt opptatt med å prøve å «tenne en præriebrann» i hæren vår. I alt dette var spydodden deres retta mot statsminister Chou En-lai, vara-formann Yeh Chien-ying og mange andre ledende kamerater i partiet, regjeringa og hæren på det sentrale og lokale nivå.

17. juli 1974, på et møte i det politiske byrået i Sentralkomiteen, kritiserte Formann Mao skarpt Chiang Ching idet han sa: «**Slutt med å drive disse to fabrikkene, den ene er et jern- og stålverk og den andre en luefabrikk. Slutt med å sette store luer på andre etter eget forgodtbefinnende.**» «**Det er vanskelig for deg å forbedre deg.**» Da han kritiserte «Shanghai-banden», sa Formann Mao: «**Hun**» (han mente Chiang Ching) «**kan regnes som en av Shanghai-banden! Dere bør heller være forsiktige. Dere må ikke bli til en liten fraksjon på fire.**» Gang på gang gjorde han det klart at: «**Hun taler ikke på mine vegne, hun taler bare for seg sjøl.**» «**Kort sagt, hun representerer seg sjøl.**» På denne måten fikk Formann Mao fram i lyset den sekteriske parti-fiendtlige virksomheten til Wang Hung-wen,

Chang Chun-chiao, Chiang Ching og Yao Wen-yuan, og ga dem en streng advarsel i nærvær av alle kameratene i det politiske byrået som den gangen var i Peking (unntatt de som ikke kunne være til stede på grunn av sykdom).

«Firer-banden» angra imidlertid ikke det minste. Forut for Den andre plenumssesjonen til Den tiende Sentralkomiteen og Den fjerde nasjonale Folkekongressen økte de fraksjonsvirksomheten sin for å rane partimakta og planla å opprette sitt eget kabinett og gripe statsmakta. Etter intens og hemmelig planlegging og uten det politiske byråets viten sendte de Wang Hung-wen til Changsha 17. oktober 1974 for å legge fram falske anklager for Formann Mao mot statsminister Chou og andre ledende kamerater i Sentralkomiteen. På grunn av dette fikk han en øyeblikkelig overhaling av Formann Mao. Ettersom det første knepet deres hadde slått feil, prøvde de med et nytt. Chiang Ching rykka ut og skrev til Formann Mao. 12. november kom han med følgende merknad til brevet hennes: **«Ikke skryt av deg sjøl offentlig. Ikke skriv instruksjer på dokumenter. Ikke påta deg å organisere kabinettet (som sjefen bak kulissene). Det er allerede for mange klager mot deg. Foren deg med flertallet. Sørg for å handle i samsvar med dette.»** Men Chiang Ching vendte det døde øret til denne formanipga og var frekk nok til å be andre om å legge fram forslaget hennes for Formann Mao om at Wang Hung-wen skulle bli gjort til vara-formann i det faste utvalget i Den nasjonale Folkekongressen. Formann Mao gikk rett til sakas kjerne da han påpekte: **«Chiang Ching har ville ambisjoner. Hun vil faktisk at Wang Hung-wen skal bli formann i det faste utvalget i Den nasjonale Folkekongressen, og at hun sjøl skal bli formann i partiet.»** 23. desember påpekte Formann Mao igjen: **«Chiang Ching har ville ambisjoner, har hun ikke det? Mitt syn er at hun har det.»** 24. desember irettesatte Formann Mao dem enda en gang: **«Ikke driv**

med fraksjonsvirksomhet. De som gjør det, kommer til å falle.» Formann Mao kritiserte også Wang Hung-wen ansikt til ansikt: «**Slutt å drive på med firer-bandene deres.**» Formann Mao bestemte at statsminister Chou skulle ha ansvaret for tiltakene for personellet til Den fjerde nasjonale Folkekongressen og statsrådet. Han foreslo også at Kamerat Teng Hsiao-ping skulle bli vara-formann i Sentralkomiteen i partiet, vara-statsminister i statsrådet, vara-formann i militærkommissjonen i Sentralkomiteen og samtidig sjef for generalstaben, og betrodde ham seinere ansvaret for å presidere over det daglige arbeidet i Sentralkomiteen under statsminister Chous alvorlige sjukdom. Og sammenvergelsen til «firer-bandene» om å organisere sitt eget kabinett og gripe makta blei med dette hindra.

«Firer-bandene» forsonte seg ikke med nederlaget sitt. I mars og april lagde de stor ståhei om at empirisme var den aktuelle hovedfaren, og gikk med dette imot Formann Maos viktige direktiv om å studere teorien om proletariats diktatur og hans lære om at revisjonismen er hovedfaren for øyeblikket. Dette blei gjort i et forsøk på å stemple veterankadrer som «empirikere» og slå til mot statsminister Chou og andre ledende kamerater i Sentralkomiteen. Chang Chun-chiao gikk åpenlyst inn for å gjøre kampen mot empirismen til «nøkkel-leddet». Over alt der Chiang Ching kom, utbasunerte hun at empirismen var «erkefienden for øyeblikket». Yao Wen-yuan offentliggjorde en artikkel der han åpenlyst forvrenget Formann Maos direktiv og spredte det ryktet at i de siste ti åra eller så hadde Formann Mao flere ganger slått fast at «empirismen er hovedfaren». Han smugla noe om å kritisere empirismen inn i en plan for propaganda-arbeidet, i håp om å sikre seg godkjenning fra Formann Mao ved hjelp av dette knepet. Formann Mao gjennomskuet planen. 23. april skrev han en viktig merknad til denne planen og kritiserte feilgrepet til «firer-bandene». Han påpekte: «**Det later til at formuleringa bør nevne kamp mot revi-**

sjonismen, innbefatta kamp mot empirisme og dogmatikk, begge deler er nemlig revidering av marxismen-leninismen. Nevn ikke det ene, mens en utelater det andre.»og han føyde til: «Ikke mange personer i partiet vårt har en virkelig forståelse av marxismen-leninismen. En del tror de har det, men i virkeligheten veit de svært lite. De mener at de sjøl bestandig har rett, og er bare så altfor rede til å dosere for andre. Dette er i seg sjøl et uttrykk for manglende kjennskap til marxismen-leninismen.»

3. mai, 1975, på et møte i det politiske byrået i Sentralkomiteen, kritiserte Formann Mao enda en gang «firerbanden» for den sekteriske virksomheten deres mot partiet. Han ga dem en kraftig advarsel: «**Praktiser marxismen-leninismen og ikke revisjonisme. Foren og ikke splitt. Vær åpne og likeframme og driv ikke med intriger og konspirasjoner. Dere må ikke fungere som en bande på fire. Slutt å gjøre det. Hvorfor fortsetter dere å gjøre det? Hvorfor forener dere ikke dere med de over 200 medlemmene av Sentralkomiteen i partiet? Det er ikke til noen nytte at noen få går sammen, det er aldri til noen nytte.**» Ettersom revisjonisme, splittelsesvirksomhet og konspirasjon var sjølve innbegrepet av «firer-banden», understrekte Formann Mao gjentatte ganger prinsippene med «de tre tingene en skal gjøre, og de tre tingene en ikke skal gjøre». Han kritiserte dem nådeløst, idet han sa at de: «**Ikke tror på de tre prinsippene. De har glemt de tre prinsippene som blei understrekt på Den niende og Den tiende kongress. Jeg foreslår at alle de tilstedeværende igjen drøfter disse prinsippene.**» Formann Mao ga også det politiske byrået uttrykkelig innstruks om å drøfte denne saka og understrekte at spørsmålet om «firer-banden»: «**Bør løses i løpet av den andre halvdel av året, om ikke i den første. Eller hvis det ikke blir gjort neste år, så året etter.**» Dette viser klart at Formann Mao var bestemt på å løse spørsmålet om «firer-banden».

Det politiske byrået med Kamerat Teng Hsiao-ping

som leder kritiserte skarpt «firer-banden» i samsvar med instruksene fra Formann Mao. Både tidligere og seinere sendte det politiske byrået ut ei rekke dokumenter med godkjenning av Formann Mao for å imøtegå innblandinga og sabotasjen fra «firer-banden», styrke partiets ledelse på alle arbeidsområder og sette ut i livet den revolusjonære linja til Formann Mao.

I juli 1975 kom Formann Mao med to betydningsfulle erklæringer om omstillinga av partiets politikk for litteraturen og kunsten. 25. juli skrev han en viktig merknad om «Pionerer», en bra film som skildra den revolusjonære ånden hos oljearbeiderne i Taching. «Firer-banden» var mot parolen «Lær av Taching i industrien», derfor kokte de i hop ti anklager og prøvde å ta livet av «Pionerer» med ett slag. På et brev fra forfatteren av manuskriptet til «Pionerer» skrev Formann Mao: «Det er ingen alvorlige feil ved denne filmen. Jeg foreslår den blir godkjent til framsyning. Vi bør ikke kreve fullkommenhet. Og å rette så mye som ti anklager mot den, det er virkelig å gå for langt. Det hemmer omstillinga av partiets politikk for litteraturen og kunsten.» Formann Maos instruks var ei skarp fordømmelse av «firer-banden» for å ha undergravd denne politikken.

Etter at den var blitt strengt kritisert av Formann Mao ved mange høve, var «firer-banden» stadig på utkikk etter nye muligheter, idet de venta på et gunstig øyeblikk til et motangrep. I august 1975 kom Formann Mao med en skarpsynt kommentar til romanen «Vanngrensa». «Firer-banden» trodde at dette var en sjanse for dem, derfor forvrenget de på ondsinnet vis hans kommentarer og iverksatte en ondskapsfull propagandakampanje for å bakvaske Formannen og splitte Sentralkomiteen. Dagsordenen for den første nasjonale konferansen om å lære av Tachai i jordbruket, som Formann Mao hadde godkjent, dreide seg om at hele nasjonen skulle lære av Tachai, og om behovet for å bygge opp fylker av typen Tachai over hele landet. I

sjølve Tachai plapra imidlertid Chiang Ching i det vide og breie om at i «Vanngrensa» «er det springende punktet det at Sung Chiang gjør Chao Kai til en gallionsfigur», idet hun angrep statsminister Chou og Kamerat Teng Hsiao-ping ved å hentyde til dem. Hva mere er, hun rykka ut med et meningsløst krav om at foredraget hennes som var tatt opp på bånd, skulle bringes videre og ordlyden trykkes opp og deles ut på konferansen. Da han blei informert om dette, blei Formann Mao rasende og avfeide talen hennes som: **«Møkk. Langt utafor mål.»** Hans utvetydige instruksjoner var: **«Ikke del ut ordlyden, spill ikke av opptaket, trykk ikke ordlyden.»** På denne måten blei lufta tatt ut av arrogansen til den reaksjonære «firer-bandene».

Forut for vår aktede og elskede statsminister Chous død og i tida etter dette gikk «firer-bandene» igjen amokk. De retta tøylesløse angrep mot statsminister Chou og undertrykte og forfulgte et veldig antall kadrer og folk som sørga over ham. De trassa Formann Maos instruksjoner og gikk sin egen vei, derfor angrep de Kamerat Teng Hsiao-ping og retta falske anklager mot ham. Tilhengerne deres i Shanghai satte opp veggaviser som krevde at Chang Chun-chiao skulle bli statsminister. Wang Hung-wen forberedte i hemmelighet en tale som han planla å holde etterat han hadde overtatt ledelsen av arbeidet i Sentralkomiteen. Vår Formann Mao var høyst bestemt og besluttosom. Han ville rett og slett ikke finne seg i at noen av «firer-bandene» overtok stillinga som statsminister, eller overtok ledelsen i det daglige arbeidet til Sentralkomiteen. 21. og 28. januar 1976, etter personlig forslag fra Formann Mao og vedtak i det politiske byrået i Sentralkomiteen, blei det tatt beslutning om tiltakene for personellet i samband med stillinga som fungerende statsminister i statsrådet og ansvaret for det daglige arbeidet i Sentralkomiteen. Formann Mao undertegna og sendte 2. februar ut et dokument fra Sentralkomiteen som gjaldt avgjørelsen om valget av fungerende statsminister i statsrådet. 7.

april, igjen etter personlig forslag fra Formann Mao og vedtak i det politiske byrådet, blei det tatt avgjørelse om valget av første vara-formann i Sentralkomiteen og statsminister i statsrådet. I historia til partiet vårt fantes det ikke noe sidestykke til at Sentralkomiteen oppretta stillinga som første vara-formann. Dette var en viktig strategisk beslutning fra Formann Mao som sikra at ledelsen i partiet og staten ikke skulle falle i hendene på «firer-banden», sjøl når han blei alvorlig sjuk, eller etter hans bortgang. Alle disse viktige direktivene og kloke beslutningene fra Formann Mao var treffende slag mot sammensvergelsen til «firer-banden» om å rane parti- og statsmakta. De la grunnlaget for vår seinere løsning av spørsmålet om «firer-banden».

Disse utnevnelserne som Formann Mao foretok, vekket bittært hat hos «firer-banden». Dette er blitt avgjørende bevist av «Tanker om 3. februar, 1976» som Chang Chun-chiao spydde ut i hemmelighet. De møtte motbør på alle kanter, derfor slo de igjen ti ganger så kraftig og hundre ganger så hevngjerrig og økte farta i intrigene for å rane parti- og statsmakta, stikk i strid med direktivene fra Formann Mao og Sentralkomiteen. I pressepropagandaen og talene sine gikk de åpent inn for et kontra-revolusjonært politisk program som satte likhetstegn mellom veterankadrer og «demokrater» og mellom «demokrater» og «vandrere på den kapitalistiske veien», piska febrilsk opp en kontra-revolusjonær demagogi i forsøket sitt på å forme den offentlige opinion og samle styrkene sine for å slå ned et stort antall ledende kamerater, både sentralt og lokalt, som holdt fast på den revolusjonære linja til Formann Mao.

Formann Mao forutså at «firer-banden» kom til å skape uro etter hans død. I begynnelsen av 1975 refsa han Chiang Ching og sa: **«Etter min død kommer hun til å skape vansker.»** I 1976, da Formann Maos sjukdom forverra seg, blei «firer-banden» enda mer samvittighetsløs i den parti-fiendtlige virksomheten sin. Men i betraktning av Formann Maos helsetilstand og

med tanke på helhetsinteressene la kameratene i det politiske byrået bånd på seg, samtidig som de var prinsippfaste. Da Formann Mao gikk bort, trodde «firerbanden» at de hadde sjansen og var utålmodige etter å gå til aksjon og rane den øverste makta i partiet og staten. 11. september, uten Sentralkomiteens viten eller godkjenning, kunngjorde de for provinsene, bykommunene og de autonome regionene at disse skulle henvende seg til dem og få instruks fra dem i viktige spørsmål. Dette var et forgjeves forsøk på å rive over båndene mellom Sentralkomiteen og lokaldistriktene og overta myndigheten til å sende ut ordrer til hele landet. Ved hjelp av åpenlyst organiserte kampanjer og hemmelige manøvrer oppfordra de inntrengende folk til å skrive brev til Chiang Ching der de lovet støtte og bønnfalt henne om å overta den øverste makta. Wang Hung-wen fikk i hemmelighet tatt et «offisielt fotografi» av seg sjøl som skulle brukes når han kom til makta. De hadde det travelt overalt, med å fabrikkere rykter og blåse opp onde vinder og tenne skumle flammer for å provosere til motstand mot Sentralkomiteen, og gjorde forberedelser til den «store festen» som skulle feire at de hadde rana makta. I begynnelsen av oktober skrev Chang Chun-chiao i et notat at det skulle foregå «undertrykking av kontra-revolusjonære» og «henrettelser». I Shanghai fordelte de i all hast mengdevis av våpen og ammunisjon i planen sin om et væpna opprør. Enda skumlere var forfalskinga deres, «Handle utfra de fastsatte prinsipper», som de påsto var Formann Maos «formaning på dødsleiet». De fikk trykt dette uttrykket som ei innføring i en lederartikkel i partiavisa, og gjorde den kjent for offentligheten i pressa, men de nektet å offentliggjøre Formann Maos prinsipper om «at tre tingene en skal gjøre, og de tre tingene en ikke skal gjøre». Da Sentralkomiteen 2. oktober slo fast falskneriet deres, gikk de så langt som til å offentliggjøre en parti-fiendtlig artikkel 4. oktober, «Handle bestandig ut fra de prinsipper Formann Mao har slått

fast», der de sa: «Å fikle med prinsippene som Formann Mao har slått fast, betyr svik mot marxismen, svik mot sosialismen og svik mot den store teorien om å fortsette revolusjonen under proletariatets diktatur.» De sa truende: «Enhver revisjonistisk leder som våger å fikle med prinsippene Formann Mao har slått fast, vil avgjort ikke få noen god ende.» Med dette sendte de åpenlyst ut en kontra-revolusjonær ordre om mobilerings for å styrte Sentralkomiteen. Som venta var de i virkeligheten ute etter å skape uro og iverksette et kupp. Det var i dette høyst kritiske øyeblikket at det politiske byrået gikk til besluttosom aksjon, knuste med ett slag planen til «firer-bandene» om å rane parti- og statsmakta, og oppfylte med dette Formann Maos uoppfylte ønske om å løse spørsmålet om «firer-bandene».

«Firer-bandene» planla å rane den øverste makta i partiet og staten i et forfengelig håp om å endre historias forløp og gjeninnføre kapitalismen i Kina. Årsakene som leda til dette, har dype røtter i deres klassebakgrunn og tidligere rulleblad. Chang Chun-chiao har vært hemmelig agent for Kuomintang. Chiang Ching er en overløper. Yao Wen-yuan et fremmed klasseelement. Og Wang Hung-wen er et nytt borgerlig element. «Firer-bandene» er en skummel klikk som består av gamle og nye kontra-revolusjonære som snek seg inn i partiet vårt. De er typiske representanter innafor partiet vårt for godseiere, rike bønder, kontra-revolusjonære og dårlige elementer, såvel som for det gamle og nye borgerskapet, og de er uttrykk for ønsket til klassefiender hjemme og i utlandet om å gjeninnføre kapitalismen i Kina. Den reaksjonære klassenaturen deres bestemmer den ultrahøyre kjernen i den kontra-revolusjonære revisjonistiske linja deres og er grunnlaget for hele den forbryteriske virksomheten deres. Det finnes materiale som for det første gir beviser på forbrytelsene til «firer-bandene» med omsyn til sammensvergelsen om å rane den øverste makta i partiet og staten, og for det andre på den reaksjonære fortida

deres. Dette materialet er blitt fordelt i hele partiet, hæren og nasjonen. Dette materialet viser i full monn med avgjørende og uigjendrivelige beviser at motsigelsen mellom partiet vårt og «firer-banden» er en motsigelse mellom folket og fienden. Kampen mot banden er en fortsettelse av den langvarige kampen som Kinas Kommunistiske Parti og de revolusjonære massene det hadde ledelsen over, førte mot de Kuomintang-reaksjonære, en fortsettelse av klassekampen mellom proletariatet og borgerskapet, en fortsettelse av kampen mellom marxismen og revisjonismen.

I samsvar med kravet fra hele partiet, hele hæren og folket av alle nasjonaliteter, og i overenstemmelse med bestemmelsene i partistatuttene, vedtok Den tredje plenumsesjonen til Den tiende Sentralkomiteen enstemmig resolusjonen om å ekskludere Wang Hungwen, Chang Chun-chiao, Chiang Ching og Yao Wen-yuan fra partiet for bestandig, frata dem alle stillingene deres innafor og utafor partiet, og grundig gjøre opp med de kontra-revolusjonære forbrytelsene deres mot partiet og folket.

Kamerater! «Firer-banden» forsimpla den marxistiske filosofi, politiske økonomi og vitenskapelige sosialisme i sin helhet. De er en klikk kontra-revolusjonære konspiratører som smykker seg med marxistiske teorier. Lenin sa: **«Historiens dialektikk er slik at seieren for den marxistiske teorien tvinger dens fiender til å forkle seg som marxister.»** Takket være Den store proletariske Kulturrevolusjonen har Formann Maos store teori om å fortsette revolusjonen under proletariatets diktatur slått fastere røtter blant massene og blitt den strålende fana som rettlederfolket vårt på flere hundre millioner i kampen for seier. Derfor gjorde «firer-banden» særskilte anstrengelser for å framstille seg som forkjempere for denne teorien, og mens de brasket seg med den som sin fane, gikk de i gang med å forvrengte den for å tjene sine egne kontra-revolusjonære politiske intriger om å rane parti- og

statsmakta, om å undergrave proletariatets diktatur og gjeninnføre kapitalismen. Når det gjelder ideologi og teori, så har den ellefte kampen mellom de to linjene i partiet vårt folda seg ut i samband med spørsmålet om en skal hevde eller forkaste teorien om å fortsette revolusjonen under proletariatets diktatur. Dette er det springende punktet i denne kampen.

Formann Maos store teori om å fortsette revolusjonen under proletariatets diktatur inntar, som vi alle veit, en særskilt framstående plass i marxismens utviklingshistorie. Lenins framifrå bidrag til teorien om den proletariske revolusjonen og proletariatets diktatur er at han blottl loven for utviklinga av imperialismen, kapitalismens siste stadium, og skapte den store teorien om at den proletariske revolusjonen kunne vinne seier og sosialismen bygges i det landet som utgjorde det svakeste leddet i den imperialistiske fronten. På det samme området består Formann Maos framifrå bidrag i at han oppsummerte den historiske erfaringa fra proletariatets diktatur siden Lenin, tok i arv, forsvarte og utvikla læra til Marx og Lenin, blottla lovene for utviklinga av det sosialistiske samfunnet, skapte den store systematiske teorien om å fortsette revolusjonen under proletariatets diktatur, og staket klart ut den sanne veien til å konsolidere proletariatets diktatur, forebygge en kapitalistisk restaurasjon og bygge sosialismen for de landene der den proletariske revolusjonen har seira. Dette er det aller viktigste som er oppnådd i marxismen i vår tid.

I denne teorien tillemper Formann Mao den dialektiske materialistiske loven om motsetningenes enhet på studiet og analysen av det sosialistiske samfunnet og påpeker at det sosialistiske samfunnet dekker en historisk periode av betydelig lengde, og at det i denne perioden uvegerlig fortsatt kommer til å finnes klasser, klassemotsigelser og klassekamp, kamp mellom den sosialistiske veien og den kapitalistiske veien og faren for en kapitalistisk restaurasjon, og at det finnes en

trusel om undergraving og aggresjon fra imperialismen og sosialimperialismen. I denne historiske perioden er det derfor tvingende nødvendig for proletariatet å holde ut i kampen mot borgerskapet og holde fast på sitt diktatur over de sistnevnte, og det er tvingende nødvendig å drive på med å fortsette revolusjonen under dette diktaturet. Denne teorien torpederer følgelig slike revisjonistiske feilslutninger som at «klassekampen dør ut», «et parti for hele folket» og en «hele folkets stat».

I denne teorien tillemper Formann Mao på det sosialistiske samfunnet den marxistiske tesen at de grunnleggende motsigelsene i samfunnet er motsigelsene mellom produksjonsforholdene og produktivkreftene og mellom overbygningen og den økonomiske basis. Og han påpeker at i det sosialistiske samfunnet er det både samsvar og motsigelse mellom produksjonsforholdene og produktivkreftene, mellom overbygningen og den økonomiske basis. Utviklinga av produktivkreftene blir hindra for så vidt som det ikke er samsvar mellom produksjonsforholdene og produktivkreftene og det ikke er samsvar mellom overbygningen og den økonomiske basis. Derfor er det nødvendig å fortsette revolusjonen på overbygningens område og konsolidere og styrke proletariatets diktatur på dette området, som innbefatter alle greiner av kulturen, slik at det blir bedre samsvar mellom overbygningen og den sosialistiske økonomiske basis. Det er nødvendig å fortsette revolusjonen på produksjonsforholdenes område og å konsolidere og utvikle den sosialistiske offentlige eiendomsretten og andre sider ved de sosialistiske produksjonsforholdene slik at det blir bedre samsvar mellom dem og de voksende produktivkreftene. Det er nødvendig å innføre tekniske nyvinninger, gjennomføre den tekniske revolusjonen og utvikle produktivkreftene raskt for å gi det sosialistiske systemet en voksende materiell basis og fremme endringer og utvikling i produksjonsforholdene og overbygningen. Bare ved å gjøre alt dette kan vi konsolidere og styrke proletari-

atets diktatur, stadig drive den sosialistiske saka framover, og til slutt nå fram til det kommunistiske samfunnet der alle klasser er avskaffa.

Formann Mao foretok en vitenskapelige analyse av klassene i det kinesiske samfunnet etter at den sosialistiske omforminga av eiendomsretten til produksjonsmidlene stort sett var fullført. Og han satte fram den tesen at en på korrekt vis må skjelne mellom motsigelsene i folket og motsigelsene mellom oss sjøl og fienden i det sosialistiske samfunnet og behandle dem på en korrekt måte. Da han talte om den sosialistiske revolusjonen, sa Formann Mao: **«Hvilke klasser er med i denne kampen? (Det) er en kamp som proletariatet i spissen for det abeidende folket fører mot borgerskapet.»** Arbeiderklassen må forene seg nært med og stole på sine mest pålitelige allierte — de fattige og de lavere mellomstore bøndene, forene seg med og stole på de revolusjonære intellektuelle og også få over på sin side og forene seg med flertallet av det øvre småborgerskapet og de borgerlige intellektuelle, de blant det nasjonale borgerskapet som er villige til å godta ei sosialistisk omforming, og andre patriotiske demokrater, for å **«utøve diktatur over de reaksjonære klassene og elementene og alle som går imot sosialistisk omforming og går imot sosialistisk oppbygging.»** Folk som går inn for sosialismen, utgjør 90 prosent av den samla befolkningen i landet. Mens de som ikke går inn for den eller bekjemper den, utgjør 10 prosent. Av disse kan vi gjennom anstrengelser fra vår ide få 8 av 10 til å gå over til oss. Og de stokk konservative som er bitre motstandere av sosialismen, utgjør derfor bare 2 prosent. Rekka av mesterlige artikler av Formann Mao i 1957 la det vitenskapelige grunnlaget for denne klasseanalysen. Med utdypinga av den sosialistiske revolusjonen fortsatte Formann Mao å berike og utvikle denne klasseanalysen. Han la ytterligere vekt på behovet for å forene seg med mer enn 95 prosent av kadrene og massene, og la fram en omfattende teori angående kampen mot personer

med makt i partiet som slo inn på den kapitalistiske veien. Formann Maos klasseanalyse av det sosialistiske samfunnet har systematisk løst slike teoretiske spørsmål som naturen av, drivkreftene og angrepsmålet i den fortsatte revolusjonen under proletariatets diktatur.

«Firer-banden» forvrenget fullstendig Formann Maos store teori om å fortsette revolusjonen under proletariatets diktatur og partiets grunnleggende linje for hele sosialismens historiske tidsalder. Særsilt forvrenget de Formann Maos lære i spørsmålet om vandrere på den kapitalistiske veien innafor partiet. På den måten skapte de stor forvirring. Det mest konsentrerte uttrykket for denne forvrengningen er det kontrarevolusjonære politiske programmet de diska opp med som setter likhetstegn mellom veterankadrer og «demokrater» og mellom «demokrater» og «vandrere på den kapitalistiske vei». La oss nå se på hva Formann Mao i virkeligheten sa i spørsmålet om vandrere på den kapitalistiske veien innafor partiet, hvordan «firer-banden» forvrenget og forfalska det han sa, og hvordan de ved å gjøre dette prøvde å kjøre fram sitt kontrarevolusjonære politiske program og spinne sammen planen om å rane parti- og statsmakta.

Formann Maos tese om vandrere på den kapitalistiske veien innafor partiet er basert på en skarpsynt analyse av klassekampen i det sosialistiske samfunnet og særtrekkene i denne kampen. Hovedmotsigelsen i det sosialistiske samfunnet er motsigelsen mellom proletariatet og borgerskapet, mellom den sosialistiske veien og den kapitalistiske veien. Den er nødt til å avspeile seg innafor det herskende kommunistiske partiet, følgelig står det fram personer med makt i partiet som slår inn på den kapitalistiske veien. Sjøl om den sosialistiske omforminga av eiendomsretten til produksjonsmidlene stort sett er fullført og proletariatet har vunnet gigantiske seirer i kampen mot borgerskapet, så eksisterer det gamle borgerskapet fortsatt, det kjempestore småborgerskapet frambringer stadig kapitalistiske kref-

ter, og det oppstår hele tida nye borgerlige elementer. Det gamle og nye borgerskapet utgjør ei betydelig kraft i samfunnet med omsyn til sin evne til å manøvrere og den innflytelsen de rår over. De kommer uunngåelig til å søke seg ut agenter i det kommunistiske partiet, og setter sin lit til vandrerne på den kapitalistiske veien innafor partiet når det gjelder å gjeninnføre kapitalismen. Formann Mao påpekte at hovedmålet for den sosialistiske skoleringsrørsla og Den store proletariske Kulturrevolusjonen er å **«slå til mot de personer med makt i partiet som slår inn på den kapitalistiske veien.»** Han erklærte videre: **«Dere gjør sosialistisk revolusjon, og likevel veit dere ikke hvor borgerskapet er. Midt i det kommunistiske partiet — de personer med makt som slår inn på den kapitalistiske veien.»** Denne vitenskapelige teorien til Formann Mao blei utarbeidet og utvikla skritt for skritt ved å oppsummere erfaringa fra Stalins kamp mot Trotski, Zinovjev og Bukharin, lærdommene en trakk av Krustsjovs og Bresjnevs gjeninnføring av kapitalismen i Sovjetunionen og erfaringa fra vårt eget partis kamp mot vandrere på den kapitalistiske veien. Kampene som knuste de tre borgerlige hovedkvarterene i Den store proletariske Kulturrevolusjonen er et klart vitnesbyrd om at hovedfaren for en kapitalistisk restaurasjon kommer fra de absolutt uforbederlige vandrerne på den kapitalistiske veien innafor partiet, folk som Liu Shao-chi, Lin Piao og «firer-banden» — Wang Hung-wen, Chang Chun-chiao, Chiang Ching og Yao Wen-yuan.

Samtidig som han understrekte nødvendigheten av kamp mot vandrerne på den kapitalistiske veien, påpekte Formann Mao uttrykkelig at det bare fantes en handfull av dem blant kadrene i partiet vårt. Så tidlig som i 1967 sa han: **«Det overveldende flertallet av kadrene våre er bra, og bare et lite mindretall er ikke det. Sant nok, angrepsmålet vårt er de personer med makt i partiet som slår inn på den kapitalistiske veien, men de er bare en liten handfull. Bortsett fra de som**

hoppa av, blei forrædere eller overga seg til fienden, har det overveldende flertallet av kadrene våre så visst gjort bra ting de siste tolv åra eller så, eller i de siste partiar. Vi må forene oss med flertallet av kadrene.»

Idet han tillempa sin tese om å skjelne mellom de to typene av motsigelser på kampen mot vandrerne på den kapitalistiske veien, påpekte Formann Mao: «Av dem som har gjort den feilen å slå inn på den kapitalistiske veien, er bare noen få absolutt uforbederlige. Mens flertallet kan rette på feilen sin gjennom skolering. Ikke betrakt enhver som en dårlig person i samme øyeblikk han blir kalt en 'vandrer på den kapitalistiske veien'.»

Dette er ei utvikling i den sosialistiske tidsalderen av læra hans om kampen innafor paritet. De faktiske kampene som har folda seg ut innafor partiet siden grunnlegginga av Folkerepublikken, viser at vandrerne på den kapitalistiske veien springer ut av to kategorier folk: En, forræderne, agenter for fienden, kontra-revolusjonære, fremmede klasse-elementer, degenererte personer, nye borgerlige elementer og andre klassefiender som har sneket seg inn i partiet; To, partimedlemmer som uten å ha endra den borgerlige verdensanskuelsen sin, tar avstand fra eller til og med går imot den sosialistiske revolusjonen, dette innbefatter de som ideologisk sett fortsatt er på den demokratiske revolusjonens stadium. For folk i den andre kategorien som har begått den feilen å slå inn på den kapitalistiske veien, finnes det to muligheter: En, de kan forbedre seg; To, de forbedrer seg ikke. Bare noen få er fullstendig uforbederlige, og i deres tilfelle dreier det seg om en motsigelse mellom oss sjøl og fienden. Flertallet er villige og i stand til å rette på feilen sin, og i deres tilfelle dreier det seg om en motsigelse i folket. Overfor disse kameratene må vi tillempa prinsippet med å «lære av feil i fortida for å unngå feil i framtida, og helbrede sjukdommen for å redde pasienten».

I kampen mot den parti-fiendtlige klikken til Lin Piao oppsummerte Formann Mao erfaringa fra kam-

pen mellom de to linjene innafor partiet og satte fram de tre grunnleggende prinsippene: **«Praktiser marxisme og ikke revisjonisme. Foren og ikke splitt. Vær åpne og likeframme og driv ikke med intriger og konspirasjoner.»** Slik påviste han ytterligere de vesentligste kriteriene for å identifisere vandrere på den kapitalistiske veien innafor partiet. Ved å bruke disse kriteriene skal vi greie å veilede de mange kadrene og massene til å identifisere nøyaktig vandrerne på den kapitalistiske veien i den kompliserte kampen mellom de to linjene, forene oss med over 95 prosent av massene og kadrene, innbefatta de av kameratene som har gjort den feil å slå inn på den kapitalistiske veien, men som er villige til å rette på det, fullstendig isolere uforbederlige vandrere på den kapitalistiske veien som Liu Shao-chi, Lin Piao og «firer-banden», og konsentrere angrepet vårt om dem.

Spørsmålet om hvem som er våre fiender og hvem som er våre venner, er spørsmål av førsterangs betydning for å fortsette revolusjonen, det er i dette spørsmålet at «firer-banden» fullstendig satte på hodet forholdet mellom folket og fienden i sosialismens historiske tidsalder. Dette gjorde de ved å utnytte til egne formål den revolusjonære parolen om å kjempe mot vandrere på den kapitalistiske veien og ved å fikle med Formann Maos omfattende tese i spørsmålet om vandrere på den kapitalistiske veien innafor partiet. Idet de fulgte opp sitt eget kontra-revolusjonære mål om å rane parti- og statsmakt, forsøkte de å styrte alle ledende kadrer, de være seg gamle, middelaldrende eller unge, på forskjellige nivåer i partiet, regjeringa og hæren, som hevda de tre grunnleggende prinsippene, fulgte instruksene fra Formann Mao og Sentralkomiteen og nekta å følge «firer-banden» eller å bli deres lakeier. De stempla veteraner eller middelaldrende kadrer som «vandrere på den kapitalistiske veien», og de unge som «kapitulasjonister». De retta spydodden i angrepet sitt mot de revolusjonære veterankadrene som hadde

nøkkellstillinger i ledelsen på forskjellige nivåer. De var ute etter veterankadrene både i deres såkalte «kritikk av den største tilhengeren av Konfutse i partiet» under kampanjen for kritikk av Lin Piao og Konfutse og deres såkalte «kamp mot empirismen» under rørsla for å studere teorien om proletariatets diktatur. Seinere la de fram det kontra-revolusjonære politiske programmet som satte likhetstegn mellom veterankadrene og «demokrater» og mellom «demokrater» og «vandrere på den kapitalistiske veien», rakka ned på disse veterankadrene ved å si at de hadde danna «en borgerklasse» innafor partiet. Dette var et ondskapsfullt angrep på veterankadrene i partiet vårt og en skamløs bakvaskelse av karakteren og historia til partiet vårt.

Kinas Kommunistiske Parti som er stifta og fostra av Formann Mao, er det politiske partiet til proletariatet. Den proletariske revolusjonære linja hans er framherskende i partiet vårt. Det store flertallet av partikadrene våre støtter og setter denne linja ut i livet. Formann Mao påpekte for lenge siden: **«Handfullen av personer med makt i partiet som slår inn på den kapitalistiske veien, er borgerskapets representanter innafor partiet.»** Da han sa at borgerskapet fantes midt i det kommunistiske partiet, snakka han om vandrerne på den kapitalistiske veien innafor partiet, og han mente ikke på noen måte at det fantes en borgerklasse innafor partiet vårt. Så lenge den øverste parti- og statsmakta ligger hos en ledende kjerne som følger den marxist-leninistiske linja, kan vandrerne på den kapitalistiske veien ikke på noen måte vokse og bli en borgerklasse innafor partiet. De er nemlig bare en handfull, og hva mere er, de blir stadig avslørt og luka ut. Bare når vandrerne på den kapitalistiske veien klarer å rane den øverste parti- og statsmakta, slik de har gjort i Sovjetunionen, blir det danna en klasse av byråkrat-monopolkapitalister og partiet blir til et borgerlig parti. Formann Mao ga partiet vårt instruks om å kjempe mot vandrerne på den kapitalistiske veien. Dette var for å

hindre vandrerne på den kapitalistiske veien i å rane den øverste parti- og statsmakta og gjøre partiet vårt til et borgerlig parti, og likedan for å skolere de ledende kadrene på alle nivåer til med fasthet å følge den sosialistiske veien og være på vakt mot den feilen å slå inn på den kapitalistiske veien. Rekka av seirer for partiet vårt over absolutt uforbederlige vandrere på den kapitalistiske veien som Liu Shao-chi, Lin Piao og «firerbanden», er overbevisende vitnesbyrd om at representantene for borgerskapet i partiets rekke uten unntak vil lide nederlag, og at partiet vårt fortjener å bli kalt et proletarisk politisk parti som har bestått langvarige prøver og nådd politisk modenhet.

Under ledelse av partiet vårt gjennomgikk den kinesiske revolusjon den demokratiske revolusjonen og utvikla seg til den sosialistiske revolusjonen. Den demokratiske revolusjonen vår var en ny-demokratisk revolusjon leda av proletariatet. Staten som blei oppretta etter seieren i den ny-demokratiske revolusjonen, var en Folkerepublikk under proletariatets diktatur. Revolusjonen vi har stått oppe i siden grunnlegginga av Folkerepublikken, er en sosialistisk revolusjon. Det overveldende flertallet av veterankadrene våre slutta seg til revolusjonen med det edle ideal å gjøre kommunismen til virkelighet. Sant nok, mange av dem hadde borgerlige og småborgerlige ideer da de ble tatt opp i partiet. Men under partiets ledelse og gjennom skoling i den proletariske revolusjonære linja til Formann Mao blei de gradvis herda ved å delta i revolusjonære kriger og kamper i lang tid og blei allerede i perioden for den demokratiske revolusjonen proletariske fortroppskjempere. Sjøl om en del veteran-kadrer ikke var helt forberedt mentalt da tida var inne for den sosialistiske revolusjonen, har det overveldende flertallet i det store og hele fulgt Formann Mao med omsyn til å fortsette revolusjonen. Og gjennom studier og herding i praksis er de blitt den bærende krafta i vår sosialistiske revolusjon og sosialistiske oppbygging. Det

finnes faktisk visse folk som var borgerlige demokrater i den demokratiske revolusjonen, og som er blitt vandrere på den kapitalistiske veien i den sosialistiske revolusjonen. Men de er et lite mindretall. Det overveldende flertallet av veterankadrene i partiet vårt er så visst ikke borgerlige demokrater. De er proletariske revolusjonære.

«Firer-banden» snakka tøv når de påsto at alle som tok del i den demokratiske revolusjonen, var «borgerlige demokrater», at «det er en ubønnhørlig objektiv lov at demokrater blir vandrere på den kapitalistiske veien», og at vandrerne på den kapitalistiske veien i partiet vårt ikke bare er en handfull, men er svært tallrike, ikke et lite antall, men «en borgerklasse innafor partiet». De brennemerka dessuten det overveldende flertallet av veterankadrene i Folkets Frigjøringshær som «vandrere på den kapitalistiske veien innafor hæren» som utgjorde «en borgerklasse innafor hæren». Om en går ut fra logikken i de kontra-revolusjonære påstandene deres, blir ikke da følgen den at den demokratiske revolusjonen vår var en gammeldags demokratisk revolusjon leda av borgerlige demokrater, og at den staten vi har oppretta er en borgerlig republikk? Blir ikke følgen den at vi siden grunnlegginga av Folkerepublikken slett ikke har gjort sosialistisk revolusjon, men har fulgt den kapitalistiske veien under ledelse av borgerlige demokrater? Blir ikke følgen den at hæren vår er en borgerlig hær, og at partiet vårt helt fra begynnelsen har vært et parti av borgerlige demokrater og nå er blitt et borgerlig parti i likhet med det sovjet-revisjonistiske partiet? Dette er toppen av meningsløshet fra et teoretisk synspunkt, og ytterst reaksjonært politisk sett. Disse anklagene blei avgjort ikke lagt fram for å kjempe mot vandrere på den kapitalistiske veien. Det skjedde utelukkende for å avvise den proletariske karakteren av partiet vårt, hæren vår og staten vår, at den proletariske revolusjonære linja til Formann Mao er framherskende på alle disse tre

feltene, og hele historia til revolusjonen vår i det siste halve hundreåret eller så da Formann Mao leda partiet vårt, hæren vår og folket vårt i vanskelige kamper for å gjøre sosialismen og kommunismen til virkelighet i Kina. Disse anklagene er gjennomført ultra-høyre sludder som er fiendtlig innstilt overfor det kommunistiske partiet, folket og revolusjonen!

«Firer-banden» forvrenget dessuten Formann Maos instruksjer og gikk helt og holdent inn for kontra-revolusjon, idet de vifta med fana om å «begrense borgerlig rett». De brukte tidligere deltakelse i den demokratiske revolusjonen og det å ha ledende stillinger i dag som den politiske målestokken når det gjaldt å identifisere en «vandrer på den kapitalistiske veien». På samme måten brukte de meningsløst høyere rang og høyere lønn som den økonomiske målestokken. De trengte et såkalt økonomisk argument for det meningsløse oppspinn at det fantes «en borgerklasse» innafor partiet og hæren. Derfor sådde de bevisst forvirring med omsyn til distribusjonsforskjellene mellom de ledende kadrene i partiet, regjeringa og hæren på den ene sida og de breie massene på den andre, og kalte dette klasseutbytting. Dette er å forveksle rett og galt og kalle svart for hvitt. Alle disse knepene er ikke noe annet enn en del av det kontra-revolusjonære politiske programmet deres som satte likhetstegn mellom veterankadrer og «demokrater» og mellom «demokrater» og «vandrere på den kapitalistiske veien».

For å få igjennom dette kontra-revolusjonære programmet satte «firer-banden» i bevegelse massemedia de hadde kontroll over, og agiterte for at en på alle nivåer skulle foreta ei opprulling av folk de kalte «demokrater» og «vandrere på den kapitalistiske veien». Som støttropper i forsøkene på å rane parti- og statsmakta brukte «firer-banden» ei gruppe de hadde handplukka på to universiteter i Peking, og skrivegruppa i den tidligere partikomiteen i Shanghai kommune. Og disse

produserte en flom av reaksjonære artikler for å utbasunere dette programmet. Litteratur og kunst som blei manipulert av banden, kom med voldsomme angrep på partiledelsen og sverta bildet av den under påskudd av å skildre «vandrere på den kapitalistiske veien», og blei en litteratur og kunst som var fullstendig henfallen til konspirasjon. Historia som blei manipulert av banden, var full av vilkårlige forfalskninger av kjensgjerningene, lovpriste bevisst «keiserinner» og fordømte «statsministre», «den fungerende statsministeren» og «vår tids store Konfutse-tilhenger», og blei ei historie som i bandens tjeneste var henfallen til ærekrenkning. Undervisningen som blei manipulert av banden, falt for det de kalte «den eneste spesialiseringa, spesialiseringa i å kjempe mot vadrerne på den kapitalistiske veien», et trekk beregna på å lure ungdommen til å tjene som deres leiesvenner. Hva mere er, under dekke av å «kjempe mot teorien om produktivkreftenes altoverskyggende betydning» brennemerka de ledende kadrer som har drevet på med å ta et grep om revolusjonen og fremme produksjonen, og kalte dem «vandrere på den kapitalistiske veien». Under dekke av dette bakvaska de et svært antall kadrer og arbeider- og bondemassene som blei på post, som anstrengte seg i produksjonen og arbeidet hardt for sosialismen. De sa at disse ga «vandrerne på den kapitalistiske veien en fjær i hatten», og de tilskynda til stans i arbeidet og produksjonen og saboterte økonomien vår. De forsøkte til og med å bruke diktaturets organer til å angripe partiet, idet de hevda at en skulle «undertrykke» og «skyte» dem de kalte «demokrater» og «vandrere på den kapitalistiske veien». De krevde åpenlyst at partiet skulle avskaffes og erstattes av deres «masseorganisasjoner». Under påskudd av å «kjempe mot vandrere på den kapitalistiske veien» gikk de inn for intriger og splittelsesvirksomhet og gikk imot partiet og hæren i et forgjeves forsøk på å styrte hele landet ut i kaos.

Det kontra-revolusjonære politiske målet for «firer-

banden» blei åpenbart da de diska opp med alt dette vrøvlet og begikk så mange forbrytelser i spørsmålet om «vandrere på den kapitalistiske veien». De spredte frekt det synet at «det nåværende angrepsmålet for revolusjonen er demokratene som levde på dyrefor i det gamle samfunnet, blei såra i motstandskrigen mot Japan, kjempa i frigjøringskrigen og kryssa Yalu-elva i krigen for motstand mot amerikansk åggresjon og for hjelp til Korea», og at de som skulle styrtes nå er «vandrere på den kapitalistiske veien, som besteg de snødekte fjellene og kryssa myrlandet, eller som bærer Frigjøringshærens distinksjoner på kragen og Frigjøringshærens emblem på lua», og «vandrerne på den kapitalistiske veien, som arbeider hardt og er ærlige, og som verken er overløpere eller agenter for fienden, som verken begår underslag eller er degenererte». Alt dette har grundig avslørt banden for det den er — en gjeng gamle og nye kontra-revolusjonære fylt av et inngrodd hat til partiet vårt, hæren vår og revolusjonen vår. De ga uttrykk for synet til alle de reaksjonære klassene som blei styrta av partiet vårt i den demokratiske og den sosialistiske revolusjonen, og som tørsta etter hevn og restaurasjon. De ønska å gjøre opp ikke bare med den sosialistiske revolusjonen, men også med den demokratiske revolusjonen. De var et veritabelt «gjenreisningskorps for godseierne». Partiet vårt har ei gruppe gamle, middelaldrende og unge kadrer som er blitt stålsatt i kamper fra den tida partiet blei stifta og helt fram til og under Kulturrevolusjonen, og det har en velprøvd proletarisk hær. Disse to utgjorde ei uoverstigelig hindring for at banden kunne rane parti- og statsmakta. «Firer-banden» forsøkte å styrte disse kadrene i partiet og hæren, i et forgjeves håp om å ødelegge partiet vårt, hæren vår og proletariatets diktatur og i stedet innføre sitt eget føydale, borgerlige og revisjonistiske oppkok av en «ny himmelsk stat». Dette skulle skje ved å gjennomføre det Chang Chun-chiao omtalte som «et dynastiskifte» og «erstatte den gamle nyttårstalismanen

med en ny». Og dette er kjernen i alt vrøvlet deres i spørsmålet om «vandrere på den kapitalistiske veien».

«Firer-banden» avviste fullstendig Formann Maos vitenskapelige analyse av klassene i samfunnet vårt i sosialismens tidsalder. De diska opp med en absurd teori om «nye endringer i forholdet mellom klassene i den sosialistiske tidsalderen». Med «nye endringer» mente de at veterankadrer var blitt «vandrere på den kapitalistiske veien», og veteranarbeidere var blitt «folk som har egne interesser å beskytte», unge arbeidere var «enda verre», fattige og lavere mellomstore bønder «hang ideologisk sett etter» i den sosialistiske revolusjonen, og intellektuelle tilhørte «den stinkende niende kategori» (de kom etter de åtte kategoriene av klassefiender, nemlig godseierne, de rike bøndene, kontra-revolusjonære, dårlige elementer, høyreorienterte, overløpere, agenter for fienden og uforbederlige vandrere på den kapitalistiske veien (**Hsinhuas oversetter**)). De «framskredne elementene» de støtta seg til var på den andre siden godseierne, de rike bøndene, kontra-revolusjonære, dårlige elementer, gjenferd og uhyrer, og slike politiske karrierister, overløpere, nye kontra-revolusjonære, gangstere og ruteknusere som Ma Tien-shui, Yu Hui-yung, Chih Chun, Chang Tieh-sheng, Weng Sen-ho og Chen Ah-ta. På denne måten satte de forholdet mellom folket og fienden i sosialismens historiske tidsalder fullstendig på hodet og stilte seg fiendtlig til hele folket i Kina.

Enhver som får folket som fiende, er nødt til å bli styrta av folket. Hvis overbygningen beskytter de gamle produksjonsforholdene og undergraver de nye, og hvis den hindrer produktivkreftenes vekst, vil folket reise seg og rive den ned. Dette er en objektiv lov som blir bekrefta av hele menneskehetens historie. «Firer-bandens» oppkok av teori, linje, politikk, ideologi og pressepropaganda utgjorde sammen med den borgerlige fraksjonsorganisasjonen deres en høyst dekadent og reaksjonær overbygning. Ei tid var de virkelig på

krigsstien. En slik overbygning som de reiste, sto imidlertid i skarp antagonisme til proletariatets dikatur og til behovene i den sosialistiske økonomiske basis og de voksende produktivkreftene. Det arbeidende folket likte det ikke, det gjorde heller ikke trekkdyra og maskinene, for det arbeidende folket som brukte dem, likte det slett ikke. Det var derfor bare naturlig at folk ville reise seg og styrte banden og la dem gå i glemmeboka. Historisk sett var deres undergang ikke til å unnå.

Kamerater! Tilintetgjøringa av «firer-banden» er en seier for partiet vårt, for proletariatet og for folket. Denne store seieren har ikke vært lettkjøpt. I likhet med Lin Piao er «firer-banden» kontra-revolusjonære falskspillere. I årevis dekket de over sitt tidligere rulleblad, og ved å bruke den simpleste kontra-revolusjonære dobbeltspill-taktikken orma de seg inn til kjernen av partiledelsen og planla å rane parti- og statsmakta, og påførte med dette partiet og folket alvorlige skader. Denne kjensgjerning framhever skarpt den meget alvorlige faren som kontra-revolusjonære falskspillere utgjør. Formann Maos alvorlige sjukdom og død og den stillinga og makta som «firer-banden» hadde, var spesielle omstendigheter som gjorde den siste kampen mellom de to linjene enda mer komplisert og vanskelig. Likevel, uansett hvor dyktig «firer-banden» forkledde seg, og uansett hvor dypt de gravde seg ned, så klarte partiet vårt til slutt å grave dem fram og kasta dem på historias skraphaug. Denne store seieren har redda partiet vårt fra en større splittelse, landet vårt fra blodsutgytelse i større omfang som banden planla, folket vårt fra en stor ulykke og revolusjonen vår fra et stort tilbakeslag. Den har styrka og konsolidert Kina enda mer som et revolusjonært baseområde for verden. Dette er av øyeblikkelig og vidtrekkende historisk betydning for revolusjonen i Kina og i verden. Det er enda et talende vitnesbyrd om at partiet vårt, hæren vår og folket vårt fortjener å bli kalt et parti som er stifta og

fostra av Formann Mao personlig, en hær som er skapt og trent av ham, og et folk som er væpna med Mao Tse-tungs Tenkning.

Tilintetgjøringa av «firer-bandene» er enda en avgjørende seier som er vunnet i Den store proletariske Kulturrevolusjonen. Formann Mao påpekte: **«Den nåværende Store proletariske Kulturrevolusjonen er absolutt nødvendig og høyst på sin plass for å konsolidere proletariatets diktatur, forebygge gjeninnføring av kapitalismen og for å bygge sosialismen.»** I lys av den historiske lærdommen fra gjeninnføringa av kapitalismen i Sovjetunionen og den reelle faren for ei slik gjeninnføring i Kina innleda og leda Formann Mao personlig med makeløst revolusjonært mot og klokskap Den store proletariske Kulturrevolusjonen som ikke har noe sidestykke i historia til proletariatets diktatur. I løpet av denne storslåtte politiske revolusjonen vant partiet vårt den niende, tiende og ellefte store kampen mellom de to linjene og knuste de tre borgerlige hovedkvarterene til Liu Shao-chi, Lin Piao og «firer-bandene». Gjennom gjentatte kamper rev partiet vårt ut av hendene på dem den delen av makta som de hadde rana. Som et resultat er proletariatets diktatur i landet vårt mer konsolidert enn noen gang, og veien ligger åpen for å tillempe Formann Maos revolusjonære linje på en korrekt måte og i sin helhet. I denne revolusjonen har partiet vårt vunnet rike erfaringer med hvordan en skal stole direkte på folket på flere hundre millioner for å seire over vandrerne på den kapitalistiske veien innafor partiet. Et svært antall kadrer og folk, velprøvde og herda under harde vilkår, har høyna sin bevissthet kolossalt om klassekampen og kampen mellom de to linjene, og de har hevet sin evne til å skjelne mellom rett og galt politisk sett og til å oppdage politiske svindlere. Det mest levende beviset på det er den våkenhet og vurderingsevne de har vist i den harde og kompliserte kampen mot «firer-bandene». Gjennom denne politiske revolusjonen har en spredt marxismen-leninismen-Mao

Tsetungs Tenkning, og på dette store området med praksis er Formann Maos store teori om å fortsette revolusjonen under proletariats diktatur blitt beriket og utvikla og blitt dypere forstått av de mange kadrene og massene. Kinas store proletariske Kulturrevolusjon gir den internasjonale kommunistiske rørsle nye erfaringer med omsyn til å kjempe mot og være på vakt mot revisjonisme, konsolidere proletariats diktatur og forebygge gjeninnføring av kapitalismen. Den gjør verdensproletariatet mye tryggere på seier i dets kamp for sosialisme og kommunisme. Den vil uten tvil gå inn i historia til proletariats diktatur som ei kolossal nyvinning som vil lyse med stadig sterkere glans ettersom tida går.

I begynnelsen av Kulturrevolusjonen sa Formann Mao: **«Stor uorden over hele landet fører til stor orden.»** Etter Den tiende kongress påpekte han mer enn en gang: **«Det er gått åtte år siden Den store proletariske Kulturrevolusjonen begynte. Nå er det best å ha stabilitet. Hele partiet og hele hæren bør bli forent.»** **«Det er bedre å ha stabilitet og enhet.»** Men «firer-banden» gjorde sitt ytterste for å gjøre skade og skape oppløsning. Nå da banden er blitt styrta, er vi i stand til å nå fram til stabilitet og enhet og oppnå stor orden over hele landet, i samsvar med instruksene fra Formann Mao. Tilintetgjøringa av «firer-banden» markerer således den seierrike avslutning på vår Første store proletariske Kulturrevolusjon som varte i elleve år.

«Stabilitet og enhet betyr ikke å oppgi klassekampen.» Den seierrike avslutningen på Den første store proletariske Kulturrevolusjonen betyr så visst ikke slutten på klassekampen eller på at en ikke fortsetter revolusjonen under proletariats diktatur. Kampen mellom de to klassene, proletariatet og borgerskapet, og mellom de to veiene, sosialismen og kapitalismen, eksisterer fortsatt gjennom hele sosialismens historiske tidsalder. Denne kampen kommer til å bli langvarig og

svingende og til tider til og med meget skarp. Politiske revolusjoner av samme art som Kulturrevolusjonen, kommer til å forekomme mange ganger i framtida. Vi må følge Formann Maos lære og fortsette revolusjonen under proletariatets diktatur til siste konsekvens, gradvis avskaffe borgerskapet og alle andre utbytterklasser, sørge for at sosialismen seirer over kapitalismen, og til slutt gjøre vårt endelige mål til virkelighet — kommunismen.

Situasjonen og oppgavene våre

Kamerater!

Den seierrike avslutningen på Den første store proletariske Kulturrevolusjonen har innvarslet en ny utviklingsperiode i den sosialistiske revolusjonen og den sosialistiske oppbygginga i landet vårt. I dette kritiske øyeblikket har Sentralkomiteen i partiet tatt den strategiske beslutningen om å ta grep om nøkkel-leddet med klassekamp og lede landet godt. Det vil si, å nå fram til stabilitet og enhet, styrke proletariatets diktatur og konsolidere og utvide vinningene fra Den store proletariske Kulturrevolusjonen midt i en skarp konflikt mellom de to klassene og mellom de to veiene, for med dette å skape stor orden over hele landet.

Kjernen i denne beslutningen er å holde høyt og forsvare Formann Maos store fane, føre den store kampen for å avsløre og kritisere «firer-banden» fram til siste konsekvens ved å mobilisere massene fullt ut og forene oss med alle krefter det er mulig å forene seg med, gjøre slutt på den giftige innflytelsen fra den kontra-revolusjonære revisjonistiske linja til banden, konsolidere og utvide framgangen vår i den ellefte kampen mellom de to linjene og på omfattende og korrekt vis sette ut i livet den proletariske revolusjonære linja til Formann Mao i politiske, økonomiske, militære, kulturelle og utenriks-

politiske anliggender. Hele partiet, hele hæren og folket av alle nasjonaliteter bør forene seg som en mann og gjøre en samla innsats for å utføre Sentralkomiteens strategiske beslutning, og stri for en viss spirende framgang dette året og markert framgang i løpet av tre år. Hvis dette blir gjort, har en lagt et solid grunnlag for å gjøre Kina til et mektig og moderne sosialistisk land. Ei oppgave det er den kinesiske arbeiderklassens og det kinesiske folkets historiske oppgave å fullføre i løpet av resten av dette hundreåret.

Kamerater, siden Den tiende kongress har partiet vårt med fasthet fulgt linja, prinsippet og politikken Formann Mao personlig slo fast på det utenrikspolitiske området, og har bidratt enda mer til å utvikle den internasjonale situasjonen i en retning som er gunstig for folket i Kina og verden. Landet vårt nyter en stadig voksende internasjonal anseelse, og vi har venner over hele verden.

Den internasjonale situasjonen i dag er svært god. Den er svært god, ikke bare god eller nokså god. Den revolusjonære kampen til det internasjonale proletariatet, frigjøringskampene til de undertrykte folk og nasjoner og de revolusjonære masserørslene i mange land har storma framover i de siste åra. Enda flere land har kasta av seg kolonialismens lenker, drevet ut utenlandske angripere og vunnet sjølstendighet og frigjøring. Den internasjonale enhetsfronten mot aggresjon, innblanding, undergraving, kontroll og trakassering fra supermaktenes side er i ferd med å bli breiere. Begge de hegemonistiske maktene, Sovjetunionen og De forente stater, er plaget av vansker og kriser og opplever stadig hardere tider. Det gjelder særskilt for den sovjetiske sosial-imperialismen. I de siste åra har den avslørt sine aggressive og ekspansjonistiske trekk enda mer ved å sabotere de arabiske lands og det palestinske folkets kriger mot israelsk aggresjon, ved å nytte leietropper til å intervenere i Angola og til å invadere Zaire, ved å intrigere for å undergrave regjeringa i Sudan, ved

å blande seg inn i de indre anliggender i mange land, ved å så splid mellom land i Den tredje verden og undergrave enheten mellom dem. Den har fått det ene rammende slaget etter det andre. Som kjensgjerningene har vist, hovedtendensen i den internasjonale situasjonen er at land ønsker sjølstendighet, nasjoner ønsker frigjøring og folket ønsker revolusjon, og dette kan ingen kraft noen gang demme opp for.

Samtidig som faktorene for revolusjonen vokser, så gjør faktorene for krig åpenbart også det. I de seinere åra minnet Formann Mao gjentatte ganger folket om denne kjensgjerningen. I begynnelsen av i fjor påpekte han: **«De forente stater ønsker å beskytte sine interesser i verden, og Sovjetunionen ønsker å ekspandere; dette står ikke på noen måte til å endre. I den tidsalderen da det finnes klasser, er krig et mellomrom mellom en fredsperiode og en annen. Krig er en fortsettelse av politikk, det vil si, en fortsettelse av freden.»** Begge supermaktene strir for å dominere verden, og de konkurrerer med hverandre over alt, og skaper på denne måten stor uro i verden. Den fortsatte kappestriden deres kommer en dag til å føre til en verdensbrann. De preker «avspenning» over alt, men jo mere de preker avspenning, desto mindre avspenning er det. De roper på «avrustning», men jo høyere de roper, desto større rustninger. De snakker om «fred» hver dag, men i virkeligheten forbereder de seg hele tida på krig. Verdens folk håper på fred, og også det kinesiske folket håper på en fredelig internasjonal omverden. Det er ikke folket i forskjellige land eller folket i Kina som ønsker krig, men supermaktene. Dette blir bestemt av deres imperialistiske natur, og er derfor uavhengig av menneskets vilje. Imperialisme betyr aggresjon, imperialisme betyr krig. Som Formann Mao lærte oss, så lenge det sosiale systemet i de imperialistiske og sosial-imperialistiske landene fortsatt er uforandrad, er krig uunngåelig — enten en krig mellom dem, eller en

revolusjon av folket, og det kan ikke være noen varig fred.

Sovjetunionen og De forente stater er kilden til en ny verdenskrig, og særskilt den sovjetiske sosial-imperialismen er den største faren. Den nåværende strategiske situasjonen i kappestriden deres er den at den sovjetiske sosial-imperialismen er på offensiven, og USA-imperialismen er på defensiven. Mens de vifter med fanene «sosialisme», «støtte til nasjonal frigjøring» og «fred og samarbeid» arbeider sovjet-revisjonistene på overtid for å kjøre fram sin globale «offensive strategi». De ønsker å få hele Europa, Asia og Afrika i lomma. Kappestriden mellom Sovjetunionen og De forente stater strekker seg til alle deler av verden, men brennpunktet er fortsatt Europa. Sovjetunionen har trukket sammen styrkene sine i Øst-Europa og har samtidig økt farten i utplyndringa av strategiske ressurser og grafsinga etter strategiske baser i Afrika og Midt-Østen. Det blir gjort i et forsøk på å omringe Europa på flankene ved å ta Den persiske gulf i øst, trenge fram rundt Kapp det gode håp i sør og blokkere de viktigste navigasjonsrutene på Atlanterhavet i vest. Det er en tendens til forsoningspolitikk blant de folkene i vest som nærer den illusjon at en kan bevare freden gjennom kompromiss og innrømmelser, og noen ønsker til og med å gå i Chamberlains fotspor og forsøker å avlede faren fra de nye tsarene mot øst for å beskytte seg sjøl på bekostning av andre. Ved å gjøre dette kommer de bare til å støtte de ekspansjonistiske ambisjonene hos sovjet-revisjonistene og framskynde utbruddet av krig. På den måten løfter de en stein bare for å slippe den på sine egne føtter.

Formann Mao har lært oss to ting når det gjelder verdenskrig: **«For det første, vi er mot den; for det andre, vi frykter den ikke.»** Både sovjet-revisjonismen og USA-imperialismen er papirtigrer, det er ikke noe skrekkinnjagende ved dem. Trass i alle de ville ambisjonene er den sovjetiske sosial-imperialismen egentlig

svak. Den driver aggresjon og ekspansjon over alt og går imot folket i alle land, og den tjener på den måten som en god lærer ved negativt eksempel. Så lenge folket i alle land høyner årvåkenheten, slutter rekkene, forbereder seg og fører utrettelige kamper, så vil de kunne greie å utsette krigsutbruddet, eller befinne seg i ei gunstig stilling når krigen bryter ut. Vi er revolusjonære optimister og har full tillit til verdens framtid.

Formann Maos tese om å skjelne mellom de tre verdener, som han la fram i 1974, er av dyptgående og vidtrekkende betydning. Han tillempa metoden med klasseanalyse på studiet av endringene i utvillinga av de grunnleggende motsigelsene i dagens verden, splittelsene og omgrupperingene mellom de forskjellige politiske kreftene og den politiske og økonomiske status for hvert land i den internasjonale sammenhengen. Og ut fra dette kom han til denne vitenskapelige slutningen med omsyn til den strategiske situasjonen i verden i dag. De to hegemonistiske maktene, Sovjetunionen og De forente stater, er de største internasjonale utbytterne og undertrykkerne i dag og den felles fienden for verdens folk. Landene i Den tredje verden lider under den verste undertrykkinga og gjør følgelig sterkest motstand. De er hovedkrafta i kampen mot imperialismen, kolonialismen og hegemonismen. Landene i Den andre verden har en dobbelt karakter. På den ene sida undertrykker, utbytter og kontrollerer de landene i Den tredje verden, og på den andre sida blir de kontrollert, trua og trakassert i forskjellig grad av begge de hegemonistiske maktene. Formann Maos tese om å skjelne mellom de tre verdener angir en riktig retning for den nåværende internasjonale kampen og definerer klart de revolusjonære hovedkreftene, hovedfiendene, og mellomkreftene som en kan vinne og forene seg med. Dette gjør det internasjonale proletariat i stand til å forene seg med alle krefter det er mulig å forene seg med for å danne en breiest mulig enhetsfront i klassekamper mot hovedfiendene på verdensarenaen.

Denne strategiske formuleringa er i samsvar med de strategiske behovene i dagens kamper som blir ført av det internasjonale proletariatet og verdens undertrykte folk og nasjoner, og også i kampen for sosialismens og kommunismens seier. Det er den riktige strategiske og taktiske formuleringa for verdensproletariatet i vår tidsalder og dets klasselinje i dets internasjonale kamp. Praksis i de seinere åra har bevist at denne tesen til Formann Mao er fullstendig riktig. Den vil i enda sterkere grad vise sin gjennomslagskraft ettersom tida går.

Historisk erfaring har gjentatte ganger vist at seieren i en revolusjon hovedsaklig er avhengig av folkets egen styrke, men samtidig er det nødvendig å vinne så mange allierte som mulig. Lenin sa: «En kan bare seire over en mektigere fiende ved å gjøre de ytterste anstrengelser, og høyst grundig, omhyggelig, oppmerksomt og dyktig uten unntak utnytte alle, sjøl de minste, 'sprekker' hos fiendene, hver eneste interessemotsetning mellom borgerskapet i de forskjellige landene og mellom de forskjellige grupper eller typer av borgerskap innafor de forskjellige landene, og også ved å dra fordel av alle, sjøl de minste, anledninger til å få en forbundsfelle i massene, sjøl om denne forbundsfellen er temporær, vaklende, ustabil, upålitelig og vilkårsbestemt. De som ikke greier å forstå dette, greier ikke å forstå så mye som en tøddel av marxismen, eller av den vitenskapelige, moderne sosialismen i allmennhet.» Både teoretisk og praktisk sett er dette marxistiske prinsippet av kolossal og øyeblikkelig betydning for den kampen som verdens folk i dag fører mot hegemonismen.

Formann Mao lærte oss konsekvent at folk som har seira i sin egen revolusjon, bør hjelpe dem som ennå kjemper for frigjøring. «Vi støtter de kommunistiske partiene i alle land, men ikke revisjonismen.» Ettersom vi er kommunister, støtter vi sjølsagt de revolusjonære kampene til de kommunistiske partiene i alle land. På samme tid har vi hele tida hevdet at alle kommunistiske partier er sjølstendige og fatter sine egne beslutninger.

Det er opp til det kommunistiske partiet i hvert land å forene marxismen-leninismens allmenngyldige sannhet med den konkrete praksis i dette landets revolusjon og lede sitt eget folk til seier. Revolusjonen lar seg ikke eksportere. Vi har aldri blanda oss inn i de indre anliggender til andre land. Partiet vårt opprettholder samband med mange kommunistiske partier. Men forholdet mellom partier og forholdet mellom stater er to forskjellige ting.

Kina er et utviklingsland som tilhører Den tredje verden. Vi står med fasthet sammen med utviklingslandene i Asia, Afrika, Latin-Amerika og andre regioner, og støtter trofast den rettferdige kampen deres for å vinne og forsvare nasjonal sjølstendighet, trygge statlig suverenitet og utvikle den nasjonale økonomien.

Vi støtter landene i Den andre verden, som de europeiske landene og Japan, i kampen deres mot kontroll, trusler og trakassering fra supermaktene. Vi støtter anstrengelsene deres for å forene seg i løpet av denne kampen.

Kina og De forente stater har forskjellige samfunns-system og ideologi, og det hersker grunnleggende meningsforskjeller mellom dem. Det sino-amerikanske Shanghai Kommuniqueet som blei sendt ut i 1972, utgjør grunnlaget for forholdet mellom de to landene i dag. Det slår fast at ingen av dem skal prøve å få hegemoni, og at begge er motstander av anstrengelser fra ethvert land, eller grupper av land, på å opprette et slikt hegemoni. Forholdet mellom de to landene vil fortsette å bedre seg, forutsatt at de fastslåtte prinsipper i kommuniqueet blir satt ut i livet på alvor. Hvis forholdet mellom de to landene skal bli normalisert, må De forente stater i samsvar med ånden i kommuniqueet bryte sine såkalte diplomatiske forbindelser med Chiang-klikken, trekke ut alle sine væpna styrker og militære installasjoner fra Taiwan og området ved Taiwan-stredet og oppheve sin såkalte «gjensidige forsvarsavtale» med Chiang-klikken. Taiwan-provinsen er Kinas hellige

territorium. Vi er bestemt på å frigjøre Taiwan. Når og hvordan er i sin helhet et indre anliggende for Kina, der en ikke kan godta noen som helst form for utenlandsk innblanding.

Den sovjetiske leder-klikken har forrådt marxismen-leninismen. Den har gjeninnført kapitalismen og utøver et fascistisk diktatur hjemme og kjører fram hegemonisme og driver aggresjon og ekspansjon i utlandet. Slik har den fått til ei degenerering av Sovjetunionen som er blitt et sosial-imperialistisk land. Debattene våre med klikken i prinsippsspørsmål kommer til å pågå i lang tid. Vi vil, sjølsagt, fortsette å føre en kamp med samme mynt mot dets hegemonisme. Samtidig har vi bestandig hevda at Kina og Sovjetunionen bør opprettholde normale statlige forbindelser på grunnlag av de fem prinsippene for fredelig sameksistens. Den sovjetiske leder-klikken har ikke vist en tøddel av godvilje med omsyn til å forbedre de statlige forbindelsene mellom de to landene. Denne klikken har ikke bare gjort det umulig å oppnå noe som helst i forhandlingene om det sino-sovjetiske grensespørsmålet som har trukket i langdrag i åtte år nå. Den har også pisket opp den ene Kina-fiendtlige bølgen etter den andre for å komme seg ut av vanskelige situasjoner hjemme og i utlandet og avlede oppmerksomheten ved å gjøre et utfall i øst for å angripe i vest. Den har med alle midler forsøkt å tvinge oss til å endre den marxist-leninistiske linja som Formann Mao har slått fast. Dette er rein dagdrøm. Det er den sovjetiske leder-klikken, og ingen andre, som har ført de sino-sovjetiske statlige forbindelsene «inn i ei blindgate». Hvis den virkelig har noe som helst ønske om å forbedre de statlige forbindelsene mellom de to landene, bør denne klikken bevise det med konkrete handlinger.

Hele partiet, hæren og folket må huske på Formann Maos lære: «**Grav dype tunneller, lagre korn over alt og søk aldri hegemoni**», opprettholde høy årvåkenhet og gjøre alle forberedelser mot at imperialismen og sosial-

imperialismen iverksetter en ny verdenskrig. **«Vi vil ikke angripe med mindre vi blir angrepet. Hvis vi blir angrepet, vil vi så visst gå til motangrep.»** Vi må til enhver tid være rede til å utslette enhver fiende som våger å trenge inn. Vi vil aldri søke hegemoni eller stri for å bli ei supermakt. I våre internasjonale forbindelser bør vi **«kvitte oss med stormakt-sjåvinisme, beslutsomt, grundig, helt og fullstendig»**. Vi bør holde Formann Maos store fane høyt, holde fast på den proletariske internasjonalsismen og fortsette å gjennomføre hans revolusjonære linje i utenrikspolitiske anliggender. Vi bør styrke vår enhet med de sosialistiske landene og med proletariatet og de undertrykte folk og nasjoner i hele verden, styrke vår enhet med landene i Den tredje verden, forene oss med alle land som er utsatt for aggresjon, undergraving, innblanding, kontroll og trakassering fra imperialismen og sosial-imperialismen, og danne en breiest mulig enhetsfront mot hegemonismen til de to supermaktene, Sovjetunionen og De forente stater. Vi bør opprette og utvikle våre forbindelser med andre land på grunnlag av de fem prinsippene for fredelig sameksistens. Vi bør styrke vår enhet med alle ekte marxist-leninistiske partier og organisasjoner og til siste konsekvens gjennomføre kampen mot den moderne revisjonismen som har den sovjet-revisjonistiske overløper-klikken som sentrum.

Kamerater! Den nåværende innenrikspolitiske situasjonen er svært god. Det grunnleggende tegnet på det er den store seieren partiet vårt vant i den ellefte kampen mellom de to linjene.

I denne kolossale, skarpe og intense kampen mot «firer-banden» er massene blitt mobilisert i et meget stort omfang, og likevel på en svært velordna måte, og rørsla har utvikla seg meget raskt, og likevel på en svært solid måte. Dette viser i fullt monn at kampen er i samsvar med ønskene hos partiet, hæren og folket. Hele partiet, hele hæren og folket av alle nasjonaliteter har i samsvar med planene til Sentralkomiteen i de siste

ti måneder konsentrert seg om å avsløre og kritisere sammensvergelsen til «firer-banden» om å rane parti- og statsmakta, og den forbryteriske historia deres. En har avslørt og fordømt den kontra-revolusjonære revisjonistiske linja deres, gjenerobra den delen av makta som de hadde rana, granska enkeltpersonene som var blanda inn i sammensvergelsen deres og episodene i samband med dette, og slått til mot de gamle og de borgerlige elementene og kontra-revolusjonære som de støtta, hjelp og verna. Som et resultat av ti måneders hard kamp er proletariatets kampånd blitt kraftig høyna, en har slått hull på borgerskapets arroganse, og partiets ledelse og proletariatets diktatur er blitt styrka. Det har skjedd enda ei endring i balansen mellom klassekreftene i Kina, ei endring som er gunstig for proletariatet og ugunstig for borgerskapet.

Revolusjonen har anspora produksjonen. Gjennom vår innsats i de få månedene etter at «firer-banden» blei styrta, har vi endra den situasjonen da produksjonen stagnerte eller til og med sank som en følge av bandens alvorlige innblanding og sabotasje. Industriproduksjonen, transportmengden, statlige innkjøp og vareomsetningen og statsinntektene har alle sammen gått opp fra og med mars i år. Det er satt nye rekorder ved at en etter tur har overgått de tidligere høydepunktene i de tilsvarende periodene. Industriproduksjonen har tatt seg raskt opp i ei rekke områder som i lang tid var under stram kontroll av «firer-banden», eller i lang tid blei alvorlig berørt av sabotasjen deres. Bruttoverdien av industriproduksjonen for juli oversteg de høyeste månedsnivåene fra tidligere år. Sjøl om jordbruksproduksjonen ble ramma av ei uvanlig hard tørke og andre naturmotganger, er tapene betraktelig redusert, og en har fått inn ei nokså bra avling av sommerkorn takket være innsatsen fra kommunemedlemmene. De mange kadrene og massene er beslutta på å gi alt og i fullt monn nytte evnene sine i

den store kampen for å bygge opp det sosialistiske moderlandet vårt. Masserørsla for å lære av Taching i industrien og av Tachai i jordbruket stormer framover i et omfang uten sidestykke. En sosialistisk revolusjonær kampanje for å måle seg med, lære av, ta igjen, hjelpe og gå forbi hverandre er i ferd med å folde seg ut ikke bare innafor og mellom foretak, men også mellom avdelinger og mellom provinser, bykommuner og autonome regioner. Et nytt sprang framover er i ferd med å ta form i den nasjonale økonomien.

Massekampen for å avsløre og kritisere «firerbanden» utvikler seg i dybden på alle områder innafor kulturen, og det blir gjort anstrengelser for gradvis å overvinne kaoset banden skapte og for å drive revolusjonen framover på den vitenskapelige og teknologiske fronten, i utdanninga, litteraturen og kunsten, og i folkehelsa.

Kort sagt, situasjonen er svært god, og det er allmenn stemning for orden. Alle endringene og utviklinga i situasjonen hjemme i de siste ti månedene er et fyllestgjørende vitnesbyrd om den kjensgjerningen at den store klassekampen for å avsløre og kritisere «firerbanden» er den grunnleggende drivkrafta som nå driver saka vår framover, og at den strategiske beslutningen Sentralkomiteen har tatt, nemlig å ta grep om nøkkel-leddet med klassekampen og skape stor orden over hele landet, er fullstendig korrekt og helt på sin plass.

De åtte «nødvendige tingene» for å oppnå stor orden over hele landet, som jeg la fram på vegne av Sentralkomiteen på dens arbeidskonferanse i mars i år, har vunnet varmt bifall fra hele partiet, hele hæren og folket av alle nasjonaliteter. Sentralkomiteen mener at disse åtte punktene utgjør de viktigste kampooppgavene for partiet vårt nå og i ei viss tid framover, når det gjelder å ta et grep om nøkkel-leddet med klassekamp og lede landet godt.

For det første. Vi må gjennomføre den store kampen for å avsløre og kritisere «firer-banden» til siste konsekvens.

Denne kampen er nå tyngdepunktet i kampen mellom de to klassene og de to veiene, og kommer til å være det i ei viss tid framover. Å ta grep om den, betyr å ta grep om nøkkel-leddet. Vi må følge opp kampen for å avsløre og fordømme sammensvergelsen til «firer-banden» om å rane parti- og statsmakta og den forbryteriske kontra-revolusjonære historia deres ved å intensivere vår mobilisering av massene og føre en kraftfull folkekrig for grundig å avsløre og kritisere den ultra-høyre kjernen i bandens kontra-revolusjonære revisjonistiske linje og alle uttrykk for den. Vi må ikke bare gjøre opp regnskapet med banden på områdene for den politiske og organisatoriske linja, vi må også drive kritikk på det teoretiske planet innafor filosofi, politisk økonomi og vitenskapelig sosialisme, for å ut-slette den giftige innflytelsen deres på alle områder.

Gransking av enkeltpersonene som var innblanda og episodene i samband med sammensvergelsen til «firer-banden» om å rane parti- og statsmakta, er en uløselig del av kampen for å avsløre og kritisere banden og må gjennomføres ved å mobilisere massene fullt ut. I en del områder og avdelinger henger ledelsen ennå etter massene, en situasjon som raskt må endres. Samtidig bør en legge større vekt på partiets politikk ettersom rørsla utvikler seg i dybden. På steder der massene er blitt reist i fullt monn og kampen allerede strømmer kraftig framover, er det desto mer nødvendig at de ledende organer på alle nivåer holder hodet kaldt, alltid husker på at **«politikk og taktikk er livet for partiet»**, og strengt skjelner mellom motsigelsene i folket og motsigelsene mellom oss sjøl og fienden og gir begge ei korrekt behandling for å **«hjelp flere folk ved å skolere dem og gjøre angrepsmålet smalere»**. Med den

borgerlige fraksjonsorganisasjonen til «firer-banden», mener vi sjølve banden og de ryggradselementene som tok del i den kontra-revolusjonære konspiratoriske virksomheten deres for å rane parti- og statsmakta. Blant dem som på den ene eller andre måten er innblanda i slik virksomhet, tilhører bare en handfull fraksjonsorganisasjoner. Når vi gransker dem, må vi legge den største vekt på å gjøre følgende: strengt skjelne mellom dem som sa eller gjorde noe galt under påvirkning fra banden, og dem som tok del i den konspiratoriske virksomheten deres; strengt skjelne mellom dem som, sjøl om de er innblanda i en del av denne virksomheten, gjorde politiske feil som et resultat av å være blitt brukt, og ryggradselementene som visste om bandens sammensvergelse; og til og med blant ryggradselementene skjelne skarpt mellom dem som etter å ha blitt underretta av Sentralkomiteen i oktober 1976, har gitt uttrykk for villighet til å angre og forbedre seg, avslørt bandens forbrytelser og brutt med dem, og de forstokka som fortsetter å gjøre hardnakka motstand. Vi må ikke feie vekk alle som har gjort feil, men som vi kan vinne over på vår side. Men vi bør stri for å hjelpe dem til å endre sitt syspunkt gjennom skolering. Bare på denne måten kan vi forene mer enn 95 prosent av kadrene og massene, i størst mulig grad isolere «firer-banden» og handfullen av deres svorne tilhengere som er skyldige i alvorlige forbrytelser og er uvillige til å angre, og konsentrere våre slag mot dem. Dessuten må vi sørge for å rette harde slag mot de godseiere, rike bønder, kontra-revolusjonære, dårlige elementer og høyreorienterte som hater sosialismen, og som med hjelp og støtte av «firer-banden» og følgesvennene deres har begått alvorlige forbrytelser med omsyn til klassehevn og med dette vekket folkets glødende harme. Granskinga bør pågå uten stans under partikomiteenes enhetlige ledelse, og provinsene, bykommunene og de autonome regionene bør i lys av de særegne vilkårene der gjøre hva de kan for at dette ar-

beidet i stadier og i grupper stort sett blir fullført dette året eller litt seinere.

Det er ei langsiktig og mer vanskelig oppgava å foreta en grundig og systematisk kritikk av den kontra-revolusjonære revisjonistiske linja til «firer-banden» og den reaksjonære verdensanskuelsen deres og gjøre slutt på den giftige innflytelsen deres. En må ikke undervurdere den forvirringa banden skapte i ideologien, teorien og den politiske linja og den oppløsende virkningen deres på våre rekker. Det er tvingende nødvendig å drive omfattende og intensiv skolering i klassekamp og kampen mellom de to linjene ved fullt ut å nytte «firer-banden» som en lærer ved negativt eksempel. Det er tvingende nødvendig å rettlede de mange kadrene og massene til å bruke marxismen-leninismen-Mao Tsetungs Tenkning som sitt våpen, og i nær tilknytning til de reelle forholdene på de forskjellige frontene korrigere et for et de punktene som banden satte på hodet med omsyn til spørsmål om rett og galt i linja, ideologien og teorien. Formann Mao lærte oss: «Vi bør være flinke til å oppsummere erfaring i arbeidet vårt i industri, jordbruk, handel og kultur og utdanning, og innafor hæren, regjeringa og partiet, og utarbeide et fullstendig sett med prinsipper, politikk og tiltak slik at arbeidet vårt på alle disse sju feltene kommer til å gå framover på den riktige veien.»

Vi må stole på arbeiderklassen, de fattige og lavere mellomstore bøndene og de revolusjonære kadrer og intellektuelle, oppsummere erfaring på alle fronter, styrke og utvikle nye sosialistiske ting, utarbeide særskilte prinsipper, politikk og tiltak, på omfattende og riktig vis sette ut i livet Formann Maos revolusjonære linje, og oppfylle oppgava med å konsolidere proletariatets diktatur i alle grasrot-enheter.

For det andre. Vi må gjøre et godt arbeid med partikonsolidering og korrigering og styrke partibygginga.

For det andre. Vi må gjøre et godt arbeid med partikonsolidering og korrigering og styrke partibygginga.

Når vi skal ta grep om nøkkel-leddet med klassekamp og lede landet godt, må vi først og fremst lede partiet godt. I samsvar med Formann Maos teori for partibygginga og de grunnleggende prinsippene med «de tre tingene en skal gjøre, og de tre tingene en ikke skal gjøre» som han slo fast, må vi samvittighetsfullt prøve å løse problemene med ureinheter i ideologi, organisering og arbeidsstil som skyldes sabotasjen fra «firer-banden». Dette er den sentrale oppgava for å konsolidere og bygge partiet vårt på vellykt vis.

Partiet vårt er et stort, ærerikt og korrekt parti. Det kan motstå enhver prøve, uansett hvor hard den er, og det overveldende flertallet av dets medlemmer og kadrer er enten gode eller nokså gode. Men vi bør også innse at ugjerningene til «firer-banden» har tæret alvorlig på partiet som en organisme, og medlemmenes sinn, alvorlig undergravd dets enhet og disiplin og dets forhold til massene, og gjort alvorlige skader på dets fine arbeidsstil, og særskilt på dets tradisjoner med å følge masselinja og komme fram til sannheten gjennom kjensgjerningene. I løpet av partikonsolideringa og korrigeringa må vi grundig kritisere «firer-banden» og deres handfull av forstokka tilhengere for de skjendige forbrytelsene deres som hadde til hensikt å undergrave og oppløse partiet og rane ledelsen i partiet, og vi må kjempe mot den vonde borgerlige vinden som de blåste opp. Når en først har fått grep om nøkkel-leddet med klassekamp, vil partikonsolideringa og korrigeringa gå i riktig retning.

Spørsmålet om partibygginga under proletariats diktatur er; når alt kommer til alt, et spørsmål om å gjøre grundige anstrengelser for å væpne alle medlemmene med marxismen-leninismen-Mao Tsetungs

Tenkning, og særskilt med Formann Maos store teori om å fortsette revolusjonen under proletariatets diktatur. I desember 1970 påpekte Formann Mao: «Alle de 274 medlemmene i Sentralkomiteen og de vel tusen høyere kadrene og kadrene med noe lavere rang bør etter mitt syn i sitt arbeid lese og studere samvittighetsfullt i samsvar med det skiftende nivå hos dem og få et godt grep om marxismen. Bare slik kan de klare seg mot politiske svindlere som Wang Ming, Liu Shao-chi og Chen Po-ta». Vi må følge Formann Maos lære, stri for å omforme våre studier enda mer i hele partiet og ta et stort skritt framover med omsyn til å bygge opp partiet ideologisk og teoretisk i løpet av noen få år.

Vi må flittig studere verker av Marx, Engels, Lenin og Stalin og av Formann Mao og få et omfattende og presist grep om Mao Tsetungs Tenkning som et system. Samtidig som vi fortsatt må være flinke til å studere de fire første bindene i Utvalgte verker av Mao Tsetung, må vi nå konsentrere oss om Bind V. Vi må studere den dialektiske materialismen og den historiske materialismen og kjempe mot idealisme og metafysikk. I stilen for studiet vårt må vi gå inn for å forene teori med praksis og søke sannheten gjennom kjensgjerningene og oppmuntre praksisen med å gå ut blant massene for å undersøke og studere. Vi må alvorlig bestrebe oss på å organisere forskning i partiets historie og studere og oppsummere den historiske erfaringa til partiet vårt, og særskilt erfaringa fra den niende, tiende og ellefte kampen mellom de to linjene. Dessuten må vi sørge for at partiskolen som er underlagt Sentralkomiteen, og skolene på de lavere nivåene blir leda godt, og vi må på forskjellige måter gi fritt spillerom for den militante rolla til teori-avdelinger av arbeidere, bønder og soldater, såvel som fagfolk, og stri for å bygge opp en mektig hær av marxistiske teoretikere. Jeg håper at det etter denne kongressen vil bli en kappestrid i hele partiet i studiet av Formann Maos store teori om å fortsette revolusjonen under proletariatets

diktatur, en kappestrid som vil vise hvem som virkelig har lært noe, og hvem som har lært mer og lært bedre. Med et høyere nivå i forståelsen av marxismen-leninismen som forutsetning må kamerater i hele partiet og kadrer på alle nivåer skaffe seg faglig eller teknisk dyktighet og bli både røde og eksperter. Det er desto mer nødvendig for de ledende kadrene på alle nivåer å stri hardere og bli eksperter med stor kyndighet i både politisk og faglig arbeid.

Å gjør vår proletariske partiånd større, styrke partibegrepet og fremme partiets sentraliserte og enhetlige ledelse — dette er hovedpunktene for å konsolidere og bygge partiet vårt på vellykt vis. Vi må urokkelig overvinne og rette på slike feilaktige tendenser som at en forkaster den proletariske partiånden og partidisiplinen og hengir seg til borgerlig fraksjonering, sekterisme og anarkisme. Alt dette var en følge av «firer-bandens» innblanding og sabotasje. Det vil ikke bli tillatt noen fraksjonsvirksomhet innafor partiets rekker. Partiet bør ha et godt grep om partiarbeidet og behandlingen av partiets kadrer. Opptak i partiet må være i samsvar med bestemmelse i partistatuttene, og forfremmelse av kadrer må være i samsvar med Formann Maos fem krav til arvtakerne, og vi må gjøre det til en praksis å unngå og være avvisende. Vi må styrke bygginga av partiet vårt, renske dets rekker og **«fast sammensveise alle kreftene i partiet vårt på grunnlag av den demokratiske sentralismens organisatoriske og disiplinære prinsipper»**, for å gjøre det sterkt som stål både ideologisk og organisatorisk.

For å ha framgang i partibygginga ideologisk og organisatorisk er det nødvendig å korrigere arbeidsstilen vår og utvide og utdype omskoleringa i dets fine tradisjoner hos alle medlemmene. Fostra av Formann Mao har partiet vårt skapt et fullstendig sett av prinsipper som utgjør en fin proletarisk arbeidsstil. De mest vesentlige av disse er masselinja og å søke sannheten gjennom kjensgjerninger. Formann Mao opp-

fordra oss bestandig inntrengende til å ha full tillit til massene, stole på dem og lytte til deres stemme, og han gikk konsekvent inn for en realistisk og vitenskapelig holdning og ærlighet i alt vi gjør. «Firer-banden» har sikkert og visst skitna til atmosfæren i partiet vårt. I partiet vårt har det utvikla seg slike borgerlige arbeidsstiler som at en fjerner seg fra massene, griper til bedrag, utstafferinger og politiske spekulasjoner, og vi må standhaftig rette på og overvinne dette. Så lenge vi har full tillit til massene, søker sannheten gjennom kjensgjerningene og gjeninnfører og viderefører de fine tradisjonene og arbeidsstilen som Formann Mao personlig innførte og fostra, vil partiet vårt være i stand til å styrke båndene med massene og kampevna enda mer.

Partiet må styrke sin ledelse over fagforeninger, Det kommunistiske ungdomsforbundet, Kvinneforbundet og andre masseorganisasjoner og må på effektivt vis etterse og bygge dem opp og gi frie tøyler til den rettmessige rolla deres.

Ei rørsle for partikonsolidering og korrigering skal etter denne kongressen gradvis folde seg ut over hele landet i samordning med den store kampen for å avsløre og kritisere «firer-banden». Det vil bli ei ny dypt betydningsfull marxistisk skoleringsrørsle i historia til partiet vårt. Partiorganisasjonene våre på alle nivåer vil da bli bedre i stand til å spille rolla si som fortropp med omsyn til å lede proletariatet og de revolusjonære massene i kampen mot klassefienden.

For det tredje. Vi må gjøre et godt arbeid med å konsolidere og bygge opp partiets ledende organer på alle plan.

Et nøkkelspørsmål i partikonsolideringa og korrigeringa og når det gjelder å øke farten i partibygginga, er å konsolidere og bygge opp partiets ledende organer på alle nivåer. I samsvar med de fem

kravene for arvtakere og prinsippet om kombinasjonen tre-i-ett av de gamle, middelaldrende og de unge som Formann Mao slo fast, og gjennom ettersyn må vi gradvis bygge opp de ledende organene på alle nivåer. På den måten kan vi gjøre dem til ledende organer som er i stand til å sette ut i livet Formann Maos revolusjonære linje på en korrekt og fullstendig måte og med fasthet utføre vedtakene og direktivene fra Sentralkomiteen i partiet, er i stand til å holde på med kollektivt produktivt arbeid, opprettholde nære bånd til massene, begrense borgerlig rett på egen hand og kjempe i enhet, og er sammensveisa og dyktige og nyter anseelse hos massene.

«Firer-banden» rekrutterte svikere og overløpere og samla dem for sine egne egoistiske formål, og dette har ført til alvorlig ureinhet i sammensetningen av en del ledende organer. Det er absolutt nødvendig å ruske opp i slike ledende organer og granske dem organisatorisk. For de fleste ledende organer er problemet imidlertid hovedsaklig å gjøre dem sterkere ideologisk. Vi må føre en kamp innafor partiet for å gå imot ikke-proletariske ideer med den proletariske ideologien og gjøre slutt på den giftige innflytelsen fra «firer-banden», med det formålet å **«heve den politiske bevisstheten og bedre kunsten å lede»**. En bør legge vekt på skolering. I ideologisk kamp må vi samvittighetsfullt følge Formann Maos prinsipp med å gå ut fra ønsket om enhet og komme fram til ny enhet gjennom kritikk og sjølkritikk.

For å styrke og bygge opp våre ledende organer må vi legge vekt på kombinasjonen tre-i-ett med de gamle, de middelaldrende og de unge. Veterankadrer må utrettelig hjelpe de unge og middelaldrende kadrene og støtte dem i arbeidet deres. Saka til partiet vårt kommer til å stanse på halvveien hvis ikke de mange unge og middelaldrende kadrene arbeider i fellesskap og i samordning med de gamle kadrene. Feilgrep fra gamle såvel som nye kadrer er neppe til å unngå. **«Det spiller**

ingen rolle om en gjør feil. I partiet vårt er det praksis at enhver som gjør en feil bør gjøre sjølkritikk og få en sjanse til å forbedre seg.» Å lære av tidligere feil for å unngå feil i framtida, og helbrede sjukdommen for å redde pasienten — dette er den konsekvente politikken til partiet vårt overfor kadrer som har gjort feil. Det gjelder både de gamle og de nye kadrene. Veterankadrer bør i sin tur være et eksempel for unge kadrer ved å ta initiativet til å korrigere arbeidsstilen sin og gi erfaringa si videre og hjelpe og rettlege de unge kadrene slik at Formann Maos teori om partiet og partiets arbeidsstil som han innførte, vil bli gitt videre.

Formann Mao innskjerpa inntrengende: «Det finnes flere hundretusen kadrer på fylkespartikomiteenes nivå og over som holder landets skjebne i sine hender. Hvis de svikter med omsyn til å gjøre et godt arbeid, fjerner seg fra massene og ikke lever enkelt og arbeider hardt, vil arbeiderne, bøndene og studentene ha god grunn til å mislike dem. Vi må være på vakt slik at vi ikke fostrer en byråkratisk arbeidsstil og utvikler oss til et aristokratisk lag som er atskilt fra folket.» Medlemmer av de ledende organer på alle nivåer, og fram for alt kadrer med høy rang, må samvittighetsfullt huske på denne læra til Formann Mao.

For det fjerde. Vi må ta grep om revolusjonen, fremme produksjonen og drive den nasjonale økonomien framover.

«Klassekamp, kampen for produksjon og vitenskapelig eksperimentering er de tre store revolusjonære rørslene for å bygge et mektig sosialistisk land.» Å utvikle den sosialistiske økonomien er ei grunnleggende oppgave for proletariatets diktatur. Å øke utviklinga av produktivkreftene, mens en samtidig følger den sosialistiske retningen, svarer til behovet for å forsterke det materielle grunnlaget for proletariatets diktatur og seire over de kapitalistiske kreftene. Det svarer til behovet

for å styrke vår nasjonale forsvarsevne og forberede oss mot aggresjon fra imperialismen eller sosialimperialismen. Det svarer til behovet for å bedre det materielle og kulturelle livet for folket skritt for skritt, og i det lange løp også for at en gradvis avskaffer forskjellene mellom by og land, mellom industri og jord bruk, og mellom fysisk og mentalt arbeid, og skaper de materielle vilkårene for overgangen til det kommunistiske samfunnet. Produktivkreftene er de mest revolusjonære faktorene. Utvidelsen av produktivkreftene krever, når alt kommer til alt, at en fortsetter revolusjonen innafor områdene i overbygningen og produksjonsforholdene under proletariatets diktatur. Endringer i overbygningen og produksjonsforholdene vil i sin tur bane vei for utviklinga av produktivkreftene.

Endringa i vårt lands økonomiske situasjon etter tilintetgjøringa av «firer-banden» er avgjørende bevis på at en kan utvikle kolossal kraft straks vi tar grep om den store klassekampen for å avsløre og kritisere banden og tar grep om de revolusjonære masserørslene for å lære av Taching i industrien og av Tachai i jordbruket. Vi må knytte denne kampen og disse rørslene nærmere til hverandre, gjennomføre dem på en mer dyptgripende måte, bygge landet vårt i sjølstendighet og med initiativet i våre egne hender, gjennom tillit til egne krefter, hard kamp, flid og sparsommelighet, være forberedt mot krig og naturkatastrofer, gjøre alt for folket og **«drive den nasjonale økonomien framover»**. Vi bør arbeide hardt i flere år og i henhold til den opprinnelige planen gjøre en tredjedel av foretakene i landet vårt til foretak av typen Taching og en tredjedel av fylkene våre til fylker av typen Tachai i løpet av den femte femårsplanens periode, i samsvar med de respektive kravene som er fastsatt. Hvis vi lykkes, vil det sosialistiske systemet vårt bli kraftig konsolidert og den sosialistiske økonomien vår vil blomstre.

Det innebærer intens kamp å trygge den sosialistiske

offentlige eiendomsretten og knuse angrepene fra kapitalistiske krefter i byene og på landsbygda. Med støtte og med viten hos «firer-bandene» har kapitalismen i de siste åra florert på ei rekke steder og i ei rekke enheter. De gamle og nye borgerlige elementene i by og bygd arbeidet som hand i hanske i og utafor disse stedene og enhetene for å iverksette voldsomme angrep som i forskjellig grad var til skade for visse økonomiske foretak som var eid av staten eller kollektivet, og var årsak til degenerering på noen få av dem. Det er nødvendig at en dristig og energisk reiser massene for i det riktige øyeblikket å rette utrettelige slag mot folk som underslår, spekulanter og alle som driver med ulovlig kapitalistisk virksomhet, og å sette en stopper for alle handlinger som undergraver den nasjonale planen. Samtidig som vi slår til mot virksomheten fra klassefiender som tar sikte på en restaurasjon, må vi også løse problemet med kapitalistiske tendenser innafor folkets rekke. Kampen for å trygge den sosialistiske eiendomsretten kommer til å pågå i lang tid. På produksjonsforholdenes område er dette ei viktig oppgave når det gjelder å fortsette revolusjonen under proletariats diktatur.

For å drive den nasjonale økonomien framover må vi samvittighetsfullt sette ut i livet generallinja med å **«gi alt, sikte høyt og oppnå større, raskere, bedre og mer økonomiske resultater i bygginga av sosialismen»** og det fullstendige settet av politikk som en kaller å gå på to bein. Og vi må føre hele landets økonomi inn i ei planmessig, avbalansert og rask sosialistisk utvikling, **«ta jordbruket som grunnlaget, og industrien som den ledende faktor»**, og oppnå samordna vekst og et altomfattende sprang framover i jordbruk, lettindustri, tungindustri og de andre sektorene. Styrtinga av «firer-bandene» har oppildna de mange kadrene og massene med begeistring for arbeidet, og poenget er nå hvordan en virkelig skal øke denne begeistringa og gjøre best nytte av den på en organisert måte. Det er tvingende

nødvendig å effektivisere strukturen i administrasjonen, skjære ned på antallet av uproduktivt personell og overføre dem til frontlinja i produksjonen. Vi bør oppmuntre ekte begeistring, ikke falsk begeistring. Vi må forene arbeidsiver med den vitenskapelige holdningen der en søker sannheten gjennom kjensgjerningene. Hvilken målestokk bruker vi når det gjelder å sikte høyt? Det er Taching og Tachai. Å sikte høyt betyr å gå inn for revolusjon og oppbygging på samme måten som Taching og Tachai, og oppnå større, raskere, bedre og mer økonomiske resultater. Vi må bygge et sjølstendig og nokså omfattende industrielt og økonomisk system i landet vårt fram til 1980. Da må jordbruket stort sett være mekanisert, en må ha fått betydelige økninger i produksjonen i jordbruk, skogbruk, kvegavl, binæringer og fiske, og den kollektive økonomien i folkekommunene må være enda mer konsolidert og utvikla. På industriens område bør vi ha suksess i lettindustrien og samtidig anstrenge oss hardt for å øke farten i utviklinga av råvareindustriene ved å konsentrere våre krefter om flere total-kampanjer, for på denne måten å skape vilkår for ytterligere ekspansjon i løpet av den sjette femårsplanen.

Vitenskapelig forskning bør framskynde den økonomiske oppbygginga, men nå henger den etter på grunn av alvorlig sabotasje fra «firer-banden». Dette spørsmålet er av livsviktig betydning for den sosialistiske oppbygginga som helhet, og en må ta fatt på det med alvor. Sentralkomiteen har vedtatt å innkalle en nasjonal konferanse om vitenskapelig arbeid på et tidspunkt som passer. Der skal vi utveksle erfaring, utarbeide planer og rose taktbestemmerne, særkilt de forskere og teknologer, såvel som arbeidere, bønder og soldater, som kan rose seg av oppfinnelser og nyvinninger. Dette vil bli gjort for å gi fritt spillerom for den revolusjonære begeistringa hos alle kadrene og massene på den vitenskapelige og teknologiske fronten og ans pore

dem i deres marsj fram mot moderniseringa av vitenskap og teknologi.

Når det gjaldt å bygge sosialismen, understrekte Formann Mao konsekvent hovedprinsippet om at når styrkinga av den enhetlige sentrale ledelsen er gitt, er det nødvendig å utvikle initiativet hos både de sentrale og lokale myndigheter. En må konsekvent tillempe dette prinsippet. Alle provinsene, bykommunene og de autonome regionene bør likeledes legge vekt på å gi spillerom for initiativet i prefekturane, fylkene, distriktene og folkekommunene.

Blant massene bør en ved hjelp av ideologisk skoleing energisk oppmuntre den kommunistiske holdningen til arbeid. Samtidig bør en i den økonomiske politikken hevde det sosialistiske prinsippet **«fra enhver etter evne, til enhver etter hans arbeid»**, og gradvis gjøre den kollektive velferden større. Folkets levevilkår bør bedres skritt for skritt på grunnlag av økt produksjon. Det kinesiske folket har et langt bedre liv enn før frigjøringa, men levestandarden er fortsatt lav. Våre ledende kamerater på alle nivåer bør til enhver tid ha folkets velferd i tankene, og **«trasse vind og kulde og heve seg over tretthet for å studere folkets problemer i hverdagen og produksjonen flittig og alvorlig, natt og dag»**. Folket vårt er svært fornuftig, og de er på det rene med at en bare kan få ei jevn bedring i levevilkårene for alle ved å bygge opp landet med hard kamp, flid og sparsommelighet og ved å øke produksjonen så raskt som mulig.

For det femte. Vi må gjøre revolusjonen på områdene kultur og utdanning til en suksess og stri for å utvikle den sosialistiske kulturen og utdanninga.

I løpet av to betydningsfulle samtaler i juli 1975 kom Formann Mao med ei rekke bitende bemerkninger. Han påpekte: **«Det er ikke nok med bare mønster-**

operaer. Hva verre er, en kommer i skuddfeltet for den minste feil. Hundre blomster blomstrer ikke lenger. Andre får ikke lov til å legge fram noen som helst synspunkter, det er slett ikke bra.» «Folk er redde for å skrive artikler eller sette opp skuespill. Det finnes ingenting av romaner og dikt.» Han tilføyde: «Det bør skje ei viss omstilling av partiets politikk for litteraturen og kunsten, og i de utøvende kunster bør en utvide repertoaret i løpet av et år eller to, eller tre år.» «Gjør atmosfæren mer levende i løpet av et år eller to, og om det tar tre, fire eller til og med fem år, så er også det bra.» Disse direktivene fra Formann Mao var skarpe fordømmelser av det borgerlige kulturelle eneveldet som «firer-banden» praktiserte, og de viste samtidig hvilke glødende forhåpninger han hadde til alle arbeidere på det kulturelle og akademiske området. Alle kommunister og andre revolusjonære kamerater på den sosialistiske kulturfronten bør våkne opp til dåd, sikte høyt og gi alt. I samsvar med Formann Maos befalinger bør de gjøre revolusjonen på alle områder av kulturen til en virkelig suksess, holde fast på retningen med å tjene den proletariske politikken og arbeiderne, bøndene og soldatene, stri for å skape en rik mangfoldighet av litterære og kunstneriske verker som er revolusjonære i innhold og så gode som mulig i forma, og fordoble sine anstrengelser i skapende akademisk forskning under veiledning av marxismen-leninismen-Mao Tsetungs Tenkning, for på denne måten å få i stand et oppsving i bygginga av den sosialistiske kulturen vår.

For at den sosialistiske kulturen skal få framgang, må vi samvittighetsfullt gjennomføre politikken med å «la hundre blomster blomstre og hundre tankeretninger strides», med å «la fortida tjene nåtida og utenlandske ting tjene Kina», og med å «luke i det gamle for å få fram det nye». For å motvirke innblandinga og sabotasjen fra «firer-banden» understrekte Formann Mao gjentatte ganger disse politiske retningslinjene i de

seinere åra og oppfordra personlig til at de skulle settes ut i livet på alle områder av kulturen. Allerede i 1973 og 1974 ga han flere betydningsfulle instruksjer i samband med utgivelsen av vitenskapelige tidsskrifter og nyvurderinga av kulturarven vår. Særskilt i 1975 sendte han ikke bare ut de kloke og berømte direktivene om filmen «Pionerer» og studiet av romanen «Vanngrensa», men viste personlig interesse for hva som skjedde når det gjaldt skrivning av romaner, skuespill og produksjon av film. Han godkjente sjøl forslaget om å forske i verkene til Lu Hsun og utgi dem, utgivelse av litterære og vitenskapelige tidsskrifter som inneholdt dikt og folkelitteratur, og framføringer til minne om folkets komponister, Nieh Erh og Hsien Hsing-hai. Han roste og støtta filmen «Gartnernes Sang» som var bygd på en Hunan-opera, og så videre. Disse vidtfavnende direktivene fra Formann Mao klargjorde ytterligere kursen for en blomstrende sosialistisk kultur.

Utdanningsfronten var enda en viktig front der partiet vårt kjempa hardt mot «firer-banden» om herredømmet. For å gjøre Kina til et stort, mektig og moderne sosialistisk land i løpet av den siste fjerdedelen av hundreåret har vi et brennende behov for å utdanne og lære opp et stort antall folk som både er røde og eksperter. For dette formålet må vi først gripe fatt i utdanninga og virkelig sikre at den proletariske revolusjonen i utdanninga blir en suksess. «Firer-banden» handla stikk i strid med Formann Maos utdanningspolitikk og gjorde alvorlig skade i den sosialistiske utdanninga. De spredte det synspunktet at det var «bedre å ha arbeidere uten kultur», og fulgte en politikk med å gjøre arbeidermassene uvitende. Vi må avsløre forbrytelsene deres og kritisere dem slik at Formann Maos utdanningspolitikk kan tre i kraft. Ifølge den må «**utdanninga tjene den proletariske politikken og forenes med produktivt arbeid**», og må «**gjøre enhver som får ei utdanning, i stand til å utvikle seg moralsk, intellektuelt og fysisk og bli en arbeider med både sosialistisk**

bevissthet og kultur». Vi må ta effektive tiltak for å utvide utdanninga på alle nivåer og i alle former, påskynde utviklinga av den og forbedre dens kvalitet for å holde tritt med utviklinga i vår økonomi og vitenskap og teknologi, og for å møte behovene i den sosialistiske revolusjonen og den sosialistiske oppbygginga. En bør innse at det er ei kolossal og ærefull oppgave å etablere et proletarisk utdanningssystem som er et fyllestgjørende uttrykk for Formann Maos proletariske revolusjonære linje for utdanninga, som høver for våre vilkår og er i samsvar med den sosialistiske økonomiske basis. Alle kommunister og andre revolusjonære kamerater på utdanningsfronten må være trofaste mot partiets sak i utdanninga og arbeide hardt for å etablere dette nye utdanningssystemet.

Områdene kultur og utdanning og vitenskap og teknologi har siden grunnlegginga av Folkerepublikken vært utsatt for alvorlig innblanding og sabotasje fra Liu Shao-chi, Lin Piao og «firer-bandene». Men massene av arbeidere i utdanninga, vitenskap og teknologi, kultur og helsearbeid, som i lys av Mao Tsetungs Tenkning har brukt kreftene i stillingene sine, har likevel gjort sitt for folket og ytt store bidrag til sosialismens sak.

«For å bygge sosialismen må arbeiderklassen ha en egen hær av tekniske kadrer og av professorer, lærere, forskere, journalister, forfattere, kunstnere og marxistiske teoretikere. Det må være en veldig hær. Det er ikke nok med et lite antall folk.» En del av dagens intellektuelle i Kina kom fra det gamle samfunnet, men størstedelen har fått opplæring i det nye. Det overveldende flertallet er villige til å arbeide hardt for sosialismen og gjør faktisk det. De utgjør ei uvurderlig kraft. Sant nok, alt i alt er det et mindretall av de intellektuelle som mer eller mindre har kjennskap til marxismen og inntar et beslutsomt standpunkt, proletariatets standpunkt. Men det store flertallet som

er blitt herda i mange politiske rørsler og særskilt i Den store proletariske Kulturrevolusjonen, har imidlertid i forskjellig grad gjort framskritt med å omforme den borgerlige verdensanskuelsen sin til den proletariske verdensanskuelsen, i prosessen med gradvis å tilegne seg og konsolidere den sistnevnte anskuelsen. De som går imot sosialismen, er svært få i antall. «Firerbanden» avviste fullstendig de avgjørende vinningene for partiet vårt med omsyn til å lære opp og omforme intellektuelle etter grunnlegginga av Folkerepublikken. Den undertrykte og kvalte den revolusjonære begeistringa hos massene av intellektuelle. Samtidig som de rekrutterte en handfull av reaksjonære skribenter til å skrive for dem, mente de at massene av intellektuelle bare dugde til å underkaste seg diktatur, og brennemerka dem som den «stinkende niende kategori». For å motvirke alt dette sendte Formann Mao ut flere viktige direktiver i 1975. Han påpekte: «I utdanningskretser, vitenskapelige, litterære og kunstneriske kretser, journalistkretser og medisinerkretser, der de intellektuelle er konsentrert, finnes det en del folk som er bra, og som har lært en del marxismeleninisme.» «Den niende kategori må ikke gi opp.» Han sa også: «Kvitt dere med den feilaktige metafysiske oppfatningen at 'gull må være reint', og at 'mennesket må være fullkomment'.» Videre: «På forfatterne må en tillemppe prinsippet med å lære av feil i fortida for å unngå feil i framtida og helbrede sjukdommen for å redde pasienten. En må gi dem hjelp så lenge de ikke er skjulte kontra-revolusjonære som er skyldige i alvorlige forbrytelser.» Idet han brukte Dühring, som Engels kritiserte, som eksempel, kom Formann Mao med denne skarpe bemerkningen: «Universitetet i Berlin ga Dühring sparken, og det syntes Engels var trist. Polemikk er polemikk. Hvorfor fikk han sparken? Dühring blei over åtti år gammel, men nøt ingen anseelse. Vær forsiktig med å illegge straff. Det er tegn på dårlige nerver å gi folk sparken og

fengsle dem vilkårlig.» Vi må følge instruksene fra Formann Mao og trofast gjennomføre partiets politikk med å forene seg med, skolere og omforme intellektuelle og utnytte deres begeistring for den sosialistiske oppbygginga. Så lenge de elsker landet vårt, Folkerepublikken Kina, må vi forene oss med dem og gi dem sjansen til å gjøre god bruk av evnene sine. Samtidig må vi intensivere vår innsats for å skolere dem og ivrig oppmuntre dem til å omforme sin verdensanskuelse i de tre store revolusjonære rørslene, til å holde på med å forene seg med arbeidere og bønder, til skritt for skritt å tilegne seg proletariske egenskaper og bli både røde og eksperter. Vi skolerer og omformer intellektuelle ut fra omsorg for dem og for å kunne nytte deres begeistring bedre. Å legge tilstrekkelig vekt på rolla deres er nettopp brennpunktet i den korrekte politikken for de intellektuelle, som Formann Mao utarbeidet for partiet vårt. Det er ei oppgave av strategisk betydning for partiet vårt å bygge opp en veldig hær av arbeiderklasse-intellektuelle. Partikomiteene i provinsene, bykommunene og de autonome regioner og departementene og kommisjonene under Sentralkomiteen må utarbeide hver sin plan, sette den ut i livet uten å kaste bort tida, og stri for å oppfylle denne strategiske oppgava.

For det sjette. Vi må styrke folkestatens organer.

De aktuelle oppgavene som Folkets Frigjøringshær står overfor, er å ta grep om nøkkel-leddet med klassekamp og lede hæren godt, utdype kampanjen for å avsløre og kritisere «firer-banden», drive fram bygginga av hæren og beredskap mot krig og ta ytterligere tiltak for å revolusjonere og modernisere hæren.

«Firer-banden» var fullstendig imot Formann Maos militære linje og hans prinsipper som leder bygginga av hæren. De forsøkte forgjeves å undergrave partiets ab-

solutte ledelse over hæren og skade det systemet der våre væpna styrker danner et hele som omfatter feltarmeer, regionale styrker og militsen. Og de hindra gjennomføringa av resolusjonen som blei vedtatt på det utvida møtet til militærkommisjonen i 1975. Ugjeringene deres var mange. Befalet og soldatene i Folkets Frigjøringshær slo tilbake intrigespillet deres som skulle gå imot hæren og få den til å bryte sammen. For å ta grep om nøkkel-leddet med klassekamp og lede hæren godt må vi bruke Formann Maos militære tenkning og militære linje som vår ledestjerne og gå videre med avsløringa og kritikken av «firer-banden», knytte den nært til de virkelige forholdene i hærenhetene og i sterkere grad sette ut i livet Formann Maos instruks: **«Å ta grep om arbeidet i hæren betyr nettopp å gå inn for å studere partilinja, sette en stopper for usunne tendenser, overvinne fjellfestningsideen og fraksjonering og å legge vekt på enhet.»** I den seinere tida har hele hæren drevet dyptgående skolering i den ideologiske og politiske linja. En drøfter ti spørsmål i samband med de to linjene. Sannheten i disse blei satt på hodet av «firer-banden». Hele hæren strir for å videreføre ånden som kommer til uttrykk i resolusjonen som blei vedtatt på Kutien-møtet (desember 1929 — *Hsinhuas oversetter*), og videreføre den fine tradisjonen for politisk arbeid i hæren. Den har satt i gang ei omfattende rørsle for å lære av mønstersoldaten Lei Feng og det beinharde sjette kompani. Dette har anspora treninga for krigsberedskap og skapt en livlig revolusjonær atmosfære i hæren. Vi må arbeide hardere for å få revolusjoneringa av hæren opp på et nytt nivå.

Vi står overfor trusler og aggresjon fra imperialismen, og særskilt fra sosial-imperialismen. Sovjet-revisjonistene er oppsatt på å underkue landet vårt, og vi må forberede oss på krig. Vi må følge Formann Maos militære tenkning og militære linje og anstrenge oss hardere for å sette ut i livet hans instruks: **«Vi kom-**

mer ikke bare til å ha en mektig hær, men også et mektig flyvåpen og en mektig marine.» Vi må urokkelig følge Formann Maos teori om folkekrig. Om fienden starter en krig før eller seinere, en stor krig eller en mindre, en konvensjonell krig eller en kjernefysisk, så må vi helt bestemt stole på folkekrigens magiske våpen og til enhver tid være rede til å rette tilintetgjørende slag mot enhver fiende som våger å trenge inn i landet vårt. Moderniseringa av våre nasjonale forsvarsstyrker blei av «firer-bandene» ondskapsfullt stempla som ei tillempling av det «reint militære synspunktet» og av «teorien om at våpen avgjør alt». Dette var ikke noe annet enn et meningsløst forsøk på å undergrave moderniseringa av hæren vår og gjøre den tilbakeliggende og sårbar overfor en fiende som er væpna til tennene. Vi må rive maska av «firer-bandene» og fordømme forbrytelsen deres som var å legge hindringer i veien for vår beredskap mot krig. Vi må på alle måter stramme opp vår krigsberedskap. Vi må særskilt gjøre det Formann Mao lærte oss: **«Hard trening og strenge krav — bare slik kan vi kjempe godt.»** Vi må intensivere den militære treninga og bli uovervinnelige i kamp overfor enhver fiende. Vi må drive militære skoler av alle typer og på alle nivåer godt og fordoble vår innsats for å lære opp militære og politiske ledende kadrer av alle grader og teknisk personell. Samtidig må vi gjøre vårt ytterste for å styrke forskningen i vitenskap og teknologi og øke rustningsproduksjonen for vårt nasjonale forsvar, slik at hærens utstyr kommer opp på et nytt nivå.

Militsarbeidet er svært viktig. I samsvar med systemet der våre væpna styrker utgjør et hele som omfatter feltarmeer, regionale styrker og militsen, må vi styrke bygginga av militsen og sørge for at arbeidet blir **«gjennomført organisatorisk, politisk og militært»**, for å bidra til konsolideringa av proletarietets diktatur.

Hele partiet, hele hæren og hele nasjonen må gjøre iherdige effektive forberedelser mot angrepskriger og for frigjøringa av Taiwan.

Vi må styrke vårt offentlige sikkerhetsarbeid og det sosialistiske rettssystemet. Vi må grundig gjøre slutt på den giftige innflytelsen fra tøvet som blei spredt av «firer-banden», og som satte forholdet mellom folket og fienden på hodet. Vi må trekke ei klar skillelinje mellom folket og fienden og rette spydodden for vårt diktatur mot de reaksjonære klassene de reaksjonære og de kontra-revolusjonære, innbefatta godseiere, rike bønder, reaksjonære kapitalister og alle forrædere. Når det gjelder folk som gjør underslag, svindlere, mordere, brannstiftere, forbryterbander, ruteknusere og alle andre dårlige elementer som alvorlig forstyrrer den offentlige orden i vårt sosialistiske samfunn, så må også de underkaste seg diktatur. Vi må slå til mot handfullen av klassefiender med sikkerhet, nøyaktighet og ubarmhertighet, med vekta på nøyaktighet, og verne folkets interesser og det sosialistiske systemet.

For det sjuende. Vi må fremme demokratiet og styrke den demokratiske sentralismen.

Innafor folkets rekker kan vi ikke unnvære frihet, vi kan heller ikke unnvære disiplin. Vi kan ikke unnvære demokrati, vi kan heller ikke unnvære sentralisme. Enheten mellom demokrati og sentralisme, mellom frihet og disiplin, det er vår demokratiske sentralisme. Uten demokratisk sentralisme kan vi ikke konsolidere proletariatets diktatur.

Gi fritt spillerom for demokratiet i folket og innafor partiet, la folk snakke fritt ut og komme med kritikk — dette har Formann Mao konsekvent lært oss. 21. november 1973 skrev han denne merknaden på et brev fra en vanlig borger som kritiserte Chiang Ching: «**Få dette brevet trykt og send det rundt til alle kameratene i det politiske byrået. En del av synspunktene i det er gode. La folk komme med kritikk.**» Litt seinere, i merknader som var retta mot «firer-bandens» vilkårlig-

het og arroganse, bemerkta han sarkastisk: «Visse kamerater gjør det til jobben sin å kritisere andre folk. De vil slett ikke la andre få lov til å kritisere dem. De misliker kritikk, som om gravene til forfedrene deres blei krenka! De er raske til å stemple andre som elementer med ei fiendtlig innstilling til partiet, sosialimen og Mao Tsetungs Tenkning, eller som medlemmer av den kontra-revolusjonære 16. mai-organisasjonen.» Stikk i strid med instruksene fra Formann Mao tråkka «firerbanden» med forsett på demokratiet i folket og innafor partiet, brukte politisk makt og slengte ut politiske merkelapper til høyre og venstre, spilte herrer over partiet og trampa på folket. Samtidig oppildna de til anarkisme, gikk inn for å «sparke partikomiteene til side for å gjøre revolusjon» og påsto at den «riktige retningen er å rette spydodden oppover mot lederskapet», at «alle regler og bestemmelser må knuses», og «jo større uro desto bedre». De undergravde både det proletariske demokratiet og den proletariske sentralismen. Når vi avslører og fordømmer «firerbanden», må vi gi fritt spillerom for demokratiet i folket og innafor partiet og styrke den demokratiske sentralismen.

For å styrke den demokratiske sentralismen må vi bruke Formann Maos lære til å skolere kameratene våre og hjelpe dem til å forstå hva demokratisk liv betyr, og hvordan forholdet mellom demokrati og sentralisme bør være. Vi må oppriktig fremme et demokratisk liv internt i partiet og samvittighetsfullt sette ut i livet det Formann Mao bestandig gikk inn for: «Si alt du veit og si det uten forbehold,» «Bebreid ikke taleren, men ta hans ord som en advarsel,» og, «Har du begått feil, så rett på dem — og har du ingen feil begått, så vøkt deg for å begå feil.» På den andre sida må vi være på vakt mot ultra-demokrati eller hemningsløshet som ødelegger disiplinen. Formålet med å fremme demokrati under proletariatets diktatur er å kjempe mer effektivt mot klassefiendene våre, gi ei riktig behan-

dling av motsigelsene i folket, styrke partiets ledende rolle, og konsolidere proletariatets diktatur. Alt sammen for å tjene den sosialistiske økonomiske basis. Det er ikke på noen måte å svekke, langt mindre undergrave, partiets ledende rolle og proletariatets diktatur, eller å svekke, langt mindre undergrave, den sosialistiske økonomiske basis.

For å styrke den demokratiske sentralismen må vi med fasthet kjempe mot alle handlinger som strider mot vår organisering og disiplin, og vi må på nytt slå fast partidisiplinen, nemlig: 1. Enkeltpersonen må underordne seg organisasjonen; 2. Mindretallet må underordne seg flertallet; 3. Lavere instanser er underordna de høyere; og 4. Hele partiet er underordna Sentralkomiteen. Vi må skolere soldatene, kadrene og massene, skolere partimedlemmene og folket i de tre bud for disiplinen og de åtte påminningene.

Formann Mao sa: «Målet vårt er å skape en politisk situasjon der vi både har sentralisme og demokrati, både disiplin og frihet, både enhet i viljen og personlig sinnsro og liv, og på denne måten fremme vår sosialistiske revolusjon og sosialistiske oppbygging, gjøre dette lettere å overvinne vansker, raskere bygge opp en moderne industri og et moderne jordbruk og gjøre partiet vårt og staten tryggere og bedre i stand til å greie storm og påkjenninger.» Idet vi tillemper Mao Tsetungs Tenkning, må vi nå fram til en felles forståelse i hele partiet og hæren og mellom folket av alle nasjonaliteter, styrke den demokratiske sentralismen og skape den politiske situasjonen som Formann Mao tenkte på.

For det åttende. Vi må sette ut i livet politikken med helhetsvurdering og altomfattende tiltak.

For det åttende. Vi må sette ut i livet politikken med helhetsvurdering og altomfattende tiltak.

Politikken med helhetsvurdering og altomfattende tiltak er den konsekvente politikken til partiet vårt. **«Hvilken politikk er dette? Det er å mobilisere alle positive krefter for å bygge sosialismen. Det er en strategisk politikk.»**

For å sette den ut i livet må vi blitt kvitt den ødeleggende virkningen av «firer-bandens» innblanding og sabotasje på alle områder, og på en korrekt måte i sin helhet gjennomføre de proletariske politiske retningslinjene som Formann Mao utarbeidet for partiet. Uansett hva problemet er — om det dreier seg om kadrene, intellektuelle, ungdom med utdanning som arbeider på landsbygda og i fjellområdene, de nasjonale minoritetene, enhetsfront, eller hva som helst — så må vi bestandig ta utgangspunkt i helhetsvurderinga og ta passende tiltak. Partiet vårt som helhet, og særskilt de ledende kadrene på alle nivåer, må ha et godt grep om Formann Maos begrep om helhetsvurdering og gjøre bedre arbeid med å sette den ut i livet.

Kadrene er uvurderlige verdier for partiet vårt. I arbeidet med å granske kadrene er en del problemer blitt liggende uløst, og de bør behandles klokt, raskt og riktig. De som er i stand til å arbeide, men ikke har fått noen jobb, bør få passende oppdrag så snart som mulig. De gamle og uføre som ikke lenger er i stand til å arbeide, bør en sørge skikkelig for. I noen få tilfeller der det er nødvendig å avsi dem, bør det gjøres uten opphold. All bakvasking og falske anklager som har vært retta mot folk av «firer-banden», bør forkastes og strykes. Kameratene våre, og særskilt de som er blitt granska, må på den andre sida innta ei korrekt holdning til Den store proletariske Kulturrevolusjonen, til massene og til seg sjøl.

Ungdommene våre med utdanning er som sola klokka åtte eller ni om morgenen, og de har dessuten den fordel skolegang gir. Vi bør lære dem opp til å bli ei ny kraft for å bygge et mektig og moderne sosialistisk land. **«Det er høyst nødvendig at ungdom med ut-**

danning drar ut på landsbygda og blir omskolert av de fattige og lavere mellomstore bøndene.» Dette direktivet fra Formann Mao må gjennomføres med fasthet. Problemer som springer ut av at det faktisk blir gjennomført, må løses effektivt i samsvar med prinsippet om å **«basere løsninger på helhetsvurderinger»**.

Det er svært viktig for oss å gjøre godt arbeid i områder med nasjonale minoriteter og i grenseregioner. Vår hjelp til de nasjonale minoritetene bør være aktiv og oppriktig. Vi bør samvittighetsfullt lære opp kadrer fra minoritetene som er gjennomsyra av en kommunistisk bevissthet, og gjøre virkelig framgang i den sosialistiske revolusjonen og den sosialistiske oppbygginga i områdene til de nasjonale minoritetene. Vi bør drive stadig og omfattende skolering i vår proletariske nasjonalitetspolitikk, med vekt på kamp mot han-sjåvinisme, mens vi samtidig kjemper mot lokal-sjåvinisme hos nasjonalitetene. Dette er for å fostre et godt forhold mellom de nasjonale minoritetene og han-nasjonaliteten og styrke og utvikle enhetsbåndene mellom alle nasjonalitetene.

Formann Mao lærte oss: **«Vi bør forene oss med enhver, forutsatt at han virkelig trekker et klart skille mellom folket og fienden og tjener folket.»** Vi må holde fast på denne politikken og utvikle enhetsfronten som er leda av arbeiderklassen og tufta på alliansen mellom arbeidere og bønder, en enhetsfront som omfatter patriotiske demokratiske partier, patriotiske personligheter, landsmenn på Taiwan, i Hongkong og på Macao, og våre landsmenn i andre land.

Dette er de åtte oppgavene som partiet vårt må utføre i dag og i ei viss tid framover, med omsyn til å ta grep om nøkkel-leddet med klassekamp og skape stor orden i hele landet. Det er ærefulle, men vanskelige kampppgaver. Vi må gjøre en kolossal mengde hardt arbeid for å oppfylle dem i sin helhet. Sentralkomiteen har vedtatt at Den femte nasjonale folkekongressen skal innkalles på et passende tidspunkt. Dette vil bli enda ei viktig

hending i vårt folks politiske liv. Det vil utvilsomt ytterligere konsolidere og utvikle den utmerka situasjonen i Kina, konsolidere og utvikle vår store seier med å knuse «firer-bandene» Wang—Chang—Chiang—Yao, og oppmuntre folket av alle nasjonaliteter til å oppfylle disse kamppoppgavene på vellykt vis. Den femte nasjonale komite i Det kinesiske folkets politiske rådgivende konferanse kommer til å tre sammen samtidig med Den nasjonale Folkekongressen. Vi må anstrenge oss alvorlig for å mobilisere alle positive faktorer innafor og utafor partiet, styrke den store enheten i hele partiet, hele hæren og folket av alle nasjonaliteter i den felles kampen for å konsolidere proletariatets diktatur og bygge opp vårt store sosialistiske moderland.

Kamerater!

Når vi gransker erfaringa fra den ellefte kampen mellom de to linjene og ser på framtidsutsiktene hjemme og i utlandet, blir vår tillit hundredobla når det gjelder å vinne enda større seirer. Både partiet vårt og landet vårt er løfterikt. Som Formann Mao uttrykte det: «Så stor er vår optimisme. Den er basert på et vitenskapelig grunnlag. Forutsatt at vi skaffer oss større kunnskap om marxismen-leninismen og naturvitenskapene, kort sagt, mer om lovene for den objektive verden, og gjøre færre subjektive feil, vil vi med sikkerhet nå våre mål i revolusjonen og oppbygginga.» Historia til partiet vårt, ei historie som utmerker seg ved partiets fullstendige seier i den demokratiske revolusjonen og dets store seirer i den sosialistiske revolusjonen, er ei historie der hele partiet under Formann Maos ledelse har fått stadig større kunnskap om utviklingslovene for den objektive verden og i samsvar med dette har utarbeidet og gjennomført linja si og politikken sin. Vi kan være visse på at partiet vårt kommer til å bli mer modent politisk, mer enhetlig ideologisk og organisatorisk sikrere som et resultat av den nåværende kongressen, av den store kampen for å

avsløre og fordømme «firer-banden» og av korrigeringsrørsla i hele partiet. Landet vårt kommer til å marsjere seierrikt framover med kjempesteg i sin sosialistiske revolusjon og sosialistiske oppbygging.

Veien er sjølsagt kroket, og en revolusjon går alltid framover i bølger. Vi bør til enhver tid handle i samsvar med dialektikken. I vaskelige tider må vi se den lyse framtida og ikke bøye oss eller vakle. I tider med seier må vi ikke tape vanskene forut av syne, og må være på vakt mot sjølgodhet og overlegenhet. Vi er fullstendig trygge på at det kinesiske folket under Sentralkomiteens ledelse kommer til å overvinne alle tenkelige vansker og utrette mirakler. De kommer til å gjøre dette, ved å holde Formann Maos store fane høyt, utføre hans befalninger, holde fast på linja til den ellevte kongressen, ta grep om nøkkel-leddet med klassekamp og skape stor orden over hele landet, fortsette revolusjonen og kjempe i enhet. Hele verden kommer til å se at Kinas Kommunistiske parti og det kinesiske folket, væpna med marxismen-leninismen-Mao Tsetungs Tenkning, i videreføringa av revolusjonen under proletariatets diktatur ikke bare er flinke til ... seire over klassefiendene hjemme og i utlandet og til å trygge proletariatets diktatur. Men at de også er flinke til å bygge opp et stort mektig sosialistisk land med moderne jordbruk, moderne industri, moderne nasjonalt forsvar og moderne vitenskap og teknologi. Og at de på denne måten kommer til å yte et større bidrag til menneskeheten.

Lenge leve den uovervinnelige marxismen-leninismen-Mao Tsetungs Tenkning!

Lenge leve det store, ærerike og korrekte Kinas Kommunistiske Parti!

Resolusjon fra Kinas Kommunistiske Partis 11. nasjonale kongress om den politiske beretninga

(vedtatt av Kinas Kommunistiske Partis 11. nasjonale kongress 18. august 1977)

Det følgende er den fullstendige ordlyden av resolusjonen ved Den ellefte nasjonale kongress i Kinas Kommunistiske Parti om den politiske beretningen (vedtatt av Den ellefte nasjonale kongress i Kinas Kommunistiske Parti 18. august, 1977):

Den ellefte nasjonale kongress i Kinas Kommunistiske Parti vedtar herved enstemmig den politiske beretningen som blei lagt fram av Formann Hua Kuo-feng på vegne av Sentralkomiteen.

Kongressen anser at Formann Hua i sin politiske beretning ved å holde høyt den store fana til marxismen-leninismen-Mao Tsetungs Tenkning har gitt ei omfattende oppsummering av den grunnleggende erfaringa fra den ellefte kampen mellom de to linjene i partiet, gjorde presist greie for Formann Maos store teori om å fortsette revolusjonen under proletariatets diktatur, ga en dyptpløyende analyse av den internasjonale og innenrikspolitiske situasjonen og klart slo fast oppgavene for dagen og for ei viss tid fremover. Den anser at beretningen er et militant program som veileder partiet vårt, hæren vår og folket vårt i kampen for nye seirer i den sosialistiske revolusjonen og den sosialistiske oppbygginga.

Kongressen hilser varmt den store seieren i den ellefte kampen mellom de to linjene som partiet vårt har vunnet ved å knuse den parti-fiendtlige klikken til Wang Hung-wen, Chang Chun-chiao, Chiang Ching og Yao Wen-yuan. Kongressen bifaller fullt ut tiltakene som er

blitt tatt av Sentralkomiteen med Kamerat Hua Kuo-feng i spissen for å knuse «firer-bandene», og godkjenner resolusjonen som blei vedtatt av Den tredje plenums-sesjonen i Den tiende Sentralkomiteen med omsyn til den parti-fiendtlige klikken til Wang Hung-wen, Chang Chun-chiao, Chiang Ching og Yao Wen-yuan.

Kongressen påpeker at den vellykte avslutningen på Den første store proletariske Kulturrevolusjonen innvarsler en ny periode i utviklinga for vår sosialistiske revolusjon og sosialistiske oppbygging. Den bifaller enstemmig den strategiske beslutningen, «ta grep om nøkkel-leddet med klassekamp og skap stor orden over hele landet», slik den er slått fast av Sentralkomiteen i samsvar med Formann Maos befalinger, og de åtte kampoppgavene for å sette denne beslutningen ut i livet. Den godkjenner også enstemmig prinsippene og politikken som Sentralkomiteen har utarbeidet i samsvar med Formann Maos linje i utenrikspolitiske anliggender.

Kongressen oppfordrer hele partiet, hele hæren og folket av alle nasjonaliteter til å holde Formann Maos store fane høyt, forene seg som en mann under ledelse av Sentralkomiteen med Formann Hua i spissen, drive på med å fortsette revolusjonen under proletariatets diktatur, til siste konsekvens gjennomføre den store kampen for å avsløre og kritisere «firer-bandene», gjøre slutt på den giftige innflytelsen fra den kontrarevolusjonære revisjonistiske linja deres, på omfattende og korrekt vis sette ut i livet Formann Maos proletariske revolusjonære linje på det politiske, økonomiske, militære og kulturelle området såvel som i utenrikspolitiske anliggender, mobilisere alle positive faktorer innafor og utafor partiet og hjemme og i utlandet, og stri for å oppfylle alle kampoppgavene som er stilt av Den ellefte nasjonale kongress i partiet, og gjøre landet vårt til et stort, mektig og moderne sosialistisk land ved slutten av hundreåret, for å yte et større bidrag til menneskeheten.

Statutter for Kinas Kommunistiske Parti

*(vedtatt av Kinas Kommunistiske Partis
11. nasjonale kongress 18. august 1977)*

Hovedprogram

Kinas Kommunistiske Parti er proletariatets politiske parti, den høyeste forma for dets klasseorganisering. Det er en livskraftig fortroppsorganisasjon som består av de framskredne elementer i proletariatet, som leder proletariatet og de revolusjonære massene i kampen mot klassefienden.

Det grunnleggende programmet til Kinas Kommunistiske Parti for hele sosialismens historiske tidsalder er å drive på med og fortsette revolusjonen under proletariatets diktatur, skritt for skritt avskaffe borgerskapet og alle andre utbytterklasser og sørge for at sosialismen seirer over kapitalismen. Partiets endelige mål er å gjøre kommunismen til virkelighet.

Marxismen-leninismen-Mao Tsetungs Tenkning er den ledende ideologien og det teoretiske grunnlaget for Kinas Kommunistiske Parti. Partiet holder fram med å kjempe mot revisjonismen, og dogmatikk og empirisme. Partiet hevder som sin verdensanskuelse den dialektiske materialismen og den historiske materialismen og kjemper mot den idealistiske og metafysiske verdensanskuelser.

Vår store leder og lærer Formann Mao Tsetung stifta Kinas Kommunistiske Parti og var vår tids største marxist-leninist. Ved å forene marxismen-leninismens allmenngyldige sannhet med revolusjonens konkrete praksis tok Formann Mao i arv, forsvarte og utvikla

marxismen-leninismen i kampen mot imperialismen og de hjemlige reaksjonære klassene, mot høyre- og «venstre»-opportunistiske linjer i partiet og mot den internasjonale moderne revisjonismen. Han leda partiet vårt, hæren vår og folket vårt til å vinne fullstendig seier i den ny-demokratiske revolusjonen og til å grunnlegge Folkerepublikken Kina, en stat med proletariatets diktatur, gjennom langvarige revolusjonære kamper og revolusjonære kriger, og så til å vinne kolossale seirer i den sosialistiske revolusjonen og den sosialistiske oppbygginga gjennom harde og kompliserte kamper mellom proletariatet og borgerskapet, og gjennom den makeløse Store proletariske Kulturrevolusjonen. Formann Maos fane er den store fana som leder partiet vårt til seier gjennom forent kamp.

Det sosialistiske samfunnet dekker en ganske lang historisk periode. I denne perioden vil det uvegerlig fortsatt finnes klasser, klassekonflikter og klassekamp, kampen mellom den sosialistiske veien og den kapitalistiske veien og fare for ei gjeninnføring av kapitalismen, og det foreligger en trusel om undergraving og aggresjon fra imperialismen og sosialimperialismen. Disse konfliktene kan bare løses ved hjelp av teorien om å fortsette revolusjonen under proletariatets diktatur, og ved dens praksis.

Kinas store proletariske Kulturrevolusjon var en politisk revolusjon som blei gjennomført under sosialismen av proletariatet mot borgerskapet og alle andre utbytterklasser for å konsolidere proletariatets diktatur og forebygge ei gjeninnføring av kapitalismen. I framtida vil det mange ganger bli gjennomført politiske revolusjoner av denne typen.

Kinas Kommunistiske Parti holder fast på sin grunnleggende linje for hele sosialismens historiske tidsalder. Det må på riktig måte skjelne mellom konfliktene i folket og konfliktene mellom oss sjøl og fienden og gi disse konfliktene ei riktig behandling, og konsolidere og styrke proletariatets diktatur. Partiet må lite hel-

hjerta på de fattige og lavere mellomstore bøndene, forene seg med det veldige antallet av intellektuelle og andre arbeidsfolk, mobilisere alle positive faktorer og utvide den revolusjonære enhetsfronten som er leda av arbeiderklassen og tufta på alliansen mellom arbeidere og bønder. Det må hevde den proletariske nasjonalitetspolitikken og styrke den store enheten i folket av alle nasjonaliteter i Kina. Det må videreføre de tre store revolusjonære rørlene med klassekamp, kampen for produksjon og vitenskapelig eksperimentering, det må holde fast på prinsippet med å bygge landet vårt på sjølstendig vis, med initiativet i våre egne hender, og ved tillit til egne krefter, flid og sparsommelighet, og prinsippet om å være forberedt mot krig og naturkatastrofer og gjøre alt for folket, for å bygge sosialismen ved å gi alt, sikte høyt og oppnå større, raskere, bedre og mer økonomiske resultater. Partiet må lede folket av alle nasjonaliteter til å gjøre Kina til et mektig sosialistisk land med moderne jordbruk, industri, nasjonalt forsvar og vitenskap og teknologi før slutten av hundreåret.

Kinas Kommunistiske Parti hevder den proletariske internasjonalsismen og går imot stormaktssjåvinisme. Det forener seg fast med de ekte marxist-leninistiske partiene og organisasjonene over hele verden, forener seg med proletariatet, de undertrykte folk og nasjoner i hele verden og kjemper skulder ved skulder med dem for å gå imot hegemonismen til de to supermaktene, Sovjetunionen og De forente stater, for å styrte imperialismen, den moderne revisjonismen og all reaksjon og utslette systemet med menneskets utbytting av mennesket fra jordas overflate slik at hele menneskeheten vil bli frigjort.

Alt avhenger av om den ideologiske og politiske linja er gal eller riktig. Alle partikamerater må på omfattende og korrekt vis sette ut i livet Formann Maos proletariske revolusjonære linje og følge de tre grunnleggende prinsippene: Praktiser marxisme og ikke revi-

sjonisme; foren og ikke splitt; vær åpne og likeframme og driv ikke med intriger og konspirasjoner. De må ha den revolusjonære dristigheten til å gå imot enhver strøm som er i strid med disse tre grunnleggende prinsippene.

Hele partiet må holde fast på den demokratiske sentralismen som det organisatoriske prinsippet og praktisere sentralisme på grunnlag av demokrati og demokrati under sentralisert rettledning. Det må gi fritt spillerom for demokratiet internt i partiet og oppmuntre initiativet og skaperevna hos alle partimedlemmer og partiorganisasjoner på alle nivåer, og kjempe mot byråkrati, kommanderingsmetoder og krigsherretendenser. Hele partiet må strengt overholde partidisiplinen, kjempe mot enhver splittelses- og fraksjonsvirksomhet, kjempe mot at noen hevder sin uavhengighet av partiet, og kjempe mot anarkismen. Når det gjelder forholdet mellom kamerater i partiet, så bør alle medlemmene tillempe prinsippet med «si alt du veit, og si det uten forbehold» og «bebreid ikke taleren, men ta hans ord som en advarsel», tillempe den dialektiske metoden, ta utgangspunkt i ønsket om enhet, skjelne mellom rett og galt ved hjelp av kritikk eller kamp og nå fram til en ny enhet. Partiet må stri for å skape en politisk situasjon der det både er sentralisme og demokrati, både disiplin og frihet, både enhet i viljen og personlig sinnsro og liv.

Partiet må samvittighetsfullt følge den proletariske kaderlinja, linja med å «utnevne folk etter fortjeneste», og kjempe mot den borgerlige kaderlinja, linja med å «utnevne folk ved favorisering». Det må lære opp og oppdra i massekamper millioner av arvtakere for den revolusjonære saka til proletariatet, i samsvar med de fem kravene som Formann Mao fastsatte. Det bør vises særskilt vaksomhet mot karrierister, konspiratører og falskspillere for å hindre slike dårlige typer i å rane ledelsen i partiet og staten på noe som helst nivå, og sikre reinheten i ledelsen på alle nivåer.

Hele partiet må følge og videreføre dets fine tradisjoner med å følge masselinja og søke sannheten gjennom kjensgjerninger, følge og videreføre arbeidsstilen som er kjennetegna av forening mellom teori og praksis, nære bånd til massene og kritikk og sjølkritikk, stilen med beskjedenheter, forsiktighet og frihet for arroganse og overilelse, og stilen med enkelt levesett og hard kamp. Og hele partiet må hindre at partimedlemmer, særskilt ledende kadrer i partiet, utnytter stillingene sine til å oppnå privilegier, og må føre en besluttosom kamp mot den borgerlige ideologien og den borgerlige arbeidsstilen.

En kinesisk kommunist bør til enhver tid og under alle vilkår underordne sine personlige interesser for interessene til partiet og folket. Han bør ikke frykte noen vansker og offer, arbeide aktivt for å oppfylle partiprogrammet og vie hele sitt liv til kampen for kommunismen.

Kinas Kommunistiske Parti er et stort, ærerikt og korrekt parti, og det er kjernen for ledelsen i hele det kinesiske folket. Hele partiet må alltid holde høyt og besluttosomt forsvare den store fana til marxismen-leninismen-Mao Tsetungs Tenkning og sikre at saka til partiet vårt fortsatt marsjerer seierrikt framover etter den marxistiske linja.

Første kapittel.

Medlemskap

§ 1. Enhver kinesisk arbeider, fattig og lavere mellomstor bonde, revolusjonær soldat eller en hvilken som helst annen revolusjonær som har nådd en alder av atten år og som godtar partiets statutter, er villig til å gå inn i en partiorganisasjon og arbeide aktivt der, utføre partiets beslutninger, overholde partidisiplinen og betale medlemskontingenten, kan bli medlem av Kinas Kommunistiske Parti.

§ 2. Kinas Kommunistiske Parti krever at dets medlemmer må:

1. Samvittighetsfullt studere marxismen-leninismen-Mao Tsetungs Tenkning, kritisere kapitalismen og revisjonismen og stri for å omforme sin verdensanskuelse;

2. Tjene folket helhjerta og ikke arbeide for sine egne interesser eller for et lite antall folk;

3. Forene seg med alle folk det er mulig å forene seg med innafor og utafor partiet, innbefatta dem som med urette har motarbeidet dem;

4. Opprettholde nære bånd med massene og samrå seg med dem når det foreligger ei sak;

5. Oppriktig praktisere kritikk og sjølkritikk, være dristige med omsyn til å rette på egne mangler og våge å kjempe mot ord og handlinger som er i strid med partiets prinsipper;

6. Hevde partiets enhet, nekte å ta del i og kjempe mot enhver fraksjonsorganisasjon eller virksomhet som splitter partiet;

7. Være ærlige og oppriktige overfor partiet, overholde partidisiplinen og statens lover og strengt vokte parti- og statshemmeligheter; og

8. På en aktiv måte oppfylle oppgavene de er blitt tildelt av partiet, og spille ei eksemplarisk rolle som fortropp i de tre store revolusjonære rørsleene med klassekamp, kampen for produksjon og vitenskapelig eksperimentering.

§ 3. Søknad om partimedlemskap må følge framgangsmåten for innmelding enkeltvis. Søkeren må være anbefalt av to partimedlemmer, fylle ut et søknadsskjema om partimedlemskap og bli granska av ei partiavdeling som i omfattende grad må forhøre seg om synspunkter både innafor og utafor partiet. Han eller hun kan bli prøvemedlem etter å ha blitt godtatt på et allment medlemsmøte i partiavdelinga og etter godkjenning fra den neste høyere partikomite.

Før de godkjenner medlemskap for en søker, må den høyere partikomiteen utpeke noen til å snakke med

søkeren og omhyggelig undersøke hans eller hennes rulleblad.

§ 4. Prøvetida for et prøvemedlem er ett år. Den angjeldende partiorganisasjonen bør gjøre ytterligere anstrengelser for å skolere og observere ham eller henne.

Når prøvetida er utløpt, må partiavdelinga som prøvemedlemmet hører inn under, straks drøfte om han eller hun er kvalifisert til fullt medlemskap. Hvis han eller hun er kvalifisert, bør vedkommende få fullt medlemskap som planlagt. Hvis det er nødvendig å fortsette med å observere ham eller henne, kan prøvetida utvides med ikke over ett år. Hvis han eller hun viser seg fullstendig uegna for fullt medlemskap, bør hans eller hennes status som prøvemedlem annulleres. Enhver beslutning om enten å overføre et prøvemedlem til fullt medlemskap, forlenge prøvetida, eller annullere hans eller hennes status som prøvemedlem, må vedtas på et allment medlemsmøte i partiavdelinga og godkjennes av den neste høyere partikomite.

Prøvetida for et prøvemedlem tar til fra den dagen da den høyere partikomiteen godkjenner søkerens medlemskap. Fullt medlemskap for et partimedlem tar til fra den dagen han eller hun blir overført til fullt medlemskap.

Et prøvemedlem har ikke rett til å stemme eller velge eller bli valgt som medlemmer med fullt medlemskap kan.

§ 5. Når et partimedlem krenker partidisiplinen bør den angjeldende partiavdelinga gi medlemmet skolering, og kan utfra sidene i hvert tilfelle ta et hvilket som helst av de følgende disipliniltakene — en advarsel, en alvorlig advarsel, avsettelse fra hans eller hennes stilling i partiet, bli satt på prøvetid i partiet, og eksklusjon fra partiet.

Den perioden da det angjeldende partimedlemmet er medlem på prøve, bør ikke overstige to år. I løpet av denne perioden har han eller hun ikke rett til å stemme

og til å velge eller bli valgt. Hvis det angjeldende partimedlemmet har kommet seg gjennom denne prøvetida og har retta på feilene sine, så bør disse rettighetene gis tilbake. Hvis medlemmet klynger seg til feilen i stedet for å rette på den, bør han eller hun ekskluderes fra partiet.

Åpenbare overløpere, agenter for fienden, absolutt uforbederlige personer i maktstilling som slår inn på den kapitalistiske veien, klassemessige fremmedelementer, degenererte og nye borgerlige elementer må ekskluderes fra partiet og ikke bli gjenopptatt.

§ 6. Ethvert disipliniltak overfor et partimedlem må vedtas på et allment medlemsmøte i partiavdelinga angjeldende er medlem av, og bør legges fram til godkjenning for den neste høyere partikomite. En partikomite i grunnorganisasjonen eller en høyere partikomite har under særskilte vilkår rett til å ta disipliniltak overfor et partimedlem.

Enhver beslutning om å fjerne et medlem fra en lokal partikomite på ethvert nivå, å stille medlemmet på prøvetid eller å ekskludere medlemmet fra partiet, må tas av den nevnte partikomite og legges fram til godkjenning for den neste høyere partikomite.

Tilsvarende bestemmelser om disipliniltak overfor medlemmer av partikomiteer på alle nivåer i enheter i hæren bør fastsettes av militærkommisjonen i Sentralkomiteen, i samsvar med partiets statutter.

Enhver beslutning om å ta disipliniltak overfor et medlem eller vara-medlem av Sentralkomiteen må tas av Sentralkomiteen eller dens politiske byrå.

Når en partiorganisasjon tar en beslutning om disipliniltak over et medlem, må den med mindre det rår særskilte vilkår varsle medlemmet om at han eller hun bør være til stede på møtet. Hvis medlemmet ikke er enig i avgjørelsen, kan han eller hun be om ei gransking av saka og har rett til å anke til høyere partikomiteer, opp til og innbefatta Sentralkomiteen.

§ 7. Et partimedlem hvis revolusjonære vilje

degenerer, som unnlater å fungere som en kommunist, og ikke forandrer seg trass i gjentatt skolering, kan overtales til å trekke seg ut av partiet. Saka må avgjøres av et allment medlemsmøte i den angjeldende partiavdelinga og legges fram til godkjenning for den neste høyere partikomite.

Et partimedlem som unnlater å ta del i partilivet, ikke utfører det av partiet tildelte arbeidet og ikke betaler medlemskontingent i over seks måneder og uten skikkelig grunn, blir ansett for å ha oppgitt sitt medlemskap.

Når et partimedlem ber om å få trekke seg ut av partiet, eller har oppgitt sitt medlemskap, bør den angjeldende partiavdelinga med godkjenning av et allment medlemsmøte fjerne hans eller hennes navn fra partiets lister og melde saka til den neste høyere partikomiteen til protokollføring.

Andre kapittel

Partiets organisatoriske system

§ 8. Partiet er organisert etter prinsippet om demokratisk sentralisme.

Hele partiet må overholde den demokratiske sentralistiske disiplinen: den enkelte er underordna organisasjonen, mindretallet er underordna flertallet, det lavere nivå er underordna det høyere nivå, og hele partiet er underordna Sentralkomiteen.

§ 9. Delegater til partikongresser og medlemmer av partikomiteer på alle nivåer bør velges ved hemmelig avstemning etter demokratisk samråd og i samsvar med de fem kravene til arvtakere for saka til proletariatet og med prinsippet om å kombinere de gamle, de middelaldrende og de unge.

§ 10. Det høyeste ledende organet i partiet er den nasjonale kongress, og når den ikke trer sammen, Sentralkomiteen den har valgt. De ledende organene i par-

tiorganisasjoner på alle nivåer i lokaldistriktene og i enheter i hæren er partikongressene eller allmenne medlemsmøter på de respektive nivåene og partikomiteene som er valgt av dem. Partikongresser på alle nivåer blir innkalt av partikomiteer på det respektive nivået. Innkallinga av partikongresser i lokaldistrikter og i enheter i hæren og sammensetningen av partikomiteer de velger, må godkjennes av den neste høyere partikomite.

§ 11. Partikomiteer på alle nivåer arbeider etter prinsippet om å forene kollektiv ledelse med individuelt ansvar i samsvar med ei arbeidsdeling. De bør lite på den politiske erfaringa og klokheten til kollektivet. Alle viktige spørsmål skal avgjøres kollektivt, og samtidig skal en gjøre hver enkelt i stand til å spille sin tilbørlige rolle.

Partikomiteer på alle nivåer bør opprette arbeidsorganer i samsvar med prinsippene om nære bånd med massene og enkel og effektiv oppbygging. Partikomiteer på fylkesnivå og oppover kan sende ut sine representative organer når det er nødvendig.

§ 12. Partikomiteer på alle nivåer bør regelmessig gi rapport om sitt arbeid til partikongresser eller på allmenne medlemsmøter, stadig lytte til synspunktene hos massene både innafor og utafor partiet og stille seg sjøl under oppsyn av dem.

Partimedlemmer har rett til å kritisere partiorganisasjoner og arbeidspersonell i ledende stillinger på alle nivåer og komme med forslag til dem, og har også rett til å gå utenom den nærmeste ledelsen og legge fram sine anker og klager for høyere nivåer, opp til og innbefatta Sentralkomiteen og formannen i Sentralkomiteen. Det er absolutt utillatelig for noen å undertrykke kritikk eller ta hevn. De som er skyldige i dette, bør granskes og straffes.

Hvis et partimedlem har andre synspunkter med omsyn til vedtakene eller direktivene fra partiorganisasjonen, har han eller hun rett til å reservere seg

i disse sakene og har rett til å legge saka fram til drøfting på partimøter og rett til å gå utenom den nærmeste ledelsen og rapportere det til høyere nivåer, opp til og innbefatta Sentralkomiteen og formannen i Sentralkomiteen, men medlemmet må besluttosomt utføre disse vedtakene og direktivene.

§ 13. Sentralkomiteen i partiet, lokale partikomiteer på fylkesnivå og oppover og partikomiteer i enheter i hæren på regimentsnivå og oppover bør opprette kommisjoner for å inspisere disiplinen.

Kommisjonene for inspeksjon av disiplinen på alle nivåer skal velges av partikomiteene på det respektive nivået og bør under deres ledelse styrke partimedlemmenes skolering i disiplinen, ha ansvaret for å undersøke om disiplinen blir overholdt av partimedlemmene og partikadrene og kjempe mot alle brudd på partidisiplinen.

§ 14. Statsorganer, Folkets Frigjøringshær og militsen og revolusjonære masseorganisasjoner som fagforeninger, Det kommunistiske ungdomsforbundet, foreninger for fattige og lavere mellomstore bønder, og Kvinneforbundene, må alle godta partiets absolutte ledelse.

Ledende partigrupper bør opprettes i statsorganer og folkelige organisasjoner. Medlemmer av ledende partigrupper i statsorganer og folkelige organisasjoner på det nasjonale nivå skal utnevnes av Sentralkomiteen i partiet. Medlemmer av ledende partigrupper i statsorganer og folkelige organisasjoner på alle nivåer i lokaldistriktene, skal utnevnes av de tilsvarende partikomiteene.

Tredje kapittel

Partiets sentrale organisasjoner

§ 15. Den nasjonale partikongress skal innkalles hvert femte år. Under særskilte vilkår kan den innkalles tidligere enn fastsatt eller utsettes.

§ 16. Plenumssesjonen i Sentralkomiteen i partiet velger det politiske byrået i Sentralkomiteen, det faste utvalget i det politiske byrået i Sentralkomiteen og formann og vara-formenn i Sentralkomiteen.

Plenumssesjonen i Sentralkomiteen i partiet blir innkalt av det politiske byrået i Sentralkomiteen.

Når Sentralkomiteen ikke er i plenum, utøver det politiske byrået i Sentralkomiteen og dets faste utvalg Sentralkomiteens funksjoner og myndighet.

Fjerde kapittel

Partiorganisasjoner i lokaldistrikter og i hær-avdelingene

§ 17. Lokale partikongresser på fylkesnivå og oppover og partikongresser i enheter i hæren på regimentsnivå og oppover bør innkalles hvert tredje år. Under særskilte vilkår kan de innkalles på et tidligere tidspunkt enn fastsatt eller utsettes, etter godkjenning fra den neste høyere partikomite.

Lokale partikomiteer på fylkesnivå og oppover og partikomiteer i enheter i hæren på regimentsnivå og oppover velger sine faste utvalg, sekretærer og varasekretærer.

Femte kapittel

Partiets grunnorganisasjoner

§ 18. Partiavdelinger, alminnelige partiavdelinger eller partikomiteer i grunnorganisasjoner bør opprettes i fabrikker, gruver og andre bedrifter, folkekommuner, kontorer, skoler, butikker, boligstrøk, kompanier i Folkets Frigjøringshær og andre grunnorganisasjoner i samsvar med kravet i den revolusjonære kampen og antallet partimedlemmer, etter godkjenning av den neste høyere partikomite.

Komiteer i partiavdelinger bør velges årlig, komiteer i alminnelige partiavdelinger og partikomiteer i grunnorganisasjoner bør velges hvert annet år. Under særskilte vilkår kan valg holdes på et tidligere tidspunkt

enn fastsatt eller utsettes, etter godkjenning fra den neste høyere partikomité.

§ 19. Grunnorganisasjonene i partiet bør fungere som en kampbastion. Deres viktigste oppgaver er:

1. Å lede partimedlemmer og folk utafor partiet til samvittighetsfullt å studere marxismen-leninismen-Mao Tsetungs Tenkning, skolere dem i den ideologiske og politiske linja og i partiets fine tradisjon og gi dem grunnleggende kunnskap om partiet;

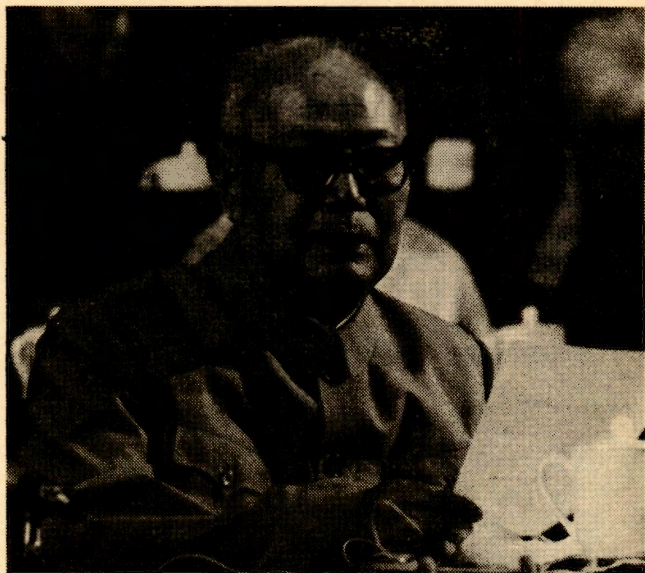
2. Å lede og forene de breie massene av folket til å følge den sosialistiske veien, kritisere kapitalismen og revisjonismen, på en riktig måte skjelne mellom og behandle motsigelser i folket og motsigelser mellom oss sjøl og fienden, og til å føre en beslutsom kamp mot klassefienden;

3. Å spre kjennskap til og gjennomføre linja, politikken og vedtakene til partiet, og oppfylle enhver oppgave som partiet og staten pålegger;

4. Å opprettholde nære bånd med massene, stadig lytte til deres synspunkter og krav og trofast melde fra om dette til høyere partiorganisasjoner og være opptatt av deres politiske, økonomiske og kulturelle liv;

5. Å fremme demokratiet internt i partiet, praktisere kritikk og sjølkritikk, avsløre og kvitte seg med mangler og feil i arbeidet, og føre kamper mot brudd på loven og brudd på disiplinen, mot korrupsjon og ødsling, og mot byråkrati og alle andre lite ønskeverdige tendenser; og

6. Å ta opp nye partimedlemmer, opprettholde partidisiplinen og konsolidere partiorganisasjonene, bli kvitt det ufriske og ta inn det nye for å renske partiets rekke og stadig øke partiets kampkraft.

Yeh Chien-ying

Beretning til Kinas Kommunistiske Parti 11. nasjonale kongress om revidering av statuttene

(lagt fram 13. august og vedtatt 18. august 1977)

Yeh Chien-ying

Det følgende er den fullstendige ordlyden av beretningen til Yeh Chien-ying, vara-formann i Sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti, om endringa i partistatuttene ved Den ellefte nasjonale kongress i Kinas Kommunistiske Parti (lagt fram 13. august og vedtatt 18. august, 1977):

Kamerater

Som betrodd av Sentralkomiteen i partiet skal jeg nå legge fram beretningen om endringa av partistatuttene.

Den ellefte nasjonale kongressen i partiet, der vår kloke leder Formann Hua Kuo-feng presiderer, trer sammen under de vilkår at vår store leder og lærer Formann Mao Tsetung har gått bort, og at partiet vårt har vunnet den store seieren med å knuse den parti-fiendtlige «firer-banden» Wang Hung-wen, Chang Chun-chiao, Chiang Ching og Yao Wen-yuan. Den vil gå inn i historia til partiet vårt som en kongress av kolossal betydning og vidtrekkende innflytelse. I sin politiske beretning til kongressen har Formann Hua ved å holde høyt den store fana til marxismen-leninismen-Mao Tsetungs Tenkning på gjennomtrengende vis opplyst oss om den store teorien om å fortsette revolusjonen under proletariatets diktatur som Formann Mao la fram. Han foretok ei omfattende oppsummering av den grunnleggende erfaringa fra den ellefte kampen mellom de to linjene i partiet, analyserte

grundig den hjemlige og den internasjonale situasjonen og slo uttrykkelig fast partiets kampfoppgaver for ei viss tid framover. Hans politiske beretning vil med sikkerhet inspirere hele partiet, hele hæren og folket vårt av alle nasjonaliteter til å oppfylle Formann Maos befalinger og fortsatt marsjere seierrikt framover etter den proletariske revolusjonære linja til Formann Mao.

Formann Mao valgte sjøl Kamerat Hua Kuo-feng til sin etterfølger. I januar 1976, etter forslag fra Formann Mao og vedtak i det politiske byrået i Sentralkomiteen, overtok Kamerat Hua Kuo-feng ledelsen i det daglige arbeidet i Sentralkomiteen og blei fungerende statsminister i statsrådet. I april samme år, igjen etter forslag fra Formann Mao og vedtak i det politiske byrået, blei han første vara-formann i Sentralkomiteen og statsminister i statsrådet, og med dette fikk han det tunge ansvaret å lede partiet og staten. I historia til partiet vårt finnes det ikke noe sidestykke til stillinga som første vara-formann i partiets Sentralkomite. Det var en beslutning av stor strategisk betydning fra Formann Mao for å gå imot den konspiratoriske virksomheten til «firer-banden» for å rane parti- og statsmakta. En beslutning med en avgjørende innflytelse på framtida og skjebnen til partiet vårt og landet vårt. Formann Mao skrev egenhendig for Kamerat Hua Kuo-feng: **«Med Dem i ledelsen har jeg ro i sinnet.»** Dette viste hans grenseløse tillit til ham. Kamerat Hua Kuo-feng har konsekvent holdt høyt den store fana til marxismen-leninismen-Mao Tsetungs Tenkning og trofast fulgt Formann Maos proletariske revolusjonære linje. Han har lang erfaring med å lede arbeidet på lokalnivået, og har også erfaring med å lede arbeidet på det nasjonale nivået. Han har nært samband med massene, er omtenkstom og stø, klok og besluttsom, og flink til å ødelegge det gamle og grunnfeste det nye. Han er i besittelse av den nødvendige evna til å utøve en altomfattende ledelse i det politiske, økonomiske, militære og kulturelle arbeidet. Da vårt parti og vår

revolusjons skjebne sto på spill ved høydepunktet for «firer-bandens» sammensvergelse for å rane den øverste makta i partiet og staten, utførte Kamerat Hua Kuo-feng befalingene fra Formann Mao med dristigheten og framsynet til en proletarisk revolusjonær, gikk til besluttosom aksjon, leda hele partiet til å knuse «firer-banden» med ett slag, sparte partiet vårt og landet vårt for en større splittelse og tilbakegang, og redda på denne måten revolusjonen og partiet. Det var på dette ekstraordinære tidspunktet at det politiske byrået i Sentralkomiteen i samsvar med tiltak Formann Mao hadde tatt i sin levetid, enstemmig vedtok resolusjonen om å gjøre Kamerat Hua Kuo-feng til formann i Sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti og formann i dens militærkommisjon. Denne resolusjonen blei varmt støtta av hele partiet, hele hæren og folket av alle nasjonaliteter og enstemmig støtta og vedtatt av Den tredje plenumssesjonen i Den tiende Sentralkomiteen. Seieren i den ellevte kampen mellom de to linjene, som partiet vårt vant under ledelse av Formann Hua, har en kolossal betydning både for Kina og verden. Ved å holde Formann Maos store fane høyt har Sentralkomiteen med Formann Hua i spissen tatt den strategiske beslutningen om å ta grep om nøkkel-leddet med klassekamp og skape stor orden over hele landet, har leda hele partiet, hele hæren og folket av alle nasjonaliteter til å utdype den store kampen mot «firer-bandens», og har tatt en rekke viktige tiltak for å overvinne vanskene som skyldes bandens innblanding og sabotasje og har således skapt et nytt oppsving i vår sosialistiske revolusjon og sosialistiske oppbygging. Som praksis viser, linja til Sentralkomiteen med Formann Hua i spissen er fullstendig riktig politisk og organisatorisk. Formann Hua er verdig til å bli kalt Formann Maos gode elev og etterfølger, den kloke leder av partiet og folket og den kloke øverstkommanderende for hæren vår. Formann Hua kan med sikkerhet videreføre vår proletariske

revolusjonære sak som Formann Mao var banebryter for, og lede partiet vårt, hæren vår og folket av alle nasjonaliteter seierrikt inn i det 21. århundre. Hvis det i landet etter dette kommer til å finnes vandrere på den kapitalistiske veien ved makta, som planlegger å rane ledelsen i partiet og staten, skal vi mobilisere hele nasjonen til å praktisere et stort demokrati og styrte dem ved å sette i gang en Stor proletarisk Kultur-revolusjon under ledelse av Sentralkomiteen med Formann Hua i spissen. Hvis imperialismen eller sosial-imperialismen innleder et væpna angrep mot landet vårt, vil vi mobilisere hele nasjonen til å slå ned angriperne ved å føre en folkekrig under kommando av Sentralkomiteen med Formann Hua i spissen. Ved å slutte nært opp om Sentralkomiteen med Formann Hua i spissen, vil hele partiet, hele hæren og folket av alle nasjonaliteter avgjort greie å fortsette revolusjonen og slå ned alle fiender hjemme og i utlandet, overvinne alle vansker og gjøre Kina til et stort og mektig moderne sosialistisk land.

Kamerater, endringa av partistatuttene er et viktig punkt på dagsordenen for vår kongress. Takket være Formann Maos ledelse var linja til Den tiende kongressen riktig politisk og organisatorisk. «Firerbanden» gikk fullstendig imot linja til Den tiende kongressen og saboterte partibygginga i sitt forgjeves forsøk på å forvandle partiet vårt i borgerskapets bilde. Den reaksjonære planen deres led fullstendig nederlag. Sentralkomiteen anser at vi, i samsvar med Formann Maos lære om partibygging og med den ferske erfaringa fra partiets ellefte kamp mellom de to linjene, bør foreta nødvendige endringer i partistatuttene som blei vedtatt av Den tiende kongressen. Utkastet til de endra partistatuttene for Kinas Kommunistiske Parti, som nå blir lagt fram for kongressen til drøfting, blei i alt vesentlig godkjent av Den tredje plenumssesjonen til Den tiende Sentralkomiteen. I arbeidet med endringene forhørte en seg i omfattende grad om synspunktene in-

nafor partiet, fra ledelsen til de vanlige medlemmene i sentralavdelinger, lokaldistrikter og hærenheter. Jeg skal her gjøre greie for følgende punkter i samband med utkastet til de endra partistatuttene.

I. Om å holde Formann Maos store fane høyt og forsvare den.

Utkastet til de endra partistatuttene har i hovedprogrammet en oversikt over de storslåtte bidragene fra vår store leder og lærer Formann Mao. Der har en med setningen: «Formann Maos fane er den store fana som leder partiet vårt til seier gjennom forent kamp.» Dette avspeiler det felles ønsket hos hele partiet, hele hæren og folket av alle nasjonaliteter.

Formann Mao var den store stifter av Kinas Kommunistiske Parti, Det kinesiske Folkets Frigjøringshær og Folkerepublikken Kina. Gjennom tjueåtte års revolusjonære kamper og kriger leda han hele partiet, hele hæren og folket av alle nasjonaliteter til å styrte det reaksjonære herredømmet til imperialismen, føydalismen og byråkrat-kapitalismen, til å vinne fullstendig seier i den ny-demokratiske revolusjonen og grunnlegge Folkerepublikken Kina, en stat med proletariats diktatur. Han gikk så videre med å lede oss, gjennom skarpe og kompliserte kamper mellom proletariatet og borgerskapet og gjennom den makeløse Store proletariske Kulturrevolusjonen, til å vinne kolossale seirer i den sosialistiske revolusjonen og den sosialistiske oppbygginga og forvandle Kina fra et fattig, tilbake-liggende halv-kolonialt og halv-føydalt land til en sosialistisk stat med spirende velstand. Etter å ha oppsummert erfaringa med proletariats diktatur, internasjonalt såvel som innenrikspolitisk, og det negative såvel som det positive, innleda og leda Formann Mao, med motet og framsynet til en proletarisk revolusjo-

nær, personlig Den store proletariske Kulturrevolusjonen og reiste dristig massene for åpenlyst å avsløre og fordømme personer med makt i partiet som slo inn på den kapitalistiske veien. Denne politiske revolusjonen innebar undergang for de tre borgerlige hovedkvarterene til Liu Shao-chi, Lin Piao og «firer-bandene» Wang—Chang—Chiang—Yao. Den spredte marxismen-leninismen-Mao Tsetungs Tenkning i et makeløst omfang, høyna kraftig bevisstheten hos kadrene og massene med omsyn til klassekamp og kampen mellom de to linjene og den fortsatte revolusjonen, konsoliderte og styrka proletariatets diktatur og fremma Kinas sosialistiske sak. Denne politiske revolusjonen har knust den kjære drømmen om å gjeninnføre kapitalismen i Kina som imperialismen og sosialimperialismen drømte. Den har forebyggt at tragedien med gjeninnføringa av kapitalismen i Sovjetunionen skulle gjenta seg i landet vårt, og den tilførte nye erfaringer til den proletariske revolusjonen og proletariatets diktatur. Den har således vært en kolossal inspirasjon for marxister og revolusjonære folk over hele verden.

Formann Mao var vår tids største marxist-leninist. Idet han forente marxismen-leninismens allmenngyldige sannhet med den konkrete praksis i revolusjonen, tok Formann Mao i arv, forsvarte og utvikla marxismen-leninismen på områdene filosofi, politisk økonomi og vitenskapelig sosialisme i løpet av kamper mot imperialismen og de hjemlige reaksjonære klassene, mot høyre- og «venstre»-opportunistiske linjer innafor partiet og mot den moderne revisjonismen med den sovjet-revisjonistiske overløperklikken som sentrum. Hans teori om den ny-demokratiske revolusjonen har bana vei for frigjøring av de undertrykte nasjoner og folk over hele verden. Hans teori om å fortsette revolusjonen under proletariatets diktatur peker på den viktigste måten å konsolidere proletariatets diktatur, forebygge gjeninnføring av kapitalismen og

bygge sosialismen. Dette er hans største bidrag til marxismen i perioden for den sosialistiske revolusjonen og den sosialistiske oppbygginga.

Formann Maos storslåtte bidrag vil bli stående for alltid i historia til det kinesiske folkets revolusjon og revolusjonen til verdens folk. Formann Maos fane er ei revolusjonsfane, ei seiersfane. Det er av livsviktig betydning å holde høyt og forsvare Formann Maos fane, ikke bare av omsyn til framgangen for den revolusjonære saka i Kina, men også av omsyn til den felles skjebnen for verdens folk. Utkastet til de endra partistatuttene slår klart fast: «Hele partiet må alltid holde høyt og besluttomt forsvare den store fana til marxismen-leninismen-Mao Tsetungs Tenkning og sikre at saka til partiet vårt fortsatt marsjerer seierrikt framover etter den marxistiske linja.»

II. Partiets karakter og ledende ideologi.

Den marxist-leninistiske teorien for partibygging blei kolossalt berika og utvikla av Formann Mao. Han hadde et systematisk sett av læresetninger om partiets karakter, ledende ideologi, organisatoriske prinsipp og arbeidsstil. Han fostra partiet vårt med disse marxist-leninistiske læresetningene om partibygginga, og derfor har partiet vårt vokst og blitt et stort, ærerikt og korrekt parti.

I samsvar med Formann Maos lære om partibygginga har utkastet med en omarbeidet og utvida versjon av avsnittet om partiets karakter i partistatuttene som blei vedtatt av Den tiende kongress. Hovedprogrammet i utkastet sier i uttrykkelige ordelag: «Kinas Kommunistiske Parti er proletariatets politiske parti, den høyeste forma for dets klasseorganisering. Det er en livskraftig fortroppsorganisasjon som består av de framskredne elementene i proletariatet, som leder

proletariatet og de revolusjonære massene i kampen mot klassefienden.»

«Firer-bandene» gjorde sitt ytterste for å endre vårt partis karakter som fortroppen for proletariatet. De ville nå sitt mål med å erstatte partiet med bandene ved maktran og ved å gjeninnføre kapitalismen. Over alt rekrutterte de overløpere, agenter for fienden, fremmede klasseelementer, degenererte, nye borgerlige elementer, bøller og dårlige elementer av alle slag som alvorlig forstyrte den offentlige orden. Bandene satte merkelappen «framskredne elementer» på disse reaksjonære som var oppsatt på å skape vansker for proletariatet, trakk dem inn i partiet og sendte dem ut for å rane ledelsen over alt. Da «firer-bandene» og tilhengerne deres begynte å hyle opp om å «erstatte partiet med masseorganisasjoner» og «sparke vekk partikomiteene for å gjøre revolusjon», var hensikten nettopp å erstatte partiet med bandene deres. Hvis planen deres hadde vært vellykt i sin helhet, ville partiet vårt fullstendig ha skiftet politisk farge og blitt et borgerlig fascistisk parti, og landet vårt ville ha blitt kasta ut i fullstendig splittelse og kaos og skjøvet tilbake på veien til halv-kolonialisme og halv-føydalisme.

Partiet vårt kan bare bevare sin karakter som fortropp for proletariatet ved hjelp av marxismen-leninismen-Mao Tsetungs Tenkning som ledende ideologi og teoretisk grunnlag. «Firer-bandene» forsøkte forgjeves å forvirre partiet med omsyn til den grunnleggende ideologien. Mens de briske seg med marxismens flagg, gikk de inn for revisjonisme i stor stil, spredte idealisme vidt og bredt og kjørte febrilsk fram metafysikken. I lys av dette er følgende setninger blitt føyd til avsnittet om den ledende ideologien i hovedprogrammet: «Partiet holder fram med å kjempe mot revisjonismen, og dogmatikk og empirisme. Partiet hevder som sin verdensanskuelse den dialektiske materialismen og den historiske materialismen og kjemper mot den idealistiske og metafysiske verdensanskuelsen.»

«Firer-banden» tjener som en utmerka lærer med negativt eksempel, og har gitt oss en svært god lærepenge ved å skape forvirring om partiets karakter og dets ledende rolle. Dette negative eksemplet har gjort oss skarpt oppmerksomme på nødvendigheten av at en alltid husker på Formann Maos lære: **«Partiet vårt er proletariatets politiske parti, proletariatets fortropp, og kampstyrken væpna med marxismen-leninismen.»** Vi må likeledes huske godt på en annen av læresetningene hans: **«Partiet utøver altomfattende ledelse på de sju sektorene — industri, jordbruk, handel, kultur og utdanning, hæren, regjeringa og partiet.»** Vi må gjøre en god jobb med å bygge opp partiet ideologisk og organisatorisk, ytterligere styrke partiets ledelse og gi fritt spillerom for dets rolle som fortropp. Vi må også gjøre et godt arbeid med å styrke og bygge opp revolusjonskomiteer på alle nivåer og revolusjonære masseorganisasjoner som fagforeningene, Det kommunistiske ungdomsforbundet, foreningene for de fattige og lavere mellomstore bøndene og Kvinneforbundene for å gjøre dem bedre i stand til å spille den respektive rolla si under partiets ledelse.

III Det grunnleggende programmet for partiet i hele sosialismens tidsalder og dets grunnleggende oppgaver.

Utkastet inneholder en omarbeidet versjon av avsnittet om partiets grunnleggende program i partistatuttene som blei vedtatt av Den tiende kongress. Det blir slått fast: «Det grunnleggende programmet til Kinas Kommunistiske Parti for hele sosialismens historiske tidsalder er å drive på med og fortsette revolusjonen under proletariatets diktatur, skritt for skritt avskaffe borgerskapet og alle andre utbytterklasser og sørge for at sosialismen seirer over kapitalismen. Par-

tiets endelige mål er å gjøre kommunismen til virkelighet.»

Diktaturet til godseierklassen og komprador-borgerskapet blei styrta for lenge siden under ledelse av Formann Mao, og proletariatets diktatur blei oppretta i landet vårt. Samfunnet vårt er allerede et sosialistisk samfunn. I samfunnet vårt eksisterer fortsatt det styrta borgerskapet og andre styrta utbytterklasser, og det kommer til å oppstå nye borgerlige elementer. Dessuten vil det kreves vedvarende anstrengelser for å omforme småborgerskapet. For å utslette borgerskapet og alle andre utbytterklasser fullstendig, grundig avgjøre spørsmålet om hvem som skal vinne, sosialismen eller kapitalismen, og for å skape forutsetningene for den gradvise overgangen til det kommunistiske samfunnet må vi drive på med å fortsette revolusjonen under proletariatets diktatur gjennom hele sosialismens historiske tidsalder. Det er i denne ånd en har skrevet partiets grunnleggende program for hele sosialismens historiske tidsalder inn i utkastet til de endra partistatuttene.

I 1963 påpekte Formann Mao: «Det er umulig for et sosialistisk land å gå over til det kommunistiske samfunnet så lenge det fortsatt finnes imperialisme.» I 1966 tilføyde han: «Det er ennå uvisst hvilket år kommunismen kommer til å bli til virkelighet, sjøl når imperialismen er blitt fullstendig styrta og hele verden er blitt sosialistisk. For sjøl om borgerskapet blir styrta, kommer det ikke til å være uten liv. Det vil på alle måter prøve å oppløse det kommunistiske partiet.» Vi blir således fortalt at samfunnet fortsatt kommer til å være sosialistisk i et visst tidsrom etter at imperialismen og sosial-imperialismen er blitt fullstendig styrta. Med andre ord, gjennom hele sosialismens historiske tidsalder kommer det til å finnes motsigelser og klassekamp, kamp mellom den sosialistiske og den kapitalistiske veien og fare for ei gjeninnføring av kapitalismen, sjøl om imperialismen og sosial-imperialismen kommer til å

bli styrta før denne perioden er slutt. I lys av denne strålende tanken til Formann Mao er det blitt gjort ei endring i det angjeldende avsnittet i hovedprogrammet i partistatuttene som blei vedtatt av Den tiende kongressen, og det er tatt med i utkastet til de endra partistatuttene.

Utkastet inneholder en omarbeidet versjon av avsnittet om innenrikspolitiske oppgaver i partistatuttene som blei vedtatt av Den tiende kongressen. En har med viktige tilføyelser som: «Kinas Kommunistiske Parti holder fast på sin grunnleggende linje for hele sosialismens historiske tidsalder. Det må på ei riktig måte skjelle mellom motsigelsene i folket og motsigelsene mellom oss sjøl og fienden og gi disse motsigelsene ei riktig behandling, og konsolidere og styrke proletariatets diktatur,» og «partiet må lede folket av alle nasjonaliteter til å gjøre Kina til et mektig sosialistisk land med moderne jordbruk, industri, nasjonalt forsvar og vitenskap og teknologi før slutten av hundreåret».

IV. De grunnleggende prinsippene for «de tre tingene en skal gjøre, og de tre tingene en ikke skal gjøre».

Spørsmålet om å hevde de tre grunnleggende prinsippene for «de tre tingene en skal gjøre, og de tre tingene en ikke skal gjøre» får en mer framtrædende plass i hovedprogrammet i utkastet enn i partistatuttene som blei vedtatt av Den tiende kongressen.

«Praktiser marxisme og ikke revisjonisme. Foren og ikke splitt. Vær åpne og likeframme og driv ikke med intriger og konspirasjoner» — disse tre grunnleggende prinsippene som blei satt fram av Formann Mao, representerer ei betydningsfull utvikling i hans teori om partibygging. De utgjør ei vitenskapelig oppsummering

av erfaringa fra de store kampene mellom de to linjene i partiet vårt i de siste femti åra, sammenfatter hovedinnholdet i disse kampene og avslører skarpsynt de politiske hovedtrekkene ved alle opportunist og revisjonister. Formann Mao brukte gang på gang disse tre grunnleggende prinsippene til å advare «firer-bandene», avsløre dem for det de var, og sette fingeren på kjernen i problemet med dem. Bandene nekta å angre og drev hardnakka på med å praktisere revisjonisme, skape splittelser og drive med intriger og konspirasjoner i et forgjeves forsøk på å rane den øverste makta i partiet og staten. Den kjensgjerning at vi har vunnet seier i den ellefte kampen mellom de to linjene, er et talende vitnesbyrd om at de tre grunnleggende prinsippene for «de tre tingene en skal gjøre, og de tre tingene en ikke skal gjøre» er et skarpt våpen når det gjelder å oppdage og seire over vandrere på den kapitalistiske veien innafor partiet. Hele partiet og folket må følge disse tre grunnleggende prinsippene og holde godt fast på dette våpnet.

Formann Mao sa: «**Det er et marxist-leninistisk prinsipp å gå mot strømmen.**» «Firer-bandene» sådde bevisst forvirring og forvrengte dette revolusjonære prinsippet og utsletta dets klasseinnhold. De utnytta parolen «gå mot strømmen» til å piske opp en parti-fiendtlig og anti-sosialistisk motstrømning som tjente deres forbryteriske mål med å undergrave proletariatets diktatur og gjeninnføre kapitalismen. Ansikt til ansikt med denne reaksjonære strømmingen som «firer-bandene» piska opp, satte mange av våre partimedlemmer og revolusjonære kadrer det felles beste over alt annet og holdt fast på partiets prinsipper. Og med ukuelig mot våget de å kjempe og våget å vinne. På den måten utviste de den revolusjonære dristigheten med å gå mot strømmen, som Formann Mao var talsmann for, og som vi for alvor må etterlikne og gi fritt spillerom for.

Med å gå mot strømmen mente Formann Mao å gå

mot motstrømningen fra revisjonismen, splittelsesvirksomhet og sammensvergelse. I denne ånd inneholder utkastet en omarbeidet versjon av bestemmelsen om å gå imot strømmen som sto i partistatuttene som Den tiende Kongress vedtok. Der blir det uttrykkelig slått fast: «De (alle partikamerater) må ha den revolusjonære dristigheten til å gå imot enhver strøm som er i strid med disse tre grunnleggende prinsippene.» Den revolusjonære dristigheten til å gå imot strømmen krever at vi uansett forholdene våger å holde fast på de marxistiske prinsippene og står imot og slår tilbake de onde vindene og voldsomme bølgene som revisjonistene blåser opp til. Det krever at vi stadig styrker enheten i partiet og overvinner enhver tendens til å drive fraksjons- og splittelsesvirksomhet i partiet. Det krever at vi grundig avslører og slår ned alle intrigemakere og konspiratører. Å være åpen og likefram er å gi uttrykk for den proletariske partiånden, mens intriger og konspirasjon nødvendigvis innebærer et svik mot marxismen, splittelse av partienheten og sabotering av den revolusjonære saka til proletariatet. Alle partikamerater bør bruke dette skarpe våpnet i «de tre tingene en skal gjøre, og de tre tingene en ikke skal gjøre», skjelne mellom korrekte og feilaktige strømninger, gi frie tøyler til den revolusjonære dristigheten til å våge å gå imot strømmen, og stri for at den proletariske revolusjonære linja til Formann Mao blir satt ut i livet på en omfattende og korrekt måte.

V. Den demokratiske sentralismen i partiet.

Erfaringa fra den ellefte kampen mellom de to linjene har ytterligere bevist at partiets demokratiske sentralisme er av største betydning. Følgelig har en foretatt tilføyelser i hovedprogrammet i utkastet og tilføyd nødvendige bestemmelser til andre relevante artikler.

Partiet vårt er organisert etter den demokratiske sentralismens prinsipp som innebærer sentralisme på grunnlag av demokrati og demokrati under sentralisert ledelse. «Firer-bandene» trampa bevisst på det organisatoriske prinsippet for partiet vårt og drev med stor fraksjons- og splittelsesvirksomhet. De undergravde både demokratiet og sentralismen. De var vilkårlige og tyranniske, de spilte herrer over andre, hadde ingen skrupler med å sette politiske merkelapper på folk med andre synspunkter enn deres, og hadde ingen skrupler med uten videre å angripe dem. På denne måten gjorde de alvorlig skade på demokratiet internt i partiet. De angrep partiets organisatoriske prinsipp og partidisiplinen som «det gamle sporet» og «begrensninger og lenker» som burde forkastes. Og de gikk inn for anarkisme, idet de hylte at «den riktige kursen er å rette spydodden oppover mot ledelsen». Slik undergravde de alvorlig partiets sentraliserte ledelse og dets solidaritet og enhet. Samtidig som vi utdyper avsløringa og kritikken av de kontra-revolusjonære forbrytelsene som «firer-bandene» begikk i forsøket på å splitte og knuse partiet vårt, må vi inntrengende skolere hele partiet i den demokratiske sentralismen for å gi den demokratiske sentralismen et tryggere grunnlag.

Formann Mao understrekte: «I den nåværende store kampen krever Kinas Kommunistiske Parti av alle sine ledende organer, alle medlemmer og kadrer at de utfolder sin aktivitet i fullt monn. Vi kan bare seire hvis vi gjør dette. Denne aktiviteten må få konkret uttrykk i at de ledende organene, kadrene og alle partimedlemmene utfolder en skapende virksomhet, viser ansvarsfølelse og initiativ i arbeidet, stiller problemene dristig og dyktig, kommer fram med meningene sine, kritiserer mangler og kontrollerer arbeidet som utføres i de høyere organene og av ledende kadrer — og denne kontrollen må hvile på ei omsorgsfull behandling av de personene det gjelder. Driver vi ikke aktiviteten på denne måten, blir hele «aktiviteten» bare ramling med tom-

tønner. Men det å utfolde en slik aktivitet avhenger av demokratiseringa av partiets indre liv. Uten tilstrekkelig stort indre partidemokrati kan vi ikke utfolde noen aktivitet.»

Hvordan kan en fremme demokratiet i fullt omfang? Dette krever at vi innafor partiet og i folket virkelig bør tillempe de følgende prinsippene som Formann Mao gikk inn for: **«Si alt du veit, og si det uten forbehold.» «Bebreid ikke taleren, men ta hans ord som en advarsel.»** Og: **«Har du begått feil, så rett på dem — og har du ingen feil begått, så vakt deg for å begå feil.»** Og det krever at vi bør la massene si det de tenker, sjøl om de skulle skjelle oss ut. Det er fullstendig galt å forby massene å snakke ut, galt å frykte andre synspunkter eller å sette munnkurv på kritikk. Dette krever at vi bør løse stridsspørsmål i folket med den demokratiske metoden. Det vil si, med metoden drøfting, kritikk, overtalelse og skolering, og ikke med metoden tvang eller undertrykking. Dette krever at vi bør bruke metoden med å ta utgangspunkt i ønsket om enhet når vi skal behandle forholdene mellom kameratene, skjelne mellom rett og galt ved hjelp av kritikk og kamp, og nå fram til en ny enhet. Og vi må ikke «føre en hensynsløs kamp og rette nådeløse slag». Dette krever at vi blant medlemmene i partikomiteene for alvor bør tillempe prinsippet med å forene kollektiv ledelse med individuelt ansvar utfra ei deling av arbeidet, og at vi bør stole på den politiske erfaringa og klokheten til kollektivet og forebygge og overvinne de dårlige tendensene i retning av enmannsstyre eller frykt når det gjelder å påta seg individuelt ansvar. Så lenge vi fremmer demokratiet på en gjennomført måte, vil vi klare å utløse massenes initiativ både innafor og utafor partiet, og vi vil greie å forene massene av folket som utgjør over 95 prosent av vår samla befolkning. Hvis dette blir gjort, kan vi gjøre arbeidet vårt bedre og bedre og raskere overvinne vanskene vi møter, og saka vår vil gå mer uhindra fram.

Vi må fullt ut innse betydningen av å fremme demokratiet. Enhver handling som er til skade for det demokratiske livet i partiet og krenker de demokratiske rettighetene til partimedlemmene, er i strid med den demokratiske sentralismen, og partidisiplinen forbyr det. Utkastet slår uttrykkelig fast at partimedlemmene har rett til å kritisere partiorganisasjoner og arbeidspersonell i ledende stillinger på alle nivåer, og å komme med forslag til dem, og de har også rett til å gå forbi den nærmeste overordna ledelsen og legge fram sine ønsker og klager for et høyere nivå, helt opp til og innbefatta Sentralkomiteen og formannen i Sentralkomiteen. Det blir fastsatt at hvis et partimedlem har motstridende synspunkter med omsyn til vedtakene eller direktivene i partiorganisasjonene, så har han eller hun rett til å reservere seg i disse spørsmålene og har rett til å legge saka fram til drøfting på partimøter og rett til å gå forbi den nærmeste overordna ledelsen og rapportere til høyere nivåer, helt opp til og innbefatta Sentralkomiteen og formannen i Sentralkomiteen. Det er absolutt utillatelig for noen å undertrykke kritikk eller ta hevn. De som er skyldige i det, bør granskes og straffes. De nevnte bestemmelsene er laget nettopp for å verne partimedlemmenes demokratiske rettigheter og fremme det proletariske demokratiet i fullt omfang.

Om det mangler en sentralisert ledelse, da vil demokratiet sjølsagt forlate den riktige kursen og komme på villstrå. Å skade sentralismen er i denne forstand det samme som å skade demokratiet. På grunn av innflytelsen fra «firer-banden» finnes det faktisk folk i partiet vårt som er henfalne til borgerlig fraksjonering og liker udisiplinert opptreden og anarki, og som foretrekker å være fri for band fra partiorganisasjonen og ledelsen. De forstår ikke at i det kommunistiske partiet er ingen fraksjonsorganisasjon eller virksomhet tillatt, og at en kommunist aldri må ta del i noen som helst fraksjonsorganisasjon eller virksomhet som vil splitte partiet, men må kjempe mot slikt, og at det kommunistiske par-

tiet ikke bare må ha demokrati, men også, og i langt større grad sentralisme. De forstår ikke at demokratiet innafor partiet har til hensikt å styrke disiplinen og øke dets kampevne i stedet for å svekke disiplinen og gjør dets kampevne mindre. Og de forstår ikke at det proletariske partiets jerndisiplin er en av hovedforutsetningene for å seire over borgerskapet og vinne seier i revolusjonen. Formann Mao sa: **«Disiplin er garantien for at linja blir satt ut i livet. Uten disiplin er det umulig for partiet å lede massene og hæren til å føre en seierrik kamp.»** Partiet vårt må lede folket av alle nasjonaliteter til å gjennomføre den sosialistiske revolusjonen og den sosialistiske oppbygginga i et land med en befolkning på 800 millioner og til stadig å konsolidere og styrke proletariatets diktatur. Hvordan kan det da klare seg uten en jerndisiplin? Lenin sa: **«Enhver som svekker eller minsker jerndisiplinen i proletariatets parti (særskilt i tida for dets diktatur), hjelper i virkeligheten borgerskapet mot proletariatet.»**

Det er tvingende nødvendig å styrke partidisiplinen for å sikre partiets aksjonsenhet. I kapitlet om partiets organisatoriske system understreker en i utkastet: «Hele partiet må overholde den demokratiske sentralistiske disiplinen: den enkelte er underordna organisasjonen, mindretallet er underordna flertallet, det lavere nivå er underordna de høyere nivå, og hele partiet er underordna Sentralkomiteen.» En kommunist må aldri innta en liberalistisk holdning til resolusjonene i partiorganisasjonene og til ledelsens vedtak og bare utføre det han liker og nekte å utføre det han ikke liker. Og han må aldri være enig i det ytre og være motstander av dem i hemmelighet, aldri late som om han er enig, mens han i handling gjør det motsatte.

Formann Mao påpekte for lenge siden: **«Et av partidisiplinens krav er at mindretallet underordner seg flertallet. Når mindretallets standpunkt er avvist, har mindretallet plikt til å støtte det vedtaket som flertallet har fattet. Om nødvendig kan spørsmålet stilles opp til for-**

**nya behandling på et neste møte, men det er ikke på noen måte tillatt å handle i strid med et vedtak.» Vi må styrke skoleringa i disiplinen i hele partiet. Etter Den andre plenums sesjonen i Den niende Sentralkomiteen oppfordra Formann Mao oss gang på gang inn-
trengende til å synge sangen «De tre bud for disiplinen og de åtte påminningene» og understrekte gjentatte ganger: **«Skoler soldatene, kadrene, massene, partimedlemmene og folket i de tre budene for disiplinen og de åtte påminningene.»** Adlyd ordre i alt dere gjør og marsjer i takt, og dere kommer til å vinne seier. Alle partimedlemmer, særskilt de ledende kadrene på alle nivåer i partiet, må samvittighetsfullt overholde parti-
disiplinen.**

For å verne prinsippet om partiets demokratiske sentralisme og partidisiplinen og rette på og forebygge alle handlinger som kan sette forholdet mellom partiet og massene i fare, blir det videre fastsatt i utkastet at Sentralkomiteen i partiet, lokale partikomiteer på fylkesnivå og oppover og partikomiteer i hæren på regimentsnivå og oppover bør opprette kommisjoner for å inspisere disiplinen. Disse kommisjonene på alle nivåer skal velges av partikomiteene på det angjeldende nivået og fungere under deres ledelse. Oppgava deres er å styrke partimedlemmenes skolering i disiplinen, være ansvarlig for å undersøke om partimedlemmene og partikadrene overholder disiplinen, og å ta seg av anmodninger og anklager fra partimedlemmene såvel som fra folk utafor partiet mot partimedlemmer.

Formann Mao sa: **«Målet vårt er å skape en politisk situasjon der vi både har sentralisme og demokrati, både disiplin og frihet, både enhet i viljen og personlig sinnsro og liv, og på denne måten fremme vår sosialistiske revolusjon og sosialistiske oppbygging, gjøre det lettere å overvinne vansker, raskere bygge en moderne industri og et moderne jordbruk og gjøre staten og partiet vårt tryggere og bedre i stand til å tåle stormer og påkjenninger.»** Så lenge vi på alvor praktiserer demo-

kratisk sentralisme, gir fritt spillerom for demokratiet og utøver sentralisme på grunnlag av et omfattende demokrati, kan vi med sikkerhet skape den politiske situasjonen som Formann Mao snakka om. Vi kan gjøre dette ikke bare i partiet, men også i hele hæren og i folket av alle nasjonaliteter.

VI. Partiets kaderlinje.

I hovedprogrammet i utkastet er det gjort tilføyelser i samband med kaderlinja. Kaderlinja tjener den politiske linja: **«Så snart den politiske linja er fastlagt, blir kadrene den avgjørende faktoren.»** Hva er så partiets kaderlinje? Formann Mao sa: **«Gjennom hele vår nasjonale historie har det vært to skarpt motstridende linjer når det gjelder å bruke kadrene. Den ene er å utnevne folk etter fortjeneste', den andre å 'utnevne folk ved favorisering'. Den første er den ærlige og den andre den uærlige måten. Det kriterium det kommunistiske partiet må nytte i sin kaderpolitikk er om kadrene beslutsomt gjennomfører partiets linje, underordner seg partidisiplinen, har nær kontakt med massene, om de har evna til å arbeide sjølstendig og hardt, aktivt og uegennytlig. Dette er nettopp hva en forstår med å 'utnevne etter fortjeneste'.»** Kampen mellom Formann Maos proletariske kaderlinje og den borgerlige kaderlinja har vært meget skarp i historia til partiet vårt. Når det gjelder å rekruttere svikere og overløpere og rotte seg sammen for å tjene personlige interesser, har «firerbanden» gått mye lenger enn høvdingene for alle tidligere opportunistiske linjer. De hater alle de gamle og middelaldrende kadrene som er blitt prøvet i revolusjonære kamper og er lojale mot Formann Maos revolusjonære linje, og de hater likedan alle unge kadrer som følger prinsippene og kjemper mot revisjonismen. De kjørte fram ei kontra-revolusjonær revisjonistisk

kaderlinje, idet de ikke nekta seg noe for å forfremme lakeiene sine til viktige stillinger, eller for å kjøpe opp kadrer, eller fostre trofaste tilhengere ved de avskyelige metodene med stokken og gulrota, ved påtrykk og forfremmelser og løfter. Historia for kampen mellom de to linjene i partiet vårt har gang på gang bevist at den borgerlige kaderlinja, som er å «utnevne folk ved favorisering», er en gift som oppløser og ødelegger partiet. Mens vi bare kan få partiet vårt til å være forent og blomstre ved å gjennomføre den proletariske kaderlinja, nemlig å «utnevne folk etter fortjeneste».

Formann Mao sa: **«Arvtakere for proletariatets revolusjonære sak vokser fram i massekamper og herdes i revolusjonens sterkeste stormer. Det er av vesentlig betydning å prøve å bedømme kadrer og velge ut og lære opp arvtakere i løpet av langvarig massekamp.»** Utkastet slår fast at partiet «må lære opp og oppdra arvtakere for proletariatets revolusjonære sak i samsvar med de fem kravene som Formann Mao har slått fast». Vi må få fram framifrå folk som er kommet i første rekke i Kulturrevolusjonen og de tre store revolusjonære rørlene med klassekamp, kampen for produksjon og vitenskapelig eksperimentering, og oppfyller de fem kravene til revolusjonære arvtakere. Og vi må sette dem inn i ledende organer på alle nivåer i samsvar med prinsippet om å kombinere de gamle, de middelaldrende og de unge. Gamle og nye kadrer bør lære av og hjelpe hverandre for å oppveie hverandres mangler. De gamle kadrene bør gi begeistra hjelp og støtte til de nye kadrene og betrakte opplæringa av arvtakere til proletariatets revolusjonære sak som en av sine viktigste oppgaver.

Formann Mao sa: **«Når alt kommer til alt, innebærer ledelse to hovedoppgaver: Å gi ideer og å nytte kadrene på beste måte.»** Ledende kamerater på alle nivåer, særskilt de viktigste ledende kameratene, må være flinke til å nytte kadrene godt. De bør være så kloke at de kjenner andre like godt som seg sjøl. Enhver kamerat har

sine svake punkter, såvel som sterke. Ledende kamerater bør handle i samsvar med dialektikken, innta en holdning med ett-deler-seg-i-to til seg sjøl og til andre folk. En «klok mann» er en som har helhetssituasjonen i tankene, setter de allmenne interessene over alt annet og har grep om hovedspørsmålene. En «klok mann» kan sjølsagt heller ikke være fri for mangler, og prinsippet ett-deler-seg-i-to gjelder for ham også. En leder må være flink til å gi fritt spillerom for andre folks sterke sider for å oppveie sine egne mangler, og samtidig må han hjelpe de andre til å overvinne deres mangler. Det er det en mener med å kjenne sine underordna og nytte dem på beste måte.

Ei viktig side av vår kaderpolitikk er den holdningen en skal innta til kamerater som har gjort feil. Som vi alle veit var Formann Mao bestandig motstander mot å «gjøre slutt på» en kamerat som hadde gjort feil, «med ett slag». Han sa: **«Den riktige holdningen overfor dem bør være å tillemppe en politikk med å 'lære av feil i fortida for å unngå feil i framtida og helbrede sjukdommen for å redde pasienten', hjelpe dem til å rette på feilene sine og la dem fortsette med å ta del i revolusjonen.»** Formann Mao understrekte bestandig at vi først må observere en kamerat som har gjort feil, og så gi ham hjelp. Dette bør gjelde for alle kamerater, de være seg gamle, middelaldrende eller unge. «Firerbanden» brukte et eller annet påskudd eller falske anklager om at den og den hadde gjort denne eller denne feilen, og ekskluderte og prøvde å styrte alle som hadde nekta å være med på de onde gjerningene deres. De henga seg til nådeløs kamp og ubarmhjertige slag for å knuse rekkene til kadrene våre og partiet vårt. Vi må følge Formann Maos lære og forene oss og arbeide sammen med over 95 prosent av kadrene og med alle revolusjonære kamerater, innbefatta de som har gjort feil, men er villige til å forbedre seg.

VII. Følge og videreføre partiets fine tradisjon og fine arbeidsstil.

I hovedprogrammet i utkastet har en tilføyd et avsnitt: «Hele partiet må følge og videreføre dets fine tradisjon med å følge masselinja og søke sannheten gjennom kjensgjerninger, følge og videreføre den arbeidsstilen som er kjennetegna av forening mellom teori og praksis, nære bånd til massene og kritikk og sjølkritikk, stilen med beskjedenhet, forsiktighet og frihet for arroganse og overilelse, og stilen med enkelt levesett og hard kamp. Og hele partiet må hindre at partimedlemmene, særskilt ledende kadrer i partiet utnytter stillingene sine til å oppnå privilegier, og må føre en besluttsom kamp mot den borgerlige ideologien og den borgerlige arbeidsstilen.» Det er tilsvarende tilføyelser i kapitlet om medlemmene og grunnorganisasjonene i partiet.

Den fine tradisjonen og fine stilen i partiet vårt blei utvikla i den langvarige revolusjonære kampen og har lenge slått rot blant massene av partimedlemmer og kadrer. Dette er det viktigste kjennetegnet som skiller oss kommunister fra alle andre politiske partier. I de seinere åra har «firer-banden» alvorlig undergravd tradisjonene og arbeidsstilen i partiet vårt, og særskilt de fine tradisjonene våre med å følge masselinja og søke sannheten gjennom kjensgjerninger. På grunn av deres innflytelse har det utvikla seg usunne tendenser av forskjellig grad blant en del av partimedlemmene og kadrene våre. Vi bør være skarpt oppmerksomme på denne tilstanden.

Under den demokratiske revolusjonen sendte Formann Mao ut ei rekke viktige direktiver i samband med partiets arbeidsstil. Rett før den landsomfattende seieren påpekte han i det rette øyeblikket at når en seirer, bør en legge særskilt vekt på å være på vakt mot angrep fra borgerskapet med «kuler overtrukket med

sukker». Han tilføyde: «**En må hjelpe kameratene til å fortsette med å være beskjedne, forsiktige og fri for arroganse og dumdristighet i arbeidsstilen. En må hjelpe kameratene til å holde på stilen med enkelt levestett og hardt arbeid.**» Formann Mao understrekte dette punktet flere ganger fra den landsomfattende frigjørings- og fram til og under Kulturrevolusjonen. Dette var nødvendig fordi partiet vårt var det partiet som hadde makta, og ei slik stilling kunne lett gi mange kamerater griller. I en kamp mot proletariatet under proletariatets diktatur bruker borgerskapet det berykta midlet å utnytte sin egen ideologi og arbeidsstil for å få partiet til å gå i oppløsning. Da han snakka om den farlige tendensen hos en del kadrer til å fjerne seg fra massene, nekte å dele godt og vondt med dem, grafse etter berømmelse og rikdom og bare arbeide for personlig vinning, advarte Formann Mao skarpt: «**Vi må være på vakt så vi ikke fostrer en byråkratisk arbeidsstil og blir til et lag av aristokrater som er atskilt fra folket.**»

I betraktning av den kjensgjerning at en del av kadrene våre i partiet hadde fjerna seg fra virkeligheten, hadde slutta å gjøre framgang, blei arrogante og sjølgode og frykta kritikk og sjølkritikk tilføyde Formann Mao igjen: «**En kommunist må tilegne seg det marxistiske dialektiske begrepet med at ett deler seg i to når det gjelder vinninger og mangler, sannhet og usannhet.**» «**Vi må gi kameratslig råd og kritikk til enhver kamerat som forkaster marxismens dialektiske og analyttiske metode, som ikke beskjedent og samvittighetsfullt analyserer sitt eget lokaldistrikt, sin egen enhet og seg sjøl og også andre lokaldistrikter, andre enheter og andre folk. Dette må gjøres for å endre på denne lite ønskeverdige tilstanden. Vi må gjøre det til praksis å lære av den gode erfaringa, gode stilen og de gode metodene fra andre avdelinger, provinser, bykommuner, distrikter og enheter.**»

Alle partikamerater, og særskilt ledende kadrer på

alle nivåer, må huske godt på Formann Maos lære, revolusjonære tenkningen sin og kraftig forbedre arbeidsstilen sin gjennom kritikken av «firer-banden» og gjennom partikonsolideringa og korrigeringa. De viktigste oppgavene er for øyeblikket å holde på de fine tradisjonene med å følge masselinja og søke sannheten gjennom kjensgjerninger og videreføre dem. Vi må opprettholde så nære bånd som mulig med massene, aldri skille oss fra dem et øyeblikk, lytte oppmerksomt til deres stemme, rådføre oss med dem når det dukker opp saker, og virkelig ha tro på og stole på dem. Vi må ta marxismen-leninismen-Mao Tsetungs Tenkning som vår rettesnor og øke våre undersøkelser og studier, oppnå enhet mellom teori og praksis, søke sannheten gjennom kjensgjerninger, være ærlige, tale og handle ærlig, være beskjedne og forsiktige og på vakt mot all skryt og sjølgodhet. Å følge og videreføre vårt partis fine tradisjon og fine arbeidsstil og kjempe mot den borgerlige ideologien og stilen — dette er den avgjørende sida i partibygginga under proletariats diktatur.

VIII. Krav til partimedlemmer og partiets grunnorganisasjoner.

På grunnlag av partistatuttene som blei vedtatt på Den tiende kongressen, har en foretatt en del tilføyelser og endringer i utkastet når det gjelder kravene til partimedlemmene og oppgavene til grunnorganisasjonene i partiet.

Som det herskende partiet utøver partiet vårt ledelsen på alle områder i landet vårt. Partimedlemmer, og særskilt partikadrer som har ledende stillinger på alle nivåer i partiet, regjeringa og hæren, bærer et tungt ansvar. Derfor må partiet stille strenge krav til sine medlemmer, særskilt til dem som har lederstillinger. Av de mer enn 35 millioner medlemmene i partiet vårt har

nesten halvparten slutta seg til partiet siden Kultur-revolusjonen, og over 7 millioner har slutta seg til siden Den tiende kongress. Nye partimedlemmer utgjør følgelig en vesentlig andel av det totale tallet av medlemmer. Det overveldende flertallet av partimedlemmene, både gamle og nye, er gode eller nokså gode. Men en må innse at det finnes en alvorlig fare for ureinheter i ideologi, organisasjon og arbeidsstil blant partimedlemmene. Dette er et resultat av den nokså omfattende forvirringa som blei skapt av «firer-bandene» som i de seinere åra forkasta partiets linje, undergravde partiets organisatoriske prinsipp og satte opp sin egen standard for medlemskap i partiet. Formann Mao sa en gang: «Det er mange partimedlemmer som har slutta seg til det kommunistiske partiet organisatorisk, men som ennå ikke har slutta seg helt til partiets ideologi eller slett ikke har gjort det. De som ikke har slutta seg til partiet i ideologien, har ennå en god del av møkka fra utbytterklassene i hodet, og har slett ingen anelse om hva den proletariske ideologien, eller kommunismen, eller partiet er.» Det finnes avgjort en god del slike partimedlemmer. Bortsett fra de dårlige typene som har sneket seg inn i partiet og må renskes ut, må vi gi ytterligere skolering til dem som ennå ikke har slutta seg til partiet i ideologien. Til og med gode og nokså gode partimedlemmer står overfor den oppgava å høyne sin politiske bevissthet samtidig med utviklinga i den revolusjonære situasjonen. Allment sett mangler mange nye partimedlemmer grunnkunnskaper om partiet og en tilstrekkelig forståelse av partiets fine tradisjon og dets statutter og disiplin. Derfor er det absolutt nødvendig å skolere dem på disse områdene. Det er i lys av denne situasjonen at en har omarbeidet bestemmelsene om kravene til partimedlemmene.

Utkastet stiller åtte krav til partimedlemmene. Disse kravene er tufta på de fem kravene som Formann Mao stilte til arvtakere for revolusjonen, og hans konsekvente lære om hvordan en skal være en god kommu-

nist. Det er en opplagt fordel å slå fast kravene til partimedlemmene mer uttrykkelig for å gjøre det lettere for medlemmene å oppfylle dem og for partiorganisasjonene å føre kontroll og foreta undersøkelser.

Utkastet har med en bestemmelse om prøvetida for partimedlemmene. Ingen prøvemedlemmer kan bli fullt medlem før etter den fastsatte perioden på ett år, dette gjelder uten unntak. Denne bestemmelsen er med for å skolere, observere og forstå partimedlemmene bedre og sikre den politiske kvaliteten hos dem. I de seinere åra stilte «firer-banden» opp sin egen standard for medlemskap i partiet og praktiserte «hurtig-opptak». Og som et resultat har en del politiske spekulanter og dårlige typer sneket seg inn i partiet. Følgelig er det nødvendig med en slik bestemmelse.

Grunnorganisasjonene i partiet står i første rekke i de tre store revolusjonære rørlene med klassekamp, kampen for produksjon og vitenskapelig eksperimentering, og står massene utafor partiet nærmest. Det påligger grunnorganisasjonene i partiet å gi partimedlemmene ei stadig ideologisk og politisk skolering slik at de kan spille ei eksemplarisk rolle som fortropp. Det påligger også grunnorganisasjonene i partiet å oppfylle oppgavene med å ta grep om revolusjonen og fremme produksjonen og annet arbeid og beredskapen mot krig. For å gjennomføre sin forbryteriske plan om å rane makta i partiet og staten gikk «firer-banden» imot dyptgripende skolering i partiets grunnleggende linje blant massene både innafor og utafor partiet. Og de var motstandere av å konsolidere grunnorganisasjonene i partiet, idet de bakvaska slikt arbeid som å «rette spyd-oddene nedover i angrepet» og «storborgerskapet som kritiserer småborgerskapet». I kampen mot «firer-banden» motsto ganske mange grunnorganisasjoner i partiet den onde vinden fra dem og slo tilbake innblandinga fra dem. Slik oppfylte de rolla si som en kamp-bastion. Utkastet trekker på erfaringa fra partiorganisasjonene i Taching, Tachai, det beinharde sjette

kompani og andre framskredne enheter. Det har med mer spesifikke og uttrykkelige bestemmelser om oppgavene til grunnorganisasjonene, som skal gjøre det lettere å oppfylle disse oppgavene. Vi må styrke oppbygginga av grunnorganisasjoner i partiet slik at de kan bli kampbastioner for partiet vårt, lede massene innfor og utfor partiet til å fortsette den sosialistiske revolusjonen og den sosialistiske oppbygginga, konsolidere proletariatets diktatur og føre kamper mot klassefienden.

Kort sagt, kravene til partimedlemmene og grunnorganisasjonene som blir slått fast i utkastet, har alle sammen til hensikt å heve den politiske kvaliteten hos partimedlemmene, renske partiorganisasjonene, styrke partiets samband med massene og øke dets kampevne.

Kamerater! Utkastet til de endra partistatuttene, som holder Formann Maos store fane høyt, er et fyllestgjørende uttrykk for hans lære om partibygging og teorien og linja for å fortsette revolusjonen under proletariatets diktatur, og avspeiler fruktene av seieren i den store kampen for å knuse «firer-banden». De nye partistatuttene som kommer til å bli vedtatt av denne kongressen, vil bli et viktig våpen for å styrke vår partibygging ideologisk og organisatorisk. I samsvar med bestemmelsene i de nye partistatuttene må vi gjøre partiet vårt sterkere og mer livskraftig slik at det på den mest effektive måten kan spille rolla si som leder av den sosialistiske revolusjonen og den sosialistiske oppbygginga. Partiorganisasjoner på alle nivåer og alle partimedlemmene må samvittighetsfullt studere partistatuttene, følge dem strengt, sette dem beslutsomt ut i livet, og kjempe mot alle ord og handlinger som er i strid med dem.

Partiet vårt og landet vårt står nå på et viktig punkt i historia da vi viderefører den revolusjonære tradisjonen vi har fått i arv, og stormer inn i framtida. Den store seieren vi har vunnet med å knuse «firer-banden» markerer den framgangsrike avslutningen på Den

første store proletariske Kulturrevolusjonen i landet vårt, og innledningen på en ny periode i Kinas sosialistiske revolusjon og sosialistiske oppbygging. Kampen mellom de to klassene, proletariatet og borgerskapet, kampen mellom de to veiene, den sosialistiske og den kapitalistiske, og kampen mellom de to linjene, den marxistiske og revisjonistiske, kommer til å pågå i lang tid. I framtida vil det mange ganger bli gjennomført politiske revolusjoner av samme natur som Kulturrevolusjonen. Oppgavene vi står overfor i den sosialistiske revolusjonen og den sosialistiske oppbygginga, er store og svært vanskelige. Under ledelse av Sentralkomiteen i partiet med Formann Hua i spissen må hele partiet, hele hæren og folket av alle nasjonaliteter forene seg som en mann og stri for å oppfylle de åtte kampoppgavene i samband med å ta grep om nøkkelledet med klassekamp og skape stor orden over hele landet, som er blitt lagt fram på denne nasjonale kongressen i partiet, og gjøre Kina til et mektig og moderne sosialistisk land før slutten av hundreåret og til siste slutt videreføre den proletariske revolusjonære saka som Formann Mao var banebryter for.

Teng Hsiao-ping

Avslutningstale til Kinas Kommunistiske Partis 11. nasjonale kongress

(18. august 1977)

Teng Hsiao-ping

Her følger den fullstendige ordlyden av avslutningstalen som blei holdt av Teng Hsiao-ping, vara-formann i Sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti, ved Den ellefte nasjonale partikongressen 18. august, 1977:

Kamerater,

Med vår kloke leder Kamerat Hua Kuo-feng som ordstyrer, og med korrekt ledelse fra presidiet med Formann Hua i spissen, har kongressen vår på vellykt vis oppfylt sine storslåtte oppgaver gjennom felles innsats fra alle delegatene. Kongressen har enstemmig vedtatt Formann Huas politiske beretning, enstemmig vedtatt de nye partistatuttene og beretningen fra vara-formann Yeh Chien-ying om endringa av partistatuttene, og valgte den nye Sentralkomiteen.

Kongressen vår har vært en kongress som holder fast på den proletariske revolusjonære linja til Formann Mao, en kongress som hevder prinsippene om å praktisere marxisme, om å forene seg og være åpen og likefram. Den har i sannhet omsatt prinsippet om den demokratiske sentralismen i praksis og i fullt mon latt demokratiet komme til uttrykk. Atmosfæren har vært livlig, og delegatene har kunnet være rolig til sinns. Vår kongress har virkelig vært en enhetens kongress, en seierens kongress.

Kongressen gjennomfører på en riktig og omfattende måte den revolusjonære linja til Formann Mao, og

blåser nytt liv i og viderefører vårt partis fine tradisjoner og fine arbeidsstil. Ved å gjøre dette kommer kongressen til å gå inn i den ærerike historia til partiet vårt som en kongress som har innvarslet en ny utviklingsperiode i vår sosialistiske revolusjon og sosialistiske oppbygging.

Vi må blåse nytt liv i og videreføre masselinja, den fine tradisjonen og stilen som Formann Mao fostra i partiet vårt. Vi må virkelig ha tro på massene og stole på dem, lytte til folkets stemme, ha deres velferd i tankene og ikke ett eneste øyeblikk skille oss fra dem. Vi har et flott folk og flotte medlemmer og kadrer i partiet. De er flittige, tapre og har høy politisk bevissthet, viser stor interesse for statssaker og har grenseløs tro på partiet vårt. Dette er den sikreste garantien for at partiet vårt kommer til å overvinne alle vansker og oppnå store nye seirer på alle arbeidsområder.

Vi må blåse nytt liv i og videreføre praksisen med å søke sannheten gjennom kjennsgjerningene, den fine tradisjonen og stilen som Formann Mao fostra i partiet vårt. Minstekravet til en kommunist er at han skal være et ærlig menneske, ærlig i ord og ærlig i handling. Handling og ord må være i samsvar, og teori og praksis må være nært knytta til hverandre. Vi må forkaste innholdsløs overlegenhet og enhver form for skryt. Det må bli mindre tomt snakk og mere hardt arbeid. Vi må være standhaftige og trofaste.

Vi må blåse nytt liv i og videreføre praksisen med kritikk og sjølkritikk, den fine tradisjonen og stilen som Formann Mao fostra i partiet vårt. Innafor partiet og innafor folkets rekke bør vi samvittighetsfullt tillempe prinsippet: «Si alt du veit, og si det uten forbehold», og «Bebreid ikke taleren, men ta hans ord som en advarsel»; såvel som prinsippet enhet-kritikk-enhet.

Vi må blåse nytt liv i og videreføre den fine tradisjonen og stilen med beskjedenhet og forsiktighet, med å være fri for arroganse og overilelse, og med enkelt levesett og hard kamp, som Formann Mao fostra i par-

tiet vårt. Vi må helhjerta tjene det kinesiske folket og verdens folk.

Vi må blåse nytt liv i og videreføre praksisen med den demokratiske sentralismen, den fine tradisjonen og stilen som Formann Mao fostra i partiet vårt. Vi må stri for å oppnå en politisk situasjon i hele partiet, hele hæren og hele landet der det er både sentralisme og demokrati, både disiplin og frihet, både enhet i viljen og personlig sinnsro og liv.

Tilintetgjøringa av «firer-banden» har endra hele partiets og hele nasjonens ansikt. Vi har vunnet kolossale seirer. Men klassekampen kommer fortsatt til å bli langvarig, og den revolusjonære saka kjenner ingen grenser. Vi må til siste slutt gjennomføre den store kampen mot den parti-fiendtlige «firer-banden». Vi må ta et grep om revolusjonen og fremme produksjonen og annet arbeid og beredskapen mot krig, og vi må anstrenge oss og oppveie de alvorlige tapene og den tida som blei kasta bort, som en følge av sabotasjen fra «firer-banden». Vi må se virkeligheten i øynene, for det er mange problemer som en må ta fatt på, og mange vansker som må overvinnes. Vi er overbevist om at så lenge vi virkelig har tro på massene og stoler på dem, da kan vi overvinne disse vanskene en for en og vinne seier etter seier.

Hele partiet, hele hæren og folket av alle nasjonaliteter må holde høyt og forsvare Formann Maos store fane, utføre hans befalinger, slutte nærmere opp om Sentralkomiteen med Kamerat Hua Kuo-feng i spissen, og drive på med å fortsette revolusjonen under proletariatets diktatur. Vi må mobilisere alle positive faktorer innafor og utafor partiet og hjemme og i utlandet og stri for å sette ut i livet den strategiske beslutningen, «ta grep om nøkkel-leddet med klassekamp og skap stor orden over hele landet», konsolidere proletariatets diktatur, gjøre Kina til et stort, mektig og moderne sosialistisk land ved slutten av hundreåret og yte et større bidrag til menneskeheten.

Vår sak er rettferdig.

Vår linje er riktig.

Vårt mål må bli nådd.

Vårt mål kan utvilsomt bli nådd.

Jeg erklærer herved at Den ellefte nasjonale kongressen i Kinas Kommunistiske Parti er kommet til en vellykt avslutning.

Pressemelding om Kinas Kommunistiske Parti 11. nasjonale kongress

(18. august 1977)

Kongressen i Kinas Kommunistiske Parti, 18. august, 1977.

Den ellevte nasjonale kongressen i Kinas Kommunistiske Parti blei høytidelig avholdt i Peking fra 12. til 18. august, 1977.

Vår kloke leder Formann Hua Kuo-feng presiderte ved kongressen.

Denne kongressen fant sted etter bortgangen til vår store leder og lærer Formann Mao Tsetung og etter vårt partis store seier med å knuse den parti-fiendtlige «firer-banden» til Wang Hung-wēn, Chang Chun-chiao, Chiang Ching og Yao Wen-yuan. Det var en kongress som holdt Formann Maos store fane høyt og holdt fast på hans proletariske revolusjonære linje, en kongress som hevda marxismen og enheten og prinsippet om å være åpen og likefram. Det var en enhetens kongress, en seierens kongress.

Det blei holdt et forberedende møte 11.august. Det valgte et presidium på 223 delegater. Kamerat Hua Kuo-feng blei valgt til formann for presidiet, og Kameratene Yeh Chien-ying, Teng Hsiao-ping, Li Hsien-nien og Wang Tung-hsing blei valgt til varaformenn. Kamerat Wang Tung-hsing blei samtidig general-sekretær i presidiet. Det forberedende møte vedtok enstemmig en dagsorden på tre punkter for kongressen slik det blei foreslått av Den tredje plenums-sesjonen i Den tiende Sentralkomiteen. Nemlig: (1) Den

politiske beretningen fra Sentralkomiteen; (2) Endringene av statuttene for Kinas Kommunistiske Parti og beretningen om endringa av statuttene; og (3) Valg av Sentralkomite. Møtet godkjente enstemmig beretningen fra det politiske byrået i Sentralkomiteen, som blei lagt fram av Kamerat Wang Tung Hsing, om granskinga av fullmaktene til delegatene til Den ellefte nasjonale kongressen i Kinas Kommunistiske Parti. Beretningen stadfesta gyldigheten av fullmaktene til alle delegatene.

I alt 1 510 delegater var til stede ved kongressen, de representerte mer enn tretti-fem millioner partimedlemmer. De blei formelt valgt til kongressen av partiorganisasjonene i forskjellige områder og enheter. Disse hadde strengt satt ut i livet partiets prinsipp om demokratisk sentralisme og samvittighetsfullt fulgt masselinja. Ut fra dette hadde de gjentatte ganger holdt drøftinger og konsultasjoner og i utstrakt grad forhørt seg om synet til partimedlemmer og massene utafor partiet. Blant delegatene var framstående partimedlemmer, gamle, middelaldrende og unge, som var blitt satt på prøve i forskjellige perioder fra stiftinga av partiet vårt og gjennom Den store proletariske Kulturrevolusjonen. Mange av delegatene var mønsterarbeidere og framskredne arbeidere fra forskjellige fronter, kamphelter og taktbestemmere når det gjelder å lære av Taching i industrien og av Tachai i jordbruket. Delegater som var arbeidere, bønder, soldater og andre arbeidsfolk utgjorde 72,4 prosent, revolusjonære intellektuelle 6,7 prosent og revolusjonære kadrer 20,9 prosent av det totale antallet av delegater. Kvinnelige partimedlemmer utgjorde 19 prosent, partimedlemmer fra nasjonale minoriteter 9,3 prosent og middelaldrende og unge partimedlemmer 73,8 prosent. Partimedlemmer som kommer fra Taiwan-provinsen, valgte også delegater til kongressen.

Kongressen blei formelt åpna i Folkets Store Hall klokka 3.30 om ettermiddagen 12. august. Da vår kloke

leder Formann Hua Kuo-feng og vara-formennene Yeh Chien-ying, Teng Hsiao-ping, Li Hsien-nien og Wang Tung-hsing besteg talerstolen, reiste alle delegatene seg og ga dem langvarig og tordnende bifall.

Formann Hua Kuo-feng erklærte kongressen for åpna. Orkesteret spilte «Østen er rød».

Formann Hua la fram den politiske beretningen for kongressen på vegne av Sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti. Han foreslo først at alle de tilstedeværende kameratene reiste seg til taus hyllest av minnet til Formann Mao Tsetung, stifteren av partiet vårt, hæren vår og vår Folkerepublikk, og den store leder og lærer for proletariatet og folket av alle nasjonaliteter i landet vårt, av minnet til vår aktede og elskede statsminister Chou En-lai og formann Chu Teh i det faste utvalget til Den nasjonale Folkekongressen, det kinesiske folkets store proletariske revolusjonære sønner og Formann Maos velprøvde, nære våpenbrødre som gikk bort i fjor, av minnet til Kamerat Kang Sheng, Kamerat Tung Pi-wu, Kamerat Li Fu-chun, Kamerat Chen Yi og Kamerat Ho Lung, proletariske revolusjonære som ytte framifrå tjenester for den revolusjonære saka til det kinesiske folket, og som gikk bort i åra forut for og etter Den tiende kongressen, og minnet til medlemmer av Sentralkomiteen og alle andre kamerater som ytte viktige bidrag til partiet og revolusjonen, og som gikk bort i den samme perioden.

I sin beretning sier Formann Hua at den nåværende kongressen vår er pålagt ei stor historisk oppgave. Den er å holde Formann Maos store fane høyt og utføre hans befalinger, oppsummere erfaringa fra vår kamp mot «firer-banden» Wang-Chang-Chiang-Yao, holde fast på den grunnleggende linja til partiet, drive på med å fortsette revolusjonen under proletariatets diktatur, gi spillerom for alle positive faktorer innafor og utafor partiet og hjemme og i utlandet, forene oss med alle krefter det er mulig å forene seg med, stri for å sette ut i livet den strategiske beslutningen, «ta grep om nøkkel-

leddet med klassekamp og skape stor orden over hele landet», og gjøre Kina til et stort, mektig, moderne sosialistisk land før slutten av dette hundreåret.

Formann Hua påpeker at alle seirene som den kinesiske revolusjonen har vunnet i løpet av over et halvt hundreår, skyldes Formann Maos ledelse og veiledning av hans revolusjonære linje. Formann Maos fane er seiersfana til det kinesiske folkets revolusjon. Formann Mao tok i arv, og forsvarte og utvikla Marxismen-leninismen. Han var den største marxisten i vår tid. Mao Tsetungs Tenkning er en ny verdifull tilvekst som beriker den marxist-leninistiske teoriens skattkammer, og er Formann Maos mest verdifulle arv til vår tidsalder. Fana til Mao Tsetungs Tenkning er likedan seiersfana for revolusjonen til verdens folk. Formann Mao ga storslåtte bidrag til revolusjonens teori og praksis som tjente det kinesiske folket og proletariatet og verdens revolusjonære folk. Disse bidragene er udødelige. Vi må holde Formann Maos store fane høyt og besluttosomt forsvare den, og vi må verne den som vår dyrebare arv og gi den videre fra generasjon til generasjon. Dette er ei hellig plikt for hele partiet, hele hæren og folket av alle nasjonaliteter i landet vårt, det politiske grunnlaget vi kjemper i enhet på og fortsetter revolusjonen og garantien for den seierrike fram-marsjen for den sosialistiske saka vår og den revolusjonære saka til det internasjonale proletariatet.

I oppsummeringa av den ellevte kampen mellom de to linjene i partiet påpeker Formann Hua at vår kloke og store Formann Mao for lenge siden blei oppmerksom på den parti-fiendtlige virksomheten til «firer-banden», og at han ved mange høve kritiserte og formante dem strengt, og påtok seg å lede partiet i gjen-tatte kamper mot dem. Han sier at de viktige direktivene og kloke vedtakene til Formann Mao la grunnlaget for vår seinere løsning av spørsmålet om «firer-banden». Den kolossale seieren som en vant i den ellevte kampen mellom de to linjene i partiet vårt, bør til-

skrives vår store leder Formann Mao, den store Mao Tsetungs Tenkning og den revolusjonære linja hans og vårt store parti, vår store hær og vårt store folk.

I sin beretning gjør Formann Hua presist greie for Formann Maos store teori om å fortsette revolusjonen under proletariatets diktatur. Han sier at Formann Mao tok i arv, forsvarte og utvikla oppfatningen til Marx og Lenin, og at han stilte opp den store systematiske teorien om å fortsette revolusjonen under proletariatets diktatur, forebygge kapitalistisk restaurasjon og til å bygge sosialismen for de landene der den proletariske revolusjonen har seira. Det er Formann Maos største bidrag til teorien for den proletariske revolusjonen og proletariatets diktatur, og det inntar en særskilt framstående plass i historia til marxismens utvikling.

Formann Hua påpeker at med omsyn til ideologi og teori, så har den ellefte kampen mellom de to linjene i partiet vårt oppstått rundt spørsmålet om en skal hevde eller forkaste teorien om å fortsette revolusjonen under proletariatets diktatur. Det er det springende punktet i denne kampen. «Firer-banden» fordreide fullstendig Formann Maos store teori og partiets grunnleggende linje for hele sosialismens historiske tidsalder og Formann Maos omfattende tese for spørsmålet om vandrere på den kapitalistiske veien innafor partiet. De diska opp med et kontra-revolusjonært politisk program som satte likhetstegn mellom veteran-kadrer og «demokrater» og mellom «demokrater» og «vandrere på den kapitalistiske vei». De satte fram ærekrenkende påstander om at det fantes «en borgerklasse» innafor partiet og hæren, og satte forholdet mellom folket og fienden i sosialismens historiske tidsalder fullstendig på hodet. De forsøkte forgjeves å styrte et stort antall revolusjonære ledende kadrer i partiet, regjeringa og hæren. Dette i håp om å tilintetgjøre partiet og hæren vår, styrte proletariatets diktatur og gjeninnføre kapitalismen. Væpna med våpnet Mao

Tsetungs Tenkning foretar Formann Hua en skarpsynt kritikk av det kontra-revolusjonære politiske programmet til «firer-bandene». Han slår fast at så lenge den øverste makta i partiet og staten ligger hos ei ledende kjerne som følger den marxist-leninistiske linja, kan vandrerne på den kapitalistiske veien ikke på noen måte vokse til en borgerklasse innafor partiet. De er nemlig bare en handfull, og hva mere er, de blir stadig avslørt og luka vekk. Det overveldende flertallet av veteran-kadrene i partiet er så visst ikke borgerlige demokrater, de er proletariske revolusjonære. De grunnleggende prinsippene i «De tre tingene en skal gjøre, og de tre tingene en ikke skal gjøre», som Formann Mao la fram, peker på de viktigste kjennetegnene når en skal identifisere vandrere på den kapitalistiske veien i partiet. Ved å holde fast på disse kjennetegnene vil vi greie å rettlede kadrene og massene til å identifisere nøyaktig og fullstendig isolere absolutt uforbederlige vandrere på den kapitalistiske veien som Liu Shao-chi, Lin Piao og «firer-bandene», og konsentrere vårt angrep mot dem.

Formann Hua sier at knusinga av den parti-fiendtlige «firer-bandene» er enda en knusende seier som er blitt vunnet i Den store proletariske Kulturrevolusjonen. Han understreker de kolossale vinningene i og den historiske betydningen av Den store proletariske Kulturrevolusjonen. Han påpeker at Kulturrevolusjonen kommer til å stå som ei storslått nyvinning i historia til proletariatets diktatur. Nå da bandene er blitt styrta, kan vi greie å oppnå stabilitet og enhet og nå fram til stor orden over hele landet i samsvar med Formann Maos instruksjer. Knusinga av «firer-bandene» markerer med dette den seierrike avslutningen av vår første Store proletariske Kulturrevolusjon som varte i elleve år. Men dette betyr såvisst ikke slutten på klassekampen eller slutt på å fortsette revolusjonen under proletariatets diktatur. Han oppfordrer oss til å følge Formann Maos lære og fortsette revolusjonen under

proletariatets diktatur fram til siste konsekvens.

Formann Hua analyserer den nåværende utmerka internasjonale situasjonen i beretningen sin og påpeker at mens faktorene for revolusjonen vokser, så gjør faktorene for krig åpenbart også det. De to supermaktene, Sovjetunionen og De forente stater, er kilden til en ny verdenskrig, og særskilt den sovjetiske sosialimperialismen utgjør den største faren. Folket i alle land må høyne årvåkenheten, slutte rekkene og føre uforsonlige kamper. Han sier at vi bør holde Formann Maos store fane høyt, holde fast på den proletariske internasjonalsismen og fortsatt sette ut i livet Formann Maos revolusjonære linje i utenrikspolitikken. Vi bør styrke vår enhet med de sosialistiske landene, med proletariatet og undertrykte folk og nasjoner over hele verden, styrke vår enhet med landene i Den tredje verden, forene oss med alle land som er utsatt for aggresjon, undergraving, innblanding, kontroll og trakassering fra imperialismen og sosialimperialismen, og danne en breiest mulig enhetsfront mot hegemonismen til de to supermaktene, Sovjetunionen og De forente stater. Vi bør opprette og utvikle våre forbindelser med andre land på grunnlag av de fem prinsippene for fredelig sameksistens. Vi bør styrke vår enhet med alle ekte marxist-leninistiske partier og organisasjoner over hele verden og til siste konsekvens gjennomføre kampen mot den moderne revisjonismen med den sovjet-revisjonistiske overløperklikken som sentrum.

Formann Hua gir ei skarpsindig utgreiing av Formann Maos tese om å skjelne mellom de tre verdener. Han sier at denne tesen slår fast den korrekte retningen for den nåværende kampen på den internasjonale arena og klart definerer de revolusjonære hovedkreftene, hovedfiendene, og mellomfløyen som vi kan få på vår side og forene oss med. Med dette blir det internasjonale proletariatet i stand til å forene seg med alle krefter det er mulig å forene seg med og danne en breiest mulig enhetsfront i klassekampene mot hoved-

fiendene på verdensarenaen. Det er den korrekte strategiske og taktiske formuleringa for det internasjonale proletariatet i samtida og utgjør klasselinja i dets internasjonale kamper.

Formann Hua påpeker at den vellykte avslutningen av den første Store proletariske Kulturrevolusjonen har innvarslet en ny utviklingsperiode i Kinas sosialistiske revolusjon og sosialistiske oppbygging. Situasjonen er utmerka, og det er allmenn stemning for orden. Et nytt sprang framover er i ferd med å ta form i den nasjonale økonomien, anspora av den store klassekampen for å avsløre og kritisere «firer-banden». Revolusjonen på den vitenskapelige og teknologiske fronten og i utdanning, litteratur og kunst, og i helsearbeid, stormer framover.

Formann Hua påpeker: Kjernen i Sentralkomiteens strategiske beslutning om å ta grep om nøkkel-leddet med klassekamp og skape stor orden over hele landet er å holde høyt og forsvare Formann Maos store fane, til siste konsekvens gjennomføre den kolossale kampen for å avsløre og kritisere «firer-banden» ved å mobilisere massene i fullt monn og forene oss med alle krefter det er mulig å forene seg med, eliminere den giftige innflytelsen fra bandens kontra-revolusjonære revisjonistiske linje, konsolidere og øke våre framganger i den ellefte kampen mellom de to linjene, og på omfattende og korrekt vis sette ut i livet Formann Maos proletariske revolusjonære linje i politiske, økonomiske, militære, kulturelle og utenrikspolitiske anliggender.

I beretningen forklarer Formann Hua videre partiets åtte viktigste kampoppgaver for øyeblikket og i ei viss tid framover slik det følger av beslutningen om å ta grep om nøkkel-leddet med klassekamp og skape stor orden over hele landet. Disse åtte punktene er: Vi må til siste konsekvens gjennomføre den store kampen for å avsløre og kritisere «firer-banden»; vi må gjøre godt arbeid med å konsolidere og korrigere partiet og styrke partibygginga; vi må gjøre godt arbeid med å kon-

solidere og bygge opp de ledende organene i partiet vårt på alle nivåer; vi må ta grep om revolusjonen, fremme produksjonen og drive den nasjonale økonomien framover; vi må gjøre framgang i revolusjonen på områdene kultur og utdanning og stri for å utvikle sosialistisk kultur og utdanning; vi må styrke folkestatens organer; vi må fremme demokrati og styrke den demokratiske sentralismen; vi må sette ut i livet politikken med helhetsvurderinger og allsidige tiltak for å mobilisere alle positive krefter til å bygge sosialismen. Formann Hua sier at vi må reise massene enda mer og energisk føre folkekrig for grundig å avsløre og kritisere den ultrahøyre kjernen i «firer-bandens» kontrarevolusjonære revisjonistiske linje og alle uttrykk for denne. Gransking av individer som var innblandet i «firer-bandens» sammensvergelse om å rane parti- og statsmakta, og gransking av episoder i samband med dette, er en viktig del av kampen og må gjennomføres ved å mobilisere massene fullt ut. Mens bevegelsen utvikler seg i dybden, må vi samtidig legge større vekt på partiets politikk, forene mer enn 95 prosent av kadrene og massene, i størst mulig grad isolere «firer-bandens» og handfullen av deres svorne tilhengere som er skyldig i alvorlige forbrytelser og er uvillige til å angre, og konsentrere våre slag mot dem.

Formann Hua erklærer at Sentralkomiteen har vedtatt å innkalle Den femte nasjonale Folkekongress på et passende tidspunkt, og Den femte nasjonale komite i Det kinesiske folkets politiske rådgivende konferanse skal ha sin sesjon samtidig med Den nasjonale Folkekongressen. Vi må anstrenge oss alvorlig for å mobilisere alle positive faktorer innafor og utafor partiet, styrke den store enheten i hele partiet, hele hæren og folket av alle våre nasjonaliteter i den felles kampen for å konsolidere proletariatets diktatur og bygge opp vårt store sosialistiske moderland.

Formann Huas politiske beretning som varte i fire timer, blei stadig avbrutt av tordnende bifall.

Klokka 3.30 om ettermiddagen 13. august holdt kongressen sin andre plenumssesjon. Under varmt bifall la vara-formann Yeh Chien-ying fram beretningen om endringene av statuttene for partiet på vegne av Sentralkomiteen.

Vara-formann Yeh påpekte først at Formann Mao sjøl hadde valgt Kamerat Hua Kuo-feng til sin etterfølger. Praksis har vist at linja til Sentralkomiteen med Formann Hua i spissen er fullstendig korrekt politisk og organisatorisk. Formann Hua er verdig til å bli kalt Formann Maos gode elev og etterfølger, den kloke lederen for partiet og folket vårt og den framragende øverstkommanderende for hæren vår. Formann Hua kan sikkert og visst fortsette å videreføre vår proletariske revolusjonære sak som Formann Mao var banebryter for, og lede partiet vårt, hæren vår og folket av alle nasjonaliteter seierrikt inn i det 21. århundre.

Vara-formann Yeh påpeker at «firer-banden» saboterte partibygginga i sitt forgjeves forsøk på å forvandle partiet vårt i borgerskapets bile. I samsvar med Formann Maos lære om partibygging og med den ferske erfaringa fra den ellefte kampen mellom de to linjene bør vi gjøre nødvendige endringer i partistatuttene som blei vedtatt på Den tiende kongressen.

Vara-formann Yeh gir verdifulle forklaringer med omsyn til de følgende åtte punktene i samband med utkastet til de endra partistatuttene: Holde høyt og forsvare Formann Maos store fane; partiets karakter og ledende ideologi; det grunnleggende programmet til partiet i hele sosialismens historiske tidsalder og dets grunnleggende oppgaver; de grunnleggende prinsippene i «De tre tingene en skal gjøre, og de tre tingene en ikke skal gjøre»; demokratisk sentralisme i partiet; linja til partiet med omsyn til kader; følge og videreføre partiets fine tradisjon og fine arbeidsstil; og kravene til partimedlemmer og partiets grunnorganisasjoner.

Som vara-formann Yeh påpeker, så legger de nye partistatuttene vekt på at hele partiet alltid må holde

høyt og besluttosomt forsvare den store fana til marxismen-leninismen-Mao Tsetungs Tenkning og sikre at vårt partis sak alltid vil fortsette å marsjere seierrikt fram etter den marxistiske linja. Statuttene understrekker at partiet driver på med å kjempe mot revisjonisme, dogmatikk og empirisme, og at det hevder den dialektiske materialismen og den historiske materialismen som sin verdensanskuelse og kjemper mot den idealistiske og metafysiske verdensanskuelsen. Statuttene gir en framskutt plass til spørsmålet om å følge de grunnleggende prinsippene med «De tre tingene en skal gjøre, og de tre tingene en ikke skal gjøre», og understreker behovet for revolusjonær dristighet ved å våge og gå mot enhver strøm som går imot disse tre grunnleggende prinsippene. De peker på den demokratiske sentralismens voldsomme betydning, og slår fast at demokratiet bør nå få fritt spillerom, at det er absolutt utillatelig om noen undertrykker kritikk eller hevner seg, og at de som er skyldig i dette, bør granskes og straffes. De understreker at partiet ikke bare må ha demokrati, men også, og i enda høyere grad, sentralisme, og at det ertvingende nødvendig å styrke partidisiplinen. For å trygge den demokratiske sentralismens prinsipp og disiplin slår de nye parti-statuttene også fast at det skal opprettes kommisjoner som skal inspisere disiplinen. De slår også fast at partiet i massekamper må lære opp og oppdra millioner av arvtakere for den revolusjonære saka til proletariatet i samsvar med de fem kravene som Formann Mao har satt fram, og danne ledende organer på alle nivåer i samsvar med prinsippet om å forene de gamle, de middelaldrende og de unge. Statuttene understreker behovet for å holde fast på og videreføre den fine tradisjonen med å følge masselinja og søke sannheten ut fra kjensgjerningene. De fastsetter at alle prøvemedlemmer uten unntak først kan bli fullt medlem etter en prøveperiode på ett år, for å sikre den politiske kvaliteten.

Vara-formann Yeh påpeker at utkastet til endringene i partistatuttene som holder Formann Maos store fane høyt, i fullt monn er uttrykk for hans lære om partibygging og teorien om og linja med å fortsette revolusjonen under proletariatets diktatur, og avspeiler fruktene av seieren i den store kampen for å knuse «firer-banden». De nye partistatuttene som vil bli vedtatt på denne kongressen, sier han, vil bli et viktig våpen for å styrke partibygginga vår ideologisk og organisatorisk. Partiorganisasjoner på alle nivåer og alle partimedlemmene må samvittighetsfullt studere partistatuttene, overholde dem strengt, sette dem besluttomt ut i livet, og kjempe mot alle ord og handlinger som er i strid med dem.

Beretningene som blei lagt fram av Formann Hua og vara-formann Yeh, og utkastet til endringene av statuttene for partiet blei drøfta samvittighetsfullt og med glød av kongressen. Delegatene hadde ro i sinnet, og de talte fritt. Kongressen pågikk i en levende og kraftfull atmosfære. Den ga i fullt monn uttrykk for vårt partis fine tradisjon og fine arbeidsstil og for dets enhet og livskraft.

Under drøftingene roste delegatene varmt de store bidragene fra vår store leder og lærer Formann Mao og roste vår kloke leder Formann Hua for hans store fortjenester med omsyn til å lede partiet vårt til å knuse «firer-banden» og med dette redde partiet og landet vårt. Kongressen anser at Formann Hua ved å holde høyt den store fana til marxismen-leninismen-Mao Tsetungs Tenkning i beretningen sin ga ei omfattende oppsummering av den grunnleggende erfaringa fra den ellefte kampen mellom de to linjene i partiet, presist gjorde greie for Formann Maos store teori om å fortsette revolusjonen under proletariatets diktatur, ga en dyptgående analyse av den internasjonale og innenrikspolitiske situasjonen og uttrykkelig slo fast oppgavene for øyeblikket og for ei viss tid framover. Beretningen er et program som veileder partiet, hæren og folket vårt

i kampen deres for å vinne nye seirer i den sosialistiske revolusjonen og oppbygginga.

Da delegatene talte om det som hadde skjedd på de forskjellige frontene, avslørte og kritiserte de med harme de avskyelige forbrytelsene til «firer-bandene» mot det kommunistiske partiet, folket og revolusjonen. Kongressen hilste med varme den store seieren som partiet vårt vant i den ellefte kampen mellom de to linjene ved å knuse den parti-fiendtlige klikken Wang—Chang—Chiang—Yao. Kongressen godkjente fullt ut tiltakene fra Sentralkomiteen i partiet med Kamerat Hua Kuo-feng i spissen for å knuse «firer-bandene», og resolusjonen om den parti-fiendtlige klikken til Wang Hung-wen, Chang Chun-chiao, Chiang Ching og Yao Wen-yuan, som blei vedtatt på Den tredje plenums-sesjonen av Den tiende Sentralkomiteen. Den forplikta seg til å fortsette kampen til siste konsekvens for å avsløre og kritisere «firer-bandene».

Delegatene drøfta den internasjonale og innenriks-politiske situasjonen og påpekte at partiets store seier i den ellefte kampen mellom de to linjene er et grunnleggende kjennetegn på den utmerka situasjonen i landet vårt. Massebevegelsene for å lære av Taching i industrien og av Tachai i jordbruket stormer kraftig framover i en målestokk uten sidestykke. Over alt folder det seg ut en sosialistisk revolusjonær kampanje for å konkurrer med, lære av, ta igjen, hjelpe og i sin tur gå forbi hverandre. Det strømmer stadig inn gode nyheter om at en har satt nye rekorder på industri- og jordbruksfronten. Kongressen ga uttrykk for beslutt-somhet om at vi under ledelse av Sentralkomiteen med Formann Hua i spissen må gå framover fra seier til seier, ta grep om revolusjonen og fremme produksjonen og annet arbeid og beredskapen mot krig, og oppnå framifra framganger for å oppveie tapene som skyldes innblandinga og sabotasjen fra «firer-bandene», for på denne måten å yte større bidrag til å gjøre Kina til et mektig moderne sosialistisk land.

Klokka 3.00 om ettermiddagen 18. august holdt kongressen sin tredje plenums sesjon. Etter uttømmende konsultasjoner og drøftinger valgte delegatene ved hemmelig avstemning Den ellefte Sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti. Kongressen vedtok enstemmig en resolusjon om den politiske beretningen og de nye statuttene for Kinas Kommunistiske Parti og beretningen om endringene av statuttene for partiet. Da Kamerat Teng Hsiao-ping, fungerende formann for kongressen, kunngjorde valget av vår kloke leder Kamerat Hua Kuo-feng til Sentralkomiteen, runget salen av langvarig og stormende bifall. Til sammen blei det valgt 201 medlemmer og 132 vara-medlemmer til Sentralkomiteen.

Under varmt bifall holdt vara-formann Teng Hsiao-ping avslutningstalen på kongressen. Han sier at kongressen kommer til å gå inn i den ærerike historia til partiet vårt som en kongress som har satt ut i livet Formann Maos revolusjonære linje på en korrekt og omfattende måte, blåst nytt liv i og videreført vårt partis fine tradisjon og fine arbeidsstil og har innvarslet en ny utviklingsperiode i den sosialistiske revolusjonen og den sosialistiske oppbygginga vår.

Vara-formann Teng sier at vi må blåse nytt liv i og videreføre de fine tradisjonene og arbeidsstilen som Formann Mao fastsatte for partiet vårt — følge masselinja, søke sannheten ut fra kjensgjerninger, foreta kritikk og sjølkritikk, være beskjedne og forsiktige og fri for overlegenhet og impulsivitet, ha et enkelt levesett og føre hard kamp og praktisere demokratisk sentralisme. Vi må stri for å skape en politisk situasjon i hele partiet, hele hæren og hele folket, der det både er sentralisme og demokrati, både disiplin og frihet, både enhet i viljen og personlig sinnsro og liv.

Vara-formann Teng påpeker at det har skjedd ei ny endring i hele partiet og nasjonen etter at «firerbanden» blei knust. Vi har vunnet knusende seirer. Men det er mange problemer som venter på å bli løst av

oss, og en mengde vansker krever en innsats for å overvinne dem. Vi er fulle av tillit til at vi, så lenge vi har tro på massene og stoler på dem, kan overvinne disse vanskene en for en og gå videre til den ene nye seiren etter den andre.

Vara-formann Teng oppfordrer hele partiet, hele hæren og folket av alle våre nasjonaliteter til å holde Formann Maos store fane høyt, utføre hans befalinger, slutte enda nærmere opp om Sentralkomiteen i partiet med Kamerat Hua Kuo-feng i spissen, drive på med å fortsette revolusjonen under proletariatets diktatur, mobilisere alle positive faktorer innafor og utafor partiet, og hjemme og i utlandet, og stri for å sette ut i livet den strategiske beslutningen om å ta grep om nøkkel-leddet med klassekamp og skape stor orden over hele landet, konsolidere proletariatets diktatur og gjøre Kina til et stort, mektig, moderne sosialistisk land ved slutten av århundret, for på denne måten å yte et større bidrag til menneskeheten.

Den ellefte nasjonale kongressen i Kinas Kommunistiske Parti blei seierrikt avslutta til de gripende tonene av «Internasjonalen».

**Bilder av delegater til
Kinas Kommunistiske Partis
11. nasjonale kongress**

*Formann Hua Kuo-feng og vise-formann Yeh Chien-ying, Teng Hsiao-ping
sentralkomiteen til Kinas Kommunistiske Parti.*

*Politbyråmedlemmene Wei Kuo-ching (midten). Hsu Shih-yu (høyre)
og Keng Piao (venstre)*

i Hsien-nien og Wang Tung-hsing under den første plenumssesjonen til Den 11.

Politbyråmedlemmene Ulanfu (høyre) og Fang Yi (venstre).

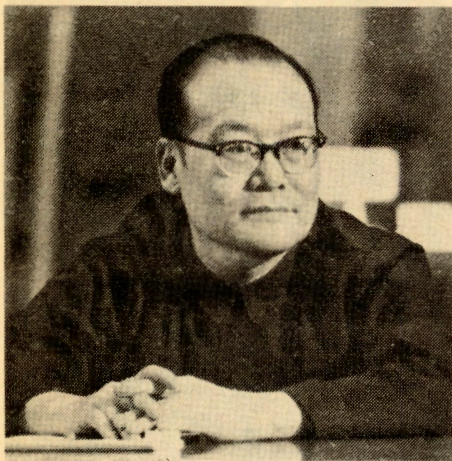
Politbyråmedlemmene Su Chen-hua (høyre) og varamedlem Saifudin (venstre).

*Politbyråmedlem
Li Teh-sheng.*

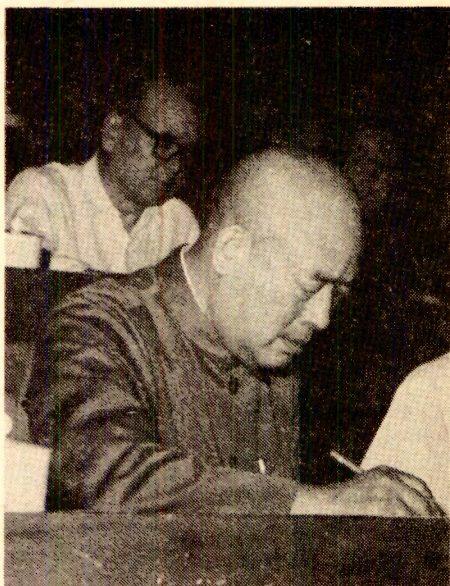
Politbyråmedlem Liu Po-cheng.

*Politbyråmedlem
Chi Teng-kuei.*

Politbyråmedlemmene Wu Teh (høyre) og Chen Hsi-lien (venstre).

*Politbyråmedlem
Yu Chiu-li.*

*Politbyråmedlem |
Chang Ting-fa.*

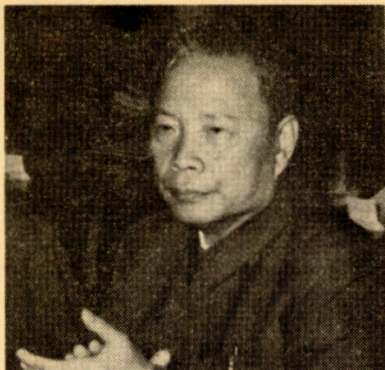
*Politbyråmedlem
Chen Yung-kuei.*

*Politbyråmedlem
Neih Jung-chen.*

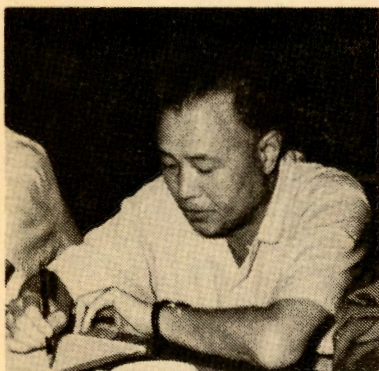
Politbyråmedlemmene Ni Chih-fu (høyre) og Hsu Hsiang-chien (venstre).

*Politbyråmedlem
Peng Chung.*

*Varamedlem til polit-
byrået, Chen Mu-hua.*

*Varamedlem til polit-
byrået Chao Tzu-yang.*

**Liste over medlemmene av presidiet til
Kinas Kommunistiske Partis
11. nasjonale kongress
(223 medlemmer)**

Formann: Hua Kuo-feng

Vise-formenn: Yeh Chien-ying, Teng Hsiao-ping, Li Hsien-nien, Wang Tung-hsing

Generalsekretær: Wang Tung-hsing (fungerende)

*(De følgende er ført opp etter antall
stavelser i etternavna deres.)*

Ting Ko-tse, Ting Kuo-yu, Yu Sang, Yu Hung-liang, Wan Ta, Wan Li, Ma Li, Ma Hui, Ma Hsing-yuan, Ma Chin-hua (k.), Ma Jung-li (k.), Tien Pao, Wang Ping, Wang Kun (k.), Wang Cheng, Wang Meng, Wang Chien, Wang Chen, Wang Yi-ping, Wang Pi-cheng, Wang Kuang-yu, Wang Hsiu-hsiu (k.), Wang Yeh-chiu, Wang Mao-chuan, Wang Lin-ho, Wang Chin-yu, Wang Shou-tao, Wang En-mao, Wang Chao-chu, Wei Kuo-ching, Yu Tai-chung, Mao Chih-yung, Obul Islam, Ulanfu, Fang Yi, Teng Ying-chao (k.), Kung Yuan, Kung Shih-chuan, Kung Hsien-wu, Kung Chao-nien, Pasang (k.), Yeh Fei, Lu Chung-yang, Pai Ju-ping, Pai Tung-tsai, Feng Hsuan, Ismayil Aymat, Hsing Yen-tzu (k.), Lu Yu-lan (k.), Lu Cheng tsao, Lu Tsun-chieh (k.), Chiao Hsiao-kuang, Chu Kuang-ya, Chu Mu-chih, Wu Hsiu-chuan, Jen Jung, Jen Chung-yi, Jen Ssu-chung, Liu Wei, Liu Chen, Liu Tzu-hou, Liu Kuang-tao, Liu Hsing-yuan, Liu Po-cheng, Liu Chien-hsun, Liu Chun-chiao, Liu Hsi-chang, Chiang Hua, Chiang Li-yin, Chiang Yung-hui, Chiang Wei-

ching, Chih Pi-ching, An Ping-sheng, Kuan Tse-hai, Kuan Hsiao-hung (k.), Hsu Shih-yu, Hsu Chia-tun, Juan Po-sheng, Chi Teng-kuei, Tu Yi-teh, Yang Yung, Yang Cheng-wu, Yang Yi-chen, Yang Teh-chih, Yang Hsiang-chin (k.), Su Ching, Su Chen-hua Su Yi-jan, Li Ping (k.), Li Chiang, Li Tzu-yuan, Li Ching-chuan, Li Shui-ching, Li Shih-chun, Li Jen-chih, Li Chih-min, Li Chi-teh, Li Chang-an, Li Wei-kang (k.), Li Pao-hua, Li Jui-shan, Li Teh-sheng, Hsiao Hua, Hsiao Ke, Hsiao Ching-kuang, Wu Teh, Wu Huo-chin, Wu Chuan-ching, Wu Leng-hsi, Wu Kuei-hsien (k.), Wu Mei-ying (k.), Ho Kuang-chien, Yu Chiu-li, Ku Mu, Hsihoupa, Wang Feng, Wang Ming-chang, Sung Ping, Sung Shih-lun, Chang Tsai-chien, Chang Yu-hua, Chang Ping-hua, Chang Li-hsien, Chang Ting-fa, Chang Ching-fu, Chang Ping-hsi, Chang Kuei-chin, Chang Ai-ping, Chang Chih-hsiu, Chang Fu-heng, Chang Ting-cheng, Chang Yao-tzu, Chen Yun, Chen Pi-hsien, Chen Yung-lin, Chen Yung-kuei, Chen Wei-ta, Chen Chi-han, Chen Kuo-tung, Chen Hsi-lien, Chen Fu-han, Chen Mu-hua (k.), Chen Pu-ju, Lin Hu-chia, LinLi-ming Lin Li-yun (k.), Lo Ching-chang, Lo Jui-ching, Chin Ming-han, Chou Tzu-chien, Chou Chun-lin, Chou Chien-jen, Chou Pei-yuan, Pao-jihletai (k.), Ko Hsun (k.), Hu Yao-pang, Hao Chien-hsiu (k.), Chao Chih-chien, Chao Tsang-pi, Chao Hsin-chu, Chao Tzu-yang, Tuan Chun-yi, Jao Hsing-li, Lou Feng-ying (k.), Yao Yi-lin, Chin Chi-wei, Keng Piao, Keng Chi-chang, Nieh Jung-chen, Janabil, Chien Chih-kuang, Chien Cheng-ying (k.), Chien Hsueh-sen, Tieh Ying, Ni Chih-fu, Hsu Hsiang-chien, Hsu Yin-sheng, Kuo Feng-lien (k.), Kuo Yu-feng, Kuo Mo-jo, Kuo Yao-ching, Tang Ke, Chi Peng-fei, Huang Hua, Huang Chen, Huang Ou-tung, Huang Chih-chen, Tsao Li-huai, Tsao Yi-ou (k.), Kang Shih-en, Kang Ke-ching (k.), Lu Tien-chi, Liang Pi-yeh, Han Ying, Han Hsien-chu, Peng Chung, Peng Shao-hui, Chiang Pao-ti (k.), Chin Ying-chi, Su Yu, Chu Chiang, Chiao Lin-yi, Lu Ta-tung, Tseng Shao-shan,

Tseng Ssu-yu, Hsieh Hsueh-kung, Tsai Chang (k.), Tsai Hsiao, Liao Han-sheng, Liao Chih-kao, Liao Cheng-chih, Saifudin, Tan Chi-lung, Tan Chen-lin, Fan Teh-ling, Pan Shih-hsing, Huo Shih-lien, Tai Kuang-chien.

Liste over de 333 medlemmene og varamedlemmene av Kinas Kommunistiske Partis 11. sentralkomite.

De 201 medlemmene av Sentralkomiteen

Hua Kuo-feng

*(De følgende er ført opp etter antall
stavelser i etternavna deres.)*

Ting Ko-tse, Ting Kuo-yu, Yu Sang, Yu Ming-tao, Yu Hung-liang, Wan Ta, Wan Li, Ma Li, Ma Hui, Ma Wen-jui, Ma Hsing-yuan, Tien Pao, Wang Ping, Wang Cheng, Wang Meng, Wang Chien, Wang Chen, Wang Yi-ping, Wang Shih-tai, Wang Pi-cheng, Wang Kuang-yu, Wang Hsiu-hsiu (k.), Wang Mao-chuan, Wang Lin-ho, Wang Kuo-fan, Wang Shou-tao, Wang En-mao, Wang Chao-chu, Wei Kuo-ching, Yu Tai-chung, Mao Chih-yung, Ulanfu, Fang Yi, Teng Hsiao-ping, Teng Ying-chao (k.), Kung Yuan, Kung Shih-chuan, Kung Chao-nien, Pasang (k.), Yeh Fei, Yeh Chien-ying, Pai Ju-ping, Pai Tung-tsai, Feng Hsuan, Ismayil Aymat, Hsig Yen-tzu (k.), Lu Yu-lan (k.), Lu Cheng-tsao, Chiao Hsiao-kuang, Chu Kuang-ya, Chu Mu Chih, Wu Hsiu-chuan, Jen Jung, Jen Chung-yi, Jen Ssu-chung, Liu Wei, Liu Chen, Liu Tzu-hou, Liu Kuang-tao, Liu Hsing-yuan, Liu Po-cheng, Liu Chien-hsun, Liu Chun-chiao, Liu Hsi-chang, Chiang Hua, Chiang Li-yin, Chiang Yung-hui, Chiang Wei-ching, Chih Pi-ching, An Ping-sheng, Hsu Shih-yu, Hsu Chia-tun, Juan Po-sheng, Chi Teng-kuei, Tu Yi-teh, Yang Yung, Yang Cheng-wu, Yang Yi-chen, Yang Teh-chih, Yang Ching-jen, Su Ching, Su Chen-hua, Su Yi-jan, Li Ta, Li Chiang, Li Tzu-yuan, Li Ching-chuan, Li Shui-ching, Li Shih-chun, Li Hsien-nien, Li Jen-chih, Li Chih-min,

Li Chi-ming, Li Pao-hua, Li Jui-shan, Li Teh-sheng, Hsiao Hua, Hsiao Ke, Hsiao Ching-kuang, Wu Teh, Wu Chuan-ching, Wu Kuei-hsien (k.), Yu Chiu-li, Ku Mu, Hsihoupa, Wang Feng, Wang Tung-hsing, Wang Ming-chang, Sung Ping, Sung Shih-lun, Chang Tsai-chien, Chang Yu-hua, Chang Ping-hua, Chang Li-hsien, Chang Ting-fa, Chang Ching-fu, Chang Ai-ping, Chang Chih-hsiu, Chang Fu-kuei, Chang Fu-heng, Chang Ting-cheng, Chen Yun, Chen Pi-hsien, Chen Yung-kuei, Chen Wei-ta, Chen Chi-han, Chen Kuo-tung, Chen Hsi-lien, Chen Fu-han, Chen Mu-hua (k.), Chen Pu-ju, Lin Hu-chia, Lin Li-ming, Lin Li-jun (k.), Lo Ching-chang, Lo Jui-ching, Chou Chun-lin, Chou Chien-jen, Paojihletai (k.), Tsung Hsi-yun, Hu Li-chiao, Hu Yao-pang, Hao Chien-hsiu (k.), Chao Chih-chien, Chao Tsang-pi, Chao Hsin-chu, Chao Tzu-yang, Tuan Chun-yi, Jao Hsing-li, Yao Yi-lin, Ho Cheng, Chin Chi-wei, Keng Piao, Keng Chi-chang, Nieh Feng-chih, Nieh Jung-chen, Chien Chih-kuang, Chien Cheng-ying (k.), Tieh Ying, Ni Chih-fu, Hsu Hsiang-chien, Kuo Yu-feng, Kuo Mo-jo, Tang Ke, Chi Peng-fei, Huang Hua, Huang Chen, Huang Ou-tung, Huang Chih-chen, Tsao Li-huai, Tsao Yi-ou (k.), Kang Shih-en, Kang Ke-ching (k.), Lu Tien-chi, Liang Pi-yeh, Han Ying, Han Hsien-chu, Peng Chung, Peng Shao-hui, Chin Ying-chi, Su Yu, Cheng Tzu-hua, Chu Chiang, Chiao Lin-yi, Lu Ta-tung, Tseng Shao-shan, Tseng Ssu-yu, Hsieh Hsueh-kung, Tsai Chang (k.), Tsai Hsiao, Liao Han-sheng, Liao Chih-kao, Liao Cheng-chih, Saifudin, Tan Chi-lung, Tan Chen-lin, Fan Teh-ling, Hsueh Chin-ta, Huo Shih-lien, Tai Kuang-chien.

De 132 varamedlemmene av Sentralkomiteen

Ting Chang-hua (k.), Chilin Wandan, Pu Ku-hsiang, Ma Ming, Ma Chin-hua (k.), Ma Ssu-chung, Wang Liu-sheng, Wang Fu-chih, Wang Chun-shao, Wang Shang-jung, Wang Chin-shan, Wang Chin-yu, Wang Chin-

ling (k.), Rigdzin Wanggyal, Mao Hsin-hsien (k.), Wen Hsiang-lan (k.), Teng Hua, Li Jih-nai, Tso Chung-yi, Lu Chung-yang, Shen Mao-kung, Jan Kuei-ying, (k.), Feng Chan-wu, Feng Pin-teh, Ruzi Turdi, Lu Ho, Lu Tsun-chieh (k.), Lu Hsu-kuo, Chu Shao-ching, Hsiang Chung-hua, Jen Chih-pin, Liu Hsi-yao, Liu Chih-chien, Liu Ming-hui, Liu Chung-kuei, Liu Chen-hua, Liu Wei-ming, Liu Tao-sheng, Liu Jiu-ching, Chiang Hsieh-yuan, Kuan Tse-hai, Hsu Piao-chun, Sun Hsueh-mei (k.) Chi Ying-lin, Tu Ping, Tu Hsueh-jan, Yang Tanyi, Yang Yung-liang, Yang Chun-sheng, Yang Fu-chen (k.), Li Hua-min, Li Chiao-yun (k.), Li Cheng-fang, Li Shou-lin, Li Chien-chen (k.), Li Chang-an, Li Hsueh-chih, Li Tsu-ken, Li Chi-liang, Li Yao-wen, Hsiao Han, Hsiao Wang-tung, Wu Chung, Wu Huo-chin, Wu Hsiang-pi, Wu Ke-hua, Wu Leng-hsi, Wu Chin-chuan, Tsen Kuo-jung, Tsou Chia-hua, Sung Ching-yu, Shen Chu-yun (k.), Chang Chen, Chang Ling-pin, Chang Huai-lien, Chang Lin-chih, Chang Chi-hui, Chang Chih-ti, Chang Yao-tzu, Lu Chin-lung, Chen Jen-fu, Chen Yu-pao, Chen Yung-lin, Chen Hsien-jui, Chen Tso-lin, Chen Ai-o (k.), Chin Ming-han, Chou Tzu-chien, Chou Ah-ching, Cheng San-sheng, Liu Chih-chiang, Hu Sung, Hu Liang-tsai, Hu Chin-ti (k.), Chao Hsing-yuan, Chao Hsueh-chuan, Chao Wu-cheng, Chung Fu-hsiang, Ho Chin-nien, Yuan Pao-hua, Janabil, Ragde, Ku Hsiu-lien (k.), Chien Hsuehsen, Hsu Chih, Hsu Li-ching, Kuo Feng-lien (k.), Kuo Yao-ching, Kao Hou-liang, Tang Liang, Tang Ke-pi (k.), Tang Wen-sheng (k.), Mei Sung-lin, Huang Tsochen, Huang Jung-hai, Huang Hsin-ting, Tsao Ssuming, Pan Mei-ying (k.), Kang Lin, Wei Feng-ying (k.), Chiang Pao-ti (k.), Cheng Yi-tai, Hsieh Cheng-jung, Tsai Feng-lan (k.), Tan Wen-chen (k.), Tan Shan-ho, Li Yuan, Pan Shih-hsing, Hsueh Chin-lien (k.), Chi Kuei-hsin, Tai Su-li, Wei Hsing-cheng.

Pressemelding om den første plenums- sesjonen til Kinas Kommunistiske Partis 11. sentralkomite.

(19. august 1977)

(19. august, 1977)

Den 11. Sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti holdt sin første plenums-sesjon 19. august.

De sentrale organene blei valgt ved sesjonen. Resultatene av valget er som følger: Formann i Sentralkomiteen: Hua Kuo-feng. Vara-formenn i Sentralkomiteen: Yeh Chien-ying, Teng Hsiao-ping, Li Hsien-nien, Wang Tung-hsing.

Medlemmer av det politiske byrået i Sentralkomiteen: Hua Kuo-feng, (de følgende er satt opp etter antallet av penselstrøk i etternavnet) Wei Kuo-ching, Ulanfu, Fang Yi, Teng Hsiao-ping, Yeh Chien-ying, Liu Po-cheng, Hsu Shih-yu, Chi Teng-kuei, Su Chen-hua, Li Hsien-nien, Li Teh-sheng, Wu Teh, Yu Chiu-li, Wang Tung-hsing, Chang Ting-fa, Chen Yung-kuei, Chen Hsi-lien, Keng Piao, Nieh Jung-chen, Ni Chih-fu, Hsu Hsiang-chien, Peng Chung.

Vara-medlemmer av det politiske byrået i Sentralkomiteen: (de følgende er satt opp etter antallet av penselstrøk i etternavnet) Chen Mu-Hua (kvinne), Chao Tzu-yang, Saifudin.

Medlemmer av det faste utvalget i det politiske byrået i Sentralkomiteen: Hua Kuo-feng, Yeh Chien-ying, Teng Hsiao-ping, Li Hsien-nien, Wang Tung-hsing.

AKP(m-l) hilser KKP's 11. kongress

Sentralkomiteen i AKP(m-l) sendte den 22. august denne hilsenen til sentralkomiteen i KKP og til formann Hua Kuo-feng:

**Til Sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti
Til Formannen Hua Kuo-feng**

Kamerater!

Sentralkomiteen i Arbeidernes Kommunistparti (marxist-leninistene) i Norge bringer dere sine hjerteligste hilsener i samband med den seierrike avslutninga av den 11. kongressen i Kinas Kommunistiske Parti.

Kongressen er en seierens og enhetens kongress. Den stadfesta KKP's seier over den kontrarevolusjonære «firerbanden». Kongressen viste hvordan partiet under ledelse av kamerat Hua Kuo-feng holder fast på den marxist-leninistiske linja som Formann Mao har trukket opp, og hvordan det ærerike KKP har stilt seg målsetninger for å bygge det sosialistiske Kina enda mer strålende. Vårt parti gleder seg med dere over de seirene dere har vunnet på denne kongressen. Vedtaka på denne kongressen er ei forsikring for proletariatet og de undertrykte massene over hele verden om at Kina vil fortsette å være et pålitelig bolverk mot de to supermaktene, mot den moderne revisjonismen og all reaksjon.

Kamerat Hua Kuo-feng gir i sin politiske beretning et klart uttrykk for KKP's korrekte analyse av den internasjonale situasjonen. Basert på Formann Maos tese om de tre verdener gjør han ei korrekt vurdering av revolusjonens og kontrarevolusjonens krefter i verden i dag. De to supermaktene, Sovjet og USA, er kilder til en ny verdenskrig og særlig er den sovjetiske sosialimperialismen svært aggressiv. I kampen mot de to supermaktene er den tredje verden hovedkrafta, samtidig som det

er viktig å utnytte alle andre motsigelser for å isolere de to supermaktene maksimalt.

I tida som har gått etter Formann Maos død har kamerat Hua Kuo-feng vist seg som en verdig arvtaker til vår tids største marxist-leninist. Det er derfor med stor glede vi ser at det første plenumsmøtet til KKP's 11. sentralkomite har gjenvalgt kamerat Hua Kuo-feng til formann.

AKP(m-l) i Norge leder kampen for den proletariske revolusjonen i et lite imperialistisk land. I denne kampen er KKP's politikk til stor støtte for oss, og våre varme partiforbindelser er bygd på gjensidig respekt og enhet på de grunnleggende prinsippene i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Norge ligger midt i skuddfeltet mellom de to supermaktene, og de to supermaktene planlegger å gjøre vårt land til slagmark i en urettferdig krig. Særlig har sosialimperialismen i det siste vært svært aggressiv og strakt klørne sine ut etter norske havområder og den norske øygruppa Svalbard. Men sjøl om fiendene våre tilsynelatende er mektige, så er de til sjuende og sist papirtigre. Om arbeiderklassen og folket i vårt land og over hele verden holder fast på marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning, forener seg og våger å gripe til våpen mot aggressorene vil vi sikkert og visst seire.

LENGE LEVE MARXISMEN-LENINISMEN-MAO TSETUNGS TENKNING!

LENGE LEVE DEN PROLETARISKE INTERNASJONALISMEN!

LENGE LEVE KINAS KOMMUNISTISKE PARTI MED KAMERATH HUA KUO-FENG I SPISSEN!

Revolusjonære hilsener
på vegne av Sentralkomiteen i AKP(m-l)
Pål Steigan
formann

Her er dokumentene fra den første kongressen til Kinas Kommunistiske Parti etter Mao Tsetungs død. Disse dokumentene viser at oppgjøret med «firerbanden» har styrka den revolusjonære linja til partiet og at det under formann Hua Kuo-fengs ledelse vil føre videre den veien Mao Tsetung staka ut.

I boka finner du den politiske rapporten over de kampene KKP har ført i siste periode. Den blei lagt fram av formann Hua Kuo-feng. Du finner de nye statuttene til partiet. Erfaringene fra oppgjøret med «firerbanden» ligger bak denne revideringa. De blei lagt fram av Yeh Chien-ying. Til slutt finner du avslutningstalen til Teng Hsiao-ping og ei navneliste over de nye medlemmene av Sentralkomiteen.

Skal du ha sikker kunnskap om Kina, må du gå til kildene. Derfor kommer ingen som vil vite hva som går for seg i Kina utenom denne boka.

ISBN 82-7094-952-3

Kr. 29 10.00